

Ölen her zaman kadın olur.

Natsuo Kirino bize kadın ile erkek arasındaki ayrımın, insanlarla tanrılar arasındaki ayırmadan daha büyük olduğunu maharetle gösteriyor. Kadınların her gün verdikleri, görünüşe göre yaratılıştan beri var olan savaşların doğurduğu öfke ve tutkuyla dolu, gerilimli ve zamansız bir öykü onunki.

The Guardian 1951'de Japonya'da doğan yazar Natsuo Kirino Çıkış adlı romanıyla dünyaca tanındı. Bu romanla Japonya Suç Yazarları Ödülü'nü

aldı; romanın İngilizce çevirisiyle Edgar Ödülü finalist oldu. Yazarın Türkçeye çevrilen Grotesk dahil birçok romanı yayımlanmıştır.

Gözyaşı şeklindeki gizemli bir adada, saygıdeğer kâhinler ailesinin iki kızı vardır. Kamiku müthiş güzelliğiyle herkesi kendine hayran bırakır. Küçük kız kardeş Namima ise ablasının gölgesinde yaşamayı öğrenir. 6 yaşma geldiğinde Kamiku'nun sonraki kâhin olacağı ilan edilir. Namima kâhinin kız kardeşi olarak Karanlıklar Diyarı'nda hizmet etmek zorundadır; ölenlerin ruhunun diğer tarafa geçmesine rehberlik etmekle görevlidir.

Kız kardeşlerin hayatı iki zıt yöne doğru ilerlerken, Namima yasak bir aşk yaşamaya başlayarak kaderine karşı çıkar. Ancak Namima büyük bir ihanete uğrayacak, yaşayanların dünyasıyla ölülerin dünyası arasında gidip gelerek intikam peşinde koşacaktır.

Kirino bu karanlık masalda Japon yaratılış mitini, İzanami ve İzanaki'nin hikâyesini yeniden kurguluyor. Tanrıça Günlüğü, cinayet, cinsellik, tanrılar ve intikam üzerine kışkırtıcı ve fantastik bir destan...

Çeviren: Ayçan Başoğlu

Orijinal adı: The Goddess Chronicle © 2013, Natsuo Kirino Yazan: Natsuo Kirino İngilizceden (eviren: Ayçan Başoğlu

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mart 2017 / ISBN 978-605-09-4123-4 Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençler

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda inş. San. Tic. A.Ş.

B.0.S.B, Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-istanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10,34360 Şişli - İSTANBUL Tel.
(212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr /
satis@dogankitap.com.tr

Tanrıça Günlüğü

Natsuo Kirino

Çeviren: Ayçan Başoğlu

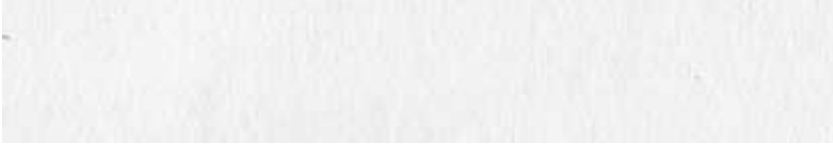
K

DOĞAN

KİTAP

Mitler, hayatımızı yansıtan, şekillendiren evrensel ve zamansız hikâyelerdir. Arzularımızı, korkularımızı, özlemlerimizi keşfeder ve bize insan olmanın ne anlama geldiğini hatırlatan hikâyeler sunarlar. Mitler serisi, her biri bir miti modern ve akılda kalıcı bir şekilde yeniden kaleme alan dünyanın en iyi yazarlarından bazılarını bir araya getiriyor. Bu serinin yazarları: Alai, Niccolo Ammani-ti, Karen Armstrong, Margaret Atwood, A.S. Byatt, Michel Faber, David Grossman, Milton Hatoum, Natsuo Ki-rino, Alexander McCall Smith, Klas Östergren, Victor Pe-levin, Ali Smith, Su Tong, Dubravka Ugresic, Salley Vic-kers ve Jeanette Winterson.

Bugün, tam da bugün

Adım Namima, “Dalgaların-Ortasındaki-Kadm.” Ben bir miko’yum. Uzak, güneyden çok uzak bir adada doğdum, öldüğümde daha yeni on altı olmuşum. Şimdi evim ölümlerin arasında, burada, Karanlıklar Diyarı’nda. Bu nasıl oldu? Ve ben nasıl bu kelimeleri söyleyebiliyorum? Hepsi tanrıçanın sayesinde: Bu onun rızasından başka bir şey değil. Çok tuhaf görünebilir ama şu anda sahip olduğum duygular hayattayken sahip olduklarımdan daha keskin. Söylediğim sözler, kurduğum cümleler bende vücut bulan duyguların ta kendisinden doğuyor.

Bu hikâyeye benim sözlerimden oluşuyor olabilir ama tanrıça, Karanlıklar Diyarı’nın hükümdarı olan tanrıça adına konuşuyorum. Sözlerim öfkeden kırmızıya boyanmış, yaşayanlara duyulan özlemde titriyor olabilir; ama hepsi, tek tek her biri, tanrıçanın hissettiklerini ifade etmek üzere söyleniyor. İleride daha iyi anlayacağınız üzere ben bir rahibeyim - miko'yum- ve geçmişin anlatıcısı, tanrılar zamanından eski hikâyelerle tanrıçayı eğlendiren Hieda no Are gibi ben de tüm kalbimle tanrıçanın hizmetindeyim.

Hizmet ettiğim tanrıçanın adı Izanami. İza’nın “peki, hadi” anlamına geldiği ve bir davet içerdiği, mi'nin ise kadın demek olduğu söylendi bana.

O, “davet eden kadın.” Kocasının adı İzanaki. Ki, erkek anlamına geliyor. İzanami kadınlar kadını. İzanami kadınlar arasındaki kadın. O, tüm kadın-

lar. Onun maruz kaldığı kaderin, bu adanın tüm kadınlarının katlanmak zorunda kaldıkları kader olduğunu söylemek hiç de abartılı olmaz.

İzanami’nin öyküsüne başlamak için izin verin. Ama ondan bahsetmeden önce, size kendi hikâyemi anlatmalıyım. Kendi tuhaf, küçük hayatımla başlayacağım; oldukça kısa sürecek ve İzanami’nin diyarında hizmet etmeye nasıl başladığımla devam edecek.

Büyük Yamato Adası’nın güneyinden hayli uzağındaki bir takımadanın en doğusunda yer alan küçücük bir adada doğdum. Adam güneyden çok uzaktı, küçük teknelerimizden birinin Yamato’dan adama kürek çekerek ulaşması neredeyse bir yılın yarısını alıyordu. Ve oldukça doğudaydı, sabah güneşin doğuşuna ve aynı sebeple akşam batışına diğer hepsinden daha yakındı. Bu nedenle tanrıların ilk bizim adamızdan karaya ayak bastığına inanılırdı. Küçük ama kutsal bir adaydı ve kadim zamanlardan bu yana büyük saygı görürdü.

Yamato, kuzeydeki en büyük ada ve zamanla çevre denizlerdeki diğer adalar onun hükmü altına girdi. Ama ben hayattayken adalar hâlâ kadim tanrıların yönetimi altındaydı. Bizim önlerinde saygıyla eğildiğimiz büyük atalarımızdı. Hayatlarımızı onlar sürdürürdü, dalgaları, rüzgârları, kumları ve taşları. Doğanın ihtişamına saygı duyardık. Tanrılarımız belli bir biçimde bize görünmezlerdi, ama biz onları kalbimizde saklar ve kendi yöntemlerimizle anlardık.

Ben küçük bir kızken, hayalimde canlandırıdığım tanrı vakur bir kadındı. Ara sıra kızar ve korkunç fırtınalara sebep olur ama çoğunlukla bize karanın ve denizin meyvelerini sunardı. Erkeklerimizi balık avlamak için uzak denizlere gittiklerinde koruyan şefkatli bir tanrıçaydı. Belki de kafamdaki bu tanrıça görüntüsü büyükannem Mikura-sama’nın ağırbaşlı saygınlığıyla şekillenmişti. Zamanı gelince Mikura-sama’dan daha fazla bahsedeceğim.

Adamızın sıra dışı bir görünümü var; gözyaşına benziyor. Kuzey ucu bir mızrağın ucu gibi sivri ve keskin, denize çıkıntı yapan tehlikeli kayalıklarla dolu. Sahile doğru, adanın çevresini usulca saran düz bir kıyı şeridinde

meyleden arazi yumuşak. Güney hattı boyunca kara neredeyse denizle aynı seviyede. Ne zaman bir tsunami olsa tüm sahil suyla dolup taşar. Ada o kadar küçük ki bir kadın, hatta bir çocuk, tamamını yarım günden az bir zamanda yürüyebilir.

Sayırsız güzel plaj güneyi şereflendirir. Zamanla dalgalar mercan kırmızısı kayalıkları güneş vurduğunda parıltıyan ince saf beyaz kuma dönüştürür. Deniz mavi, kum beyazdır ve sahil hattı boyunca sarı amber çiçekleri her tarafa yayılır. Deniz esintisini gece yarısı şeftalilerinin kokusu sarar. Yeryüzünde adamın sahilleri kadar güzel bir yer daha olduğunu düşünemem. Erkekler bu sahillerden balık avlamak ve ticaret için denize açılır ve bir altı ay kadar dönmezler. Avın iyi olmadığı zamanlar ise, daha uzak adalara yol alır ve bir yıldan uzun bir süreliğine adamızdan gitmiş olurlar.

Erkeklerimiz kıyılarımızdan deniz yılanı yakalar, sahillerimizden midye toplar; dokuma kumaşlar, farklı meyveler ve nadiren de pirinçle değış tokuş etmek için daha güneydeki adalara götürürler. Alışveriş bittiğinde, teknelerinin rotasını çevirir ve eve doğru yola çıkarlar. Küçükken bu eve dönüşlerden çok keyif alırdım. Ablam ve ben her gün sahile koşar ve bir heves babamızın ve ahilerimizin dönüşünü ilk gören olma umuduyla denize bakardık.

Adamızın güney kesimi tropik ağaç ve çiçeklerle kaplıydı, oradaki hayat öyle bereketliydi ki mucizesi insanın nefesini kesmeye yeterdi. Banyan ağaçlarının¹ kökleri kıvrılarak kumsu toprağı sarardı. Büyük kamelyalar ve fan palmyesi yaprakları güneş ışınlarının yolunu keserdi. Geniş yapraklı sinir otları, göletlerde doğal kaynak suları fokurdarken demetler halinde büyürdü. Adada hayat yoksuldu ve yiyecek zor bulunurdu, ama çiçekler öyle bir bereketle açardı ki çevremiz şahane görünürdü. Beyaz borazan zambakları sarp uçurumlar boyunca, gün batarken ton değıştiren amber çiçekleriyle ve erguvanlar, gündüzsefalarıyla birlikte serpilirdi.

Burnuyla, adanın kuzey kesimi oldukça farklıydı. Neredeyse her şeyin yetişebileceğı zengin verimli toprağıyla kutsanmış alanın her bir santimi pandan otu çalılıklarıyla kaplıydı. Yapraklarındaki belalı dikenler öyle sivriydi ki aralarından yürümek imkânsızdı. Bölgeden geçen bir yol yoktu

ve sahilden burna geçiş olanaksızdı. Güzel sahilleriyle kuzey kesimin denizi güneydeki gibi değildi; derin, hızlı değişken akıntılar olurdu. Kayalara vuran dalgalar sertti. Yalnızca bir tanrı adaya kuzeyden ayak basabilirdi, buna hiç şüphe yoktu.

Ama bir yol vardı. Pandan alılıklarının arasında yalnızca bir yetişkinin geçebileceği genişlikte incecik bir patika vardı. Eğer bir kişiden fazlası oradan geçecekse, tek sıra halinde ilerlemeleri gerekirdi. Patikanın güneyi kuzey burnuna bağladığı düşünülürdü. Ama hiçbirimizin bunu deneme izni yoktu. Yalnızca tek bir kişi bu yolu yryebilirdi; bu kişi de ulu rahibe Kâhin'di. Kuzey burnu kutsal topraktı; adamızı ziyaret için tanrıların ayak bastığı ve sonra terk ettikleri yer.

Devasa, siyah, aşınmış bir kaya parçası patikanın girişini gösterir ve güney kıyısında bir arada yaşayan bizlere kuzeydeki kutsal toprağa girmemizin yasak olduğunu hatırlatır bir edayla öylece dururdu. Bu aşınmış kayaya “Uyarı” derdik. Diğer taş levhalar bu kayanın altında dikili durur, kutsal ayinlerimizi gerçekleştirdiğimiz küçük bir mihrap oluştururdu. Kayanın arkasında açılan yol, gündüz bile karanlıktı ve orada gerçekleştirdiğimiz ayinler boyunca biz çocuklar korkudan öylesine titrerdik ki büyüyen karanlığı gördüğümüz anda topuklarımız üzerinde bir tur atar ve eve doğru yarışa koyulurduk. Uyan'nın ötesine geçmeye cüret edeni en ağır cezanın beklediği söylenmişti bize. Ama beklediğini bildiğimiz korkulardan ziyade hayali korkularımızdı bizi en çok korkutan.

Adamızda tabu olan başka yerler de vardı, biri doğuda, diğeri batıda. O yerler kutsaldı ve yalnızca yaşı gelmiş kadınlar oralara ayak basma iznine sahipti. Kyoido adanın doğu kısmında, Amiido da batı kısmındaydı. Kâhin denizin üstünde çıkıntı yapan küçük burna girişin tam altında yaşıyordu ve burası Kyoido klubesine bitişikti. Amiido llerin bölge-sindeydi. Ne zaman biri lse oraya götürülürdü.

Biz ocuklar, Kyoido ve Amiido'nun, pandan ve banyan ağaçlarından düşen ürünlerin daire oluşturduğu gizli bir koruda gizlendiklerini duymuştuk. Kimse oradaki otların saplarını kesmemişti; çalılıklar kendiliğinden bu dairesel açıklıklara yol veriyordu. Ve her kutsal alan içinde bir doğal kaynak gölette fokurduyordu. Kyoido “saf iyi” ve Amiido “karanlığın iyisi” demekti. Bana söylenen buydu, her neyse, ama bundan fazlasını

bilmiyordum, yetişkin kadınlar dışındaki herkese yasak olduğunu bilmem dışında. Yalnızca cenaze merasimlerinde erkek ve küçük çocukların buraya girme izni vardı.

Reşit olduğumda buraya girme iznine sahip olacağımın far-kındaydım. Bir yanım orada neyin gizlediğini öğrenmek için çabucak büyümek isterken, diğer yanım bu büyük korkuyla geri çekiliyordu. Bu gizli noktalara çıkan küçük karanlık patikalar boyunca dikenli bitkilerin arasından sinsice bir göz atar, merak ederdim. Ama asla ölümlerin bırakıldığı Amiido'nun yakınma gitmeye kalkışmadım. Bunu fazla korkutucu bulurdum.

Adamızın özel bir ismi yoktu. Biz ondan her zaman yalnızca “ada” diye bahsederdik. Ama erkeklerimiz balık avlamak için denize açıldıkları zaman, arada başka teknelerden nereden geldiklerini soran insanlarla karşılaşırldı. “Umihe-bi, deniz yılanları adası” cevabını vermeleri âdettendi. Duyduğuma göre bu cevabı duyar duymaz, diğer teknelerdekiler bir saygı göstergesi olarak başlarını öne eğermiş. Adamız uzak ve geniş güney adaları arasında tanrıların gelip gittikleri ada olarak bilinirdi. Küçük, sapa adalarda yaşayanlar bile Umihebi'yi duymuştu.

Adamızı çevreleyen deniz yılanlarla doluydu, adı da buradan geliyor. Yılanlara “naganava-sama” derdik. Bizim lehçemizde “naganava”, “uzun halat” anlamına gelir. Yılanlar esnek siyah bedenleri boyunca uzanan sarı çizgileriyle güzel küçük yaratıklardı. Baharda naganava-samalar yumurtalarını sermek için adanın güneyinde denizin altındaki mağaralarda toplanırlardı. Ada kızları onları zorla dışarı çıkaracak, yakalayacak, sepetlere dolduracak ve özel ambarlara taşıyacaklardı. Ama naganava-samanm hayatta kalmak için ateşli bir azmi vardı. Denizden zorla koparılmış ve karaya alınmış olsalar da, yaklaşık iki ay kadar hayatta kalırlardı. Öldüklerinden emin olduğumuzda onları kurumaları için sahile sererdik. Diğer adalardan değerli yiyeceklerle takas için kullanırdık onları. Mükemmel birer besin kaynağıydılar ve lezzetliydim, en azından biz öyle biliyorduk. Hiçbir zaman bu lezzeti kendimiz tadacak kadar şanslı olamadık.

Küçükken bir keresinde naganava-samaları görmek için ambarlardan birine gizlice girmiştım. Gözleri siyah sepetlerin içinden ısıll ısıll parlıyordu. Yavaş yavaş kururlarken yağlarının vücutlarından buharlaşarak çıktığını ve o

acıyla korkunç şekilde tısladıklarını söylemişti annem. O zamanlar yılanlara zalimlik ettiğimizin farkında değildim. Çektikleri acıdan habersiz, gündeğumundan günbatımına kadar çalışan annemin hayatını kolaylaştırmak adına toplayabildiğim kadar çok yılan toplamak ve dindar büyükanneme ikram etmek istiyordum.

Yılanların toplanması esas olarak kadınların işiydi. Ama adamızdaki her kadının tek yaptığı iş bu değildi. Dağ keçilerine bakar ve sahilden kabuklu deniz hayvanları ya da yosun toplarlardı. Ama kadınların en önemli görevi dua etmektir. Açık denizlerde avlanan erkeklerin güvenli bir şekilde evlerine dönmeleri için dua ederlerdi. Adanın bolluğı için dua ederlerdi. Dua ederlerdi. Ve yüce miko, Kâhin olarak adlandırılan ulu rahibe, tüm dua ayinlerinden sorumluydu.

Kâhin Mikura-sama, benim büyükannemdi. Bu da adanın en prestijli ailesinden olduğum anlamına geliyordu. Koskoca adada Uyarı'nın ötesine ve kuzey burnu mıntıkasına geçme izni olan tek insan Mikura-sama'ydı. Ailemin, Umihebi, Deniz Yılanı Kabilesi olarak bilinmesinin nedeni buydu. Kavgaları tatlıya bağlama ve kanunları koyma yetkisi olan bir ada şefi vardı, ama ailem nesilden nesile Kâhin doğurma ayrıcalığına sahipti.

Ulu miko'nun hanesindendim ama yine de umarsız bir çocukluğun tadını çıkardım. Bunu anlayacak yaşa gelmeden, küçük bir kızken, ablam Kamiku ve ben günler boyu birlikte oynardık. Ailemizde dört çocuktuk. Kamiku'nun dışında iki de abim vardı ama bizden yaşça çok büyüklerdi. Ve hep balık avlamakla meşgul olduklarından onları öyle az görürdüm ki bazen neye benzediklerini hatırlayamazdım. Ayrıca ahilerimin babaları, benim ve Kamiku'nun babası değildi. Kendimi ahilerime asla yakın hissetmedim.

Ama Kamiku'yla aramda yalnızca bir yaş vardı ve birbirimizin en iyi arkadaşıydık. Erkekler denize açılır açılmaz, adeta gizli iplerle birbirine bağlanmışçasma ayrılmaz bir ikili olurduk. Kyoido'nun ötesindeki burna inerdik. Ya da akıntılı göletlerden yengeç topladığımız sahile iner, güneş batana kadar oynardık.

Kamiku -Tanrıların Çocuğı anlamına geliyor- dayanıklı bir kızdı ve adadaki en zeki çocuktu. Teni krem beyazı, gözleri yuvarlak, hatları mükemmeldi. Gören herkesi güzelliğıyle büyülerdi. Hazırcevap, sevecen ve

zekiydi, üstelik çok güzel bir sesi vardı. Benden yalnızca bir yaş büyüktü, ama ne yapıyor olursak olalım o işte her zaman benden çok daha iyiydi. Onu dünyadaki herkesten fazla severdim. Ona güvenir ve daima arkasında olurdum.

Bunu açıklaması güç ama kaderimizin çok farklı olduğunu günden güne hissetmeye başlamıştım. Hayır, gerçekten. Kamiku'nun gördüğü ilgi bana gösterilenle pek de aynı değildi. Ve erkekler avdan döndüklerinde ikimizle farklı bir şekilde iletişim kurarlardı. Herkes Kamiku'ya karşı özellikle saygılıydı, ona büyük bir hürmet gösterilirdi. Peki, ben bunu ilk ne zaman fark ettim?

Aramızdaki farkın gün gibi ortada çıktığı zaman onun altıncı yaş günüydü. Ailenin tüm erkekleri -babam, amcalarım ve ahilerim- balık avından, kutlamalara katılmak üzere zamanında dönmek için özel bir çaba sarf ettiler. Bir süredir yatak döşek yatan ada şefi bastonuna sarılarak evimize geldi. Parti son derece eğlenceli ve bonkördü. Adadaki herkes davet edilmişti. Tabii ki salonumuza herkesin sığması mümkün olmadığından konuklar bahçeyi dolduruyordu. Davetliler daha önce hiç görmediğim yemeklerle doldurulmuş tabaklar getirdiler ve onları annemin önceden hazırladığı tahta matlara yerleştirdiler. Annem ve ailenin diğer kadınları yemekleri hazırlamak için günlerce durmadan çalışmışlardı. Bir sürü keçi kesilmiş, deniz yılanı yumurtası çorbası, tuzlu balık ve sadece çok uzak okyanus kenarlarında bulunan kabuklu deniz hayvanlarından hazırlanmış saşimi yapılmıştı. Yıldız meyvesi, mango, fermente edilmiş keçi sütü gibi kokan alkollü içecek, kulkas kökünden yapılmış sake, güneşte kurutulmuş si-kadlarla* islimlenmiş pirinç kekleri matlara yayılmıştı.

Benim partiye katılma iznim yoktu, ama Kamiku, Mi-kura-sama'nın yanındaki onur koltuğuna oturmuş tüm yemeklerin tadını çıkarıyordu. Her ikisi de birbiriyle uyumlu

* Cycadophyta: Tropikal bölgelerde yetişen bir tür tohumlu palmiye bitkisi, (yay. n.) beyaz seremoni elbiseleri giymiş, boyunları saf beyaz incilerle donatılmıştı. Normalde hep Kamiku'yla birlikte yemek yerdik; onun partiye gidişini görmek kendimi çok kötü hissetmeme sebep oldu. Onun benden koparıldığını hissetmişim ve bu fikir beni çok geriyordu. En sonunda

ziyafet alanı boşalmaya başladı, Kamiku salondan dışarı adımını attı. Ona doğru koştum. Ama Mikura-sama beni geri itti.

“Namima, senin burada olmaman gerekiyor. Kamiku’ya bakmamalısm.”

“Neden Mikura-sama?”

“Çünkü sen saf olmayansın.”

Mikura-sama konuşmaya başlar başlamaz, babam ve diğer erkekler Kamiku’yla aramda bir duvar örmüşlerdi.

“Saf olmayan mı?” Bu sözler beni adeta dondurmuştu. Bütün vücudum titrerken başımı öne eğdim. Çok geçmeden bir çift gözü üzerimde hissettim. Kafamı kaldırdığımda Kamiku kalp burkan bir acımayla dolu gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Bir an için istemsizce geri çekildim, daha önce bana hiç böyle bakmamıştı. Gitmek üzere arkasını döndü.

“Kamiku, bekle!”

Ardından koşmaya koyuldum ama annem ve teyzem kollarımdan yakalayıp beni durdurdu. Annem kızgın bir bakış attı. Herkesin bana karşı olan tavrından ve ağlamaktan kasılmış yüz ifademden bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum ama kimse benimle ilgilenmiyordu. Neler olup bittiğini anlamak istiyordum. Çoktan gözden çıkarılmış olmak umurumda değildi. Dışardaki müstemilatların gölgesine doğru kaçtım ve olanlara kaçamak bir bakış attım. Mikura-sama, Kamiku’yu da yanma almış gidiyordu. Tüm adalılar durmuş, onların eriyen karanlığın içinde kayboluşlarını seyrediyorlardı. Koskoca denizdeki küçücük bir gemi kadar kimsesizdi adama çöken gece. Annem mutfaktan olanları izliyordu. Tüm endişeme rağmen ona arka arkaya sorup durdum.

“Nereye gidiyorlar? Anne! Mikura-sama Kamiku’yu nereye götürüyor? Ne zaman eve dönecek?”

“Yürüyüşe” diye kaçamak bir cevap verdi annem. “Çok geç olmadan döner.” Gecenin körüydü. Tabii ki yürüyüşe gitmemişlerdi. O kadar uzağa

gitmiş olamazlardı, denemeye kalkışsam onları yakalayabilirdim. Ama yola koyulduğum anda annem beni yakaladı ve gitmeme izin vermedi.

“Peşlerinden gidemezsin. Mikura-sama buna izin vermez.”

Ama neden? Anlamıyordum. Anneme, neden Kamiku’nun gidip benim gidemediğimi açıklar umuduyla baktım. “Neden? Ben neden gidemem?”

Annem ayağını sertçe yere vurdu ve onu geçmeme izin vermedi. Sorularıma herhangi bir cevap vermeyi de reddediyordu. Ama gözleri, Kamiku’nun gözlerinde gördüğüm türden bir acımayla dolup taşıyordu. Buna bir anlam veremiyor-dum. Neden, neden Kamiku’yla zorla ayrı tutuluyorduk? Ve neden bu, bu denli kesin gözüküyordu?

O sırada ziyafetten kalma yemekleri fark ettim. Lezzetli meyve dilimleri, taze kabuklu deniz hayvanlarıyla birlikte tabak tabak keçi eti vardı. İstemsiz bir şekilde almaya uzandım. Ama annem elimi tokatladı.

“Kamiku’nun bıraktığı hiçbir yemeğe asla elini sürmeme-lisin. Eğer sürersen tanrılar tarafından cezalandırılırsın. O kız, Mikura-sama’nın vârisi.”

Şoka girmiş, annemin yüzüne bakakalmıştım. Her zaman annem Nisera’nın bir sonraki Kâhin olacağını düşünürdüm. O, her şeyden önce, Mikura-sama’nın öz kızıydı. Nesillerdir ailemin miko olarak hizmet verdiğini ve ailemden birinin bir gün Mikura-sama’nın vârisi olacağını biliyordum. Ama hep bunun uzak bir gelecekte gerçekleşeceğini düşünürdüm. Ama annemin sözlerinde bir yanlış yoktu. Kamiku şimdi Mikura-sama’nın yerine geçmek için eğitiliyordu.

Annem kalan yemekleri atmaya gitti. O çıkar çıkmaz dı-şan çıkıp yıldızlara baktım. Kamiku şimdi neredeydi? Ne yapıyordu? Bu soruları kafamdan savuşturur savuşturmaz kalbimin köşesine başka bir yük indi. “Saf olmayan” ne demekti? Mikura-sama’nın yolundan giderek Yüce Kâhin olmak için benim seçilmememe şaşırma-mıştım. Her şeyden önce yaşça büyük olan Kamiku’ydu. Ve her şeyde benden çok daha iyiydi. Ama Mikura-sama bana bakıp da saf olmadığımı ner-den bilebiliyordu? Beni saf

yapmayan neydi? Bu sorular beynimi kemiriyordu ve öyle bir sıkıntı içindeydim ki bütün gece uyuyamadım.

Ertesi sabah Kamiku eve geldi. Güneş çoktan tepedeydi, sıcaklık da yükselmeye başlamıştı. Ablamı görür görmez, tebrik etmek için ona doğru koşmaya başladım. Bir önceki gece giydiği beyaz kutlama elbisesi biraz kirlenmişti, çok yorgun görünüyordu. Uyumamış mıydı? Gözleri kıpkırmızıydı ve dalgın bakıyordu. Ayakları ve baldırları mercan sahillerinde koşmuşçasma kesiklerle doluydu.

“Kamiku! Nerelerdeydin? Ayağına ne oldu?” Kesiklerine bakıyordum ama Kamiku belli belirsiz başını salladı.

“Bunu söyleyemem. Nerede olduğumdan ya da ne yaptığımdan kimseye bahsetmemeliyim. Mikura-sama öyle söyledi.”

İçimden, eminim Uyarı’nın ötesine geçen patıkaya gitti diye geçirdim. Ama kuzey burnuna kadar gitmiş miydi? Yol boyunca tanrılardan biriyle karşılaşmış mıydı? Karanlıkta belli belirsiz parıldayan beyaz elbisesi içinde, dikenli pandan çalılıkları arasından Kamiku’ya yol gösteren, pınar meşalesini taşıyan Mikura-sama’yı gözümde canlandırabiliyordum. Bu görüntü korkudan titremem için yeterliydi.

O gece yaşamak zorunda kaldıkları Kamiku’nun soğuk, hatta sert görünmesine neden olmuştu. Ona bakınca kendimi çekingen ve kararsız hissettim. Annem gelip bir kenara çekti. Söylediklerinden bazılarını duyabiliyordum.

“Mikura-sama sana Namima’yla konuşmamanı söylemedi mi? Kirleneceksin.”

Şoka girmiş bir halde onlara doğru döndüm ama sırtları bana çevrilmişti ve orada olduğumdan bile habersizlerdi. Yanaklarımdan aşağı yavaşça gözyaşları süzüldü. Dinledikçe yere çö-meliyor, kum tozundan beyaz olmuş çıplak ayaklarıma düşen gözyaşlarımı ve düşerken oluşan ince damarları izliyordum. O anda, nedenini anlayamasam da saf olmadığımı biliyordum.

Ve işte böylece en iyi arkadaş olan bu iki kız kardeşin yolları mecburen ayrıldı. “Ayrıldı” çok da doğru bir ifade değil. Yollarımız tamamen farklıydı, onun yolunun günden benimkinin gecedan geçiyor olması gibi; ya da onun iç dünyaya benim dış dünyaya ait olmam gibi; o cennetlerde gezinirken benim dünyada gezinmem gibi. Bu adanın “kanun”uydu, bu bizim “kader”imizdi. Doğal olarak çocuk halimle bunun ne anlama geldiğini anlamam mümkün değildi.

Bir sonraki gün Kamiku eşyalarını toplayıp evi terk etti. Bundan böyle Mikura-sama’yla birlikte onun Kyoido burnu girişinin hemen altındaki küçük kır evinde yaşayacaktı. Kamiku’yla sonsuza dek birlikte olacağımızı sandığımdan, evi terk edişini görmek canımı çok acıtmıştı. Öylece durdum ve giderek uzaklaşmasını izledim. Sanırım o da benden ayrıldığı için üzgündü. Mikura-sama’nın dikkatli takibinden kurtulur kurtulmaz, gözleri yaşlarla dolu, bana doğru dönüyordu. Zavallı Kamiku, “Tanrıların Çocuğu.” Bu durum onun için benim için olduğundan çok daha zor olmalıydı. Anne babasından, ahilerinden, benden uzaklaştırılmıştı ve o günden itibaren bir sonraki Kâhin olmak üzere eğitime tabi tutulacaktı. Bir daha sahilde birlikte oynayamayacak ya da yağmur altında çıplak koşamayacaktık. Zamanımızı çiçek toplayarak ve adadaki diğer çocukların asla yapmayacağı şeyleri yaparak keyifli bir şekilde geçiremeyecektik. Çocukluğumuzun tatlı günleri birdenbire sona ermişti.

Çok geçmeden ada şefi bana yerine getirilecek yeni bir görev verdi. Annem ve kasabanın diğer kadınları sırayla Kamiku’nun yemeklerini hazırlıyordu. Şef, yemekleri ona ulaştırmanın benim görevim olduğunu söyledi. Görünüşe göre Mi-kura-sama yalnız yaşadığı zamanlar boyunca kendi hazırlıklarını kendi yapmıştı. Ama şimdi, çatısı altında başka biri daha olunca, annem ve kasabadaki diğerleri özellikle Kamiku için yemekler hazırlamalı ve bu yemekler ona ulaştırılmalıydı.

Günde bir kere Kamiku’ya yemek götürüyordum; tabağm-dakileri ikiye böler ve yemeğini iki kerede yerdı. Bu amaçla iki sepet kullanırdık, ikisi de tembul ağacı yaprağından sıkıca örölmüş ve kapaklı iki sepet. Her gün yemekle dolu sepetlerden birini taşır ve Mikura-sama’nın kır evinin önüne bırakırdım. Ve sonra bir önceki akşamın kalan yemeğini içeren boş sepeti alır, eve, anneme götürürdüm.

Görevim ağır kısıtlamalar içeriyordu. Asla kapağı kaldırıp sepetin içine bakmamalıydım. Kamiku sepette yemek bırak-tıysa, bunları yememeli ve sepeti eve dönüş yolumdaki burnun en tepesine götürerek içindeki her şeyi tepeden aşağı denize atmalıydım. Son olarak da, bunların hiçbirinden hiç kimseye bahsetmemeliydim. Bunlar bana tembihlenen dört kuraldı.

Yeni görevimi öğrendiğimde sevinçten kendimden geçmiştim. Şimdi Kamiku'yu görmek için bir bahanem vardı ve yeni hayatı hakkında daha fazla şey öğrenebilecektim. Mikura-sama ona ne öğretiyordu? Günleri nasıl geçiyordu? Meraktan kuduruyordum.

Ertesi gün, akşam karanlığı çöker çökmez, annem sepeti verdi. Örgüleri o kadar sıkıydı ki içinde ne olduğunu görmek imkânsızdı. Ama taşıdıkça, öyle sarhoş edici lezzette kokular alıyordum ki neredeyse bayılacaktım. Şüphesiz tam bir ziyafetti. Annem yemeği hazırlarken benim izlemeye iznim olmadığını söylediğinden oyun oynamaya çıkmıştım. Ama gelen kokulardan anladığım kadarıyla su kaplumbağası çorbası vardı. Ya da deniz yılanı çorbası. Ve ızgara balık ve ada erkeklerinin uzun deniz yolculuklarından getirdikleri kuru balık kokusu. Ama hepsinden değerlisi sepetin içinde olduğunu sandığım bir avuç dolusu, buharda pişmiş ve düzgünce bir bambu yaprağına sarılmış pirinçti.

Tabii ki daha önce bu derece lezzetli hiçbir şey tatmamış-tım. Adamızdan binlerinin de böyle lezzetleri tattığını sanmıyordum. Tatmak şöyle dursun, herkes her zaman açtı. Ada küçüktü ve ekebileceğimiz şeyler kısıtlıydı. Hal böyle olunca, ada kurulu yetişen kısıtlı mahsulü sırayla dağıtmak mecburiyetin-deydi. Tek gereken ekinlerimizi yok edecek güçlü bir fırtınaydı ve böyle bir durumda kimilerinin açlıktan ölmesi işten bile değildi. Bazen erkeklerden bazıları denize açılır, adada onlar için hiçbir şey olmadığından bir daha geri dönmezlerdi. Bunu itiraf etmeye utanıyordum ama Kamiku'nun böylesine lezzetli yemekler yemeye hakkı olduğu için onu kıskanıyordum.

Annem sepeti bana verir vermez, onu çok büyük bir özenle Kyoido korusunun ucundaki kır evine taşırdım. Mikura-sama'nın evine giden yol, burna doğru uzanırdı ve dalgaların sesini duyardım. Mikura-sama'nın fedakâr dualarının fısıltılarını da duyardım. Ve onun sesinin hemen ardından

da Kamiku'yı. Söyledikleri sözleri duyabilmek için kulak kesilir, onlarla uyum içinde mırıldanır, ne yaptığını düşünmezdim.

Binlerce yıl boyunca, kuzey burnu,

Yüzlerce yıl boyunca, güney sahili,

Denizleri boydan boya bağlayan bir ip, dalgaları dindirir Dağların arasına gerilmiş bir ağ rüzgârları toplar.

Şarkını kutsa Dansını düzelt Bugün, tam da bugün,

Tanrılar

Sonsuza dek yaşasın.

“Orada biri mi var?”

Mikura-sama'nın sesini duyar duymaz geri çekildim. Büyükanne kapıyı açıp dışarı çıktı. Beni görür görmez anlık bir gülümseme kapladı gözlerini. Bana seremoni sırasında “saf olmayan” deyişini hatırladım bir an, ama şimdi bir büyükanne'nin çok sevgili torununa bakışındaki şefkatle bakıyordu bana. Rahatlamış bir halde açıklamaya başladım, “Mikura-sama, şef bu sepeti buraya size getirmem gerektiğini söyledi.”

Ona sepeti uzatır uzatmaz, loş bir ışıqla aydınlanmış kır evinden içeri bir bakış attım. Kamiku tahta zemine sertçe diz çöküyordu. Omzunun üstünden bana baktı ve elini sallayarak keyifle gülümsedi. Ben de gülümseyip el salladım, ama Mikura-sama hızlı bir şekilde kapıyı kapattı.

“Namima, girdiğin zahmet için teşekkürler. Yarın geldiğinde sepeti kapının önüne bırak. Dünkü sepet burada. Kamiku tüm yemeği yemedi, dolayısıyla artık yemekler içinde. Burna çık ve artan yemekleri tepeden at. Ve sakın bir lokma bile alayım deme. Bunu asla, asla yapmamalısın.”

Elimde sepet, pandan ve banyan ağaçlıkları arasından yola koyuldum. Dayanıklı pemphis çalıları burnun yanına doğru adeta tepeye çıkarcasına tırmanıyordu. O kadar açtım ki, kalan yemeklerden bir ısırık almayı düşünüyordum ama Mikura-sama'nın sözleri kulağımda çınlıyordu. Tepeye

ulaştığımda, sepeti açtım ve içindekileri kayalığın yanından aşağı yuvarladım. Yavaşça tepenin ucuna yaklaştım ve aşağı baktım. Yemek parçaları birkaç saniye kadar yuvarlanan dalgalarda süzüldü, sonra battı.

Bu bana öyle müsrifçe geliyordu ki; ama annem ve büyükannem katı talimatlar vermişlerdi. Adanın sunduğu en güzel yiyecekler Kamiku için toplanacak ve tabağında bıraktıkları atılacaktı. İtaat etmekten başka şansım yoktu. Ve bana verilen görev ablamı görme şansı sağlamıştı. İyi görünüyordu, dolayısıyla ben de mutluydum. Eve dönerken şarkı söylemeye başladım

Benim yaşımdaki küçük kızlar nadiren geceleri yalnız yürürdü. Güney sahili boyunca aceleyle yürürken, tepeler dolunay ışığında beyaz beyaz parlıyordu. Yarasaların, çay ağaçlarının eğik dallarının altından havalandıklarını görebiliyordum. Birden ürktüm, gözlerim sağı solu taradı. Yarın aynı yolu tepecektim, ondan sonraki gece de ve ondan bir sonraki gece de.

Buna hiç alışabilecek miydim? Bunu nasıl başaracaktım? Gece etraf öyle korkutucuydu ki.

Ay sahilde tüm parlaklığıyla ışıldıyordu ve ben birini gördüm. Belki de, biri beni bulmaya gelmiş, güvenliğimden en-dişelenmişti. Koşmaya başladım ama neredeyse başlar başlamaz dondum kaldım. Onu tanı mıyordum; sırtından aşağı süzülen uzun siyah saçlı, beyazlar içinde bir kadındı. Etine dolgun, beyaz tenliydi. “Mikura-sama” diye seslendim ama sustum. Büyükanneme benziyordu ama Mikura-sama değildi. Kadın beni gördü, gülümsedi. Adada yaşayan hepi topu iki yüz insan arasından nasıl olur da daha önce görmediğim biri çıkabilirdi?

Bir tanrıça olmalıydı. Durumu kavradığımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Bacaklarım hareket etmiyordu. Kadın döndü ve denize girerek karanlıkta kayboldu. Bir tanrıçayla karşılaşmıştım! Bana sevgiyle gülümseyen bir tanrıçayla. Kalbim neşeyle doldu. Bana bu görevi verdikleri için ada şefine ve Mikura-sama’ya çok büyük bir minnet duyuyordum. Tanrıça bana bir daha görünmedi, ama o görüntü benim en değerli sırrım oldu. O andan itibaren Kamiku’nun yemeğini taşıma görevinin zorluğuna katlanma gücü bulmuştum.

Ve böylece elimde yemek sepeti, Kyoido evine giden yolda yürüme ritüeline başlamış oldum. Hiç aksatmadan her gün gittim. Bazı günler yaz güneşi acımasızca vuruyor; bazı günlerse kuzey rüzgârı ortalığı süpürüyordu. Yağmurdan dayak yediğim günler oluyordu, bazense kum fırtınalarından. Umurumda değildi. Dolu sepeti kabaca yontulmuş kapıya bırakıyor ve oraya bırakılmış sepeti alıyordum. Götürdüğüm sepet en lezzetli yiyeceklerle, oradan aldığım sa Kamiku'nun yemeyip bıraktıklarıyla doluydu. Yemek ne kadar güzel olursa olursun, pek azını yiyordu. Yine de kalanları tepeden atıyor ve eve dönüş yoluna koyuluyordum. Mikura-sama'nın dinlediğinden emindim.

Kamiku'dan arta kalanları attığımdan emin olmak için yiyeceklerin suyun yüzeyine çarpma sesini duymak istiyordu. Bana söylenileni yapıyor, sepetin içine bakmıyordum.

Görünüşe göre Mikura-sama da ziyafetin tadına bakmıyordu ve nedenini anlayamıyordum. Anneme bunu sormak istiyor ama korkuyordum. Ben “saf olmayan”dım. Ve bu iki durum arasında bir bağlantı olmasından çekiniyordum.

Kamiku'yu bir kez daha görebilmem bir yılı aldı. Adada, denizde seyahat edenler için sekizinci ayın on üçüncü gecesinde dua ederdik. Mikura-sama seremoniyi yönetiyor ama bu sefer, Kamiku mihrabın yanında, onun önüne oturuyordu. Ve duaları okurken dikkatlice onu izliyor, gözlerini Mikura-sama'dan ayırmıyordu.

Cennetler... önünüzde eğiliyoruz Denizler... önünüzde eğiliyoruz Ada...
senin için dua ediyoruz Cennetle-yarışır güneş, saygıyla eğiliyoruz Deniz
yatağında sürünen güneş, seni sakınıyoruz Adamlarımız yedi şarkıyı
söylüyor.

Adamlarımız dalgaların üzerinde üç mısrayı zikrediyor Cennetler...
önünüzde eğiliyoruz Denizler... önünüzde eğiliyoruz Ada... sana
güveniyoruz

Sonunda, Mikura-sama'nın işaretiyle Kamiku ayağa kalktı. Mikura-sama'mn söylediği şarkının ritmiyle geniş beyaz bir midyeye vurmaya başladı. Ablamı gördüğümde şaşakaldım. Çok uzamıştı. Hatları

dolgunlaşmıştı ve teni adada gördüğüm herkesten daha beyazdı, öyle güzel zerrelere dönüşüyordu ki parlaktı. Kamiku güzeldi.

Öte yandan ben, neredeyse hiç değişmemiştim. Hâlâ koyu tenli ve pejmürdeydim. Zayıf ve ufak tefektim, şüphesiz yediklerimin azlığımdandı bu. Nadiren küçük bir yengeç kaptığımda zevkten dört köşe olurum. Yediklerimiz kulkas kökü, hint irmiği, pelin, eğreltiotu yaprağı ve ona benzer yeşillikler, küçük balıklar, kabuklu deniz hayvanları ve yosundu. Adada bir sürü yenilebilir ot yetişebilirdi, ama bunları büyütmek çok zaman alıyordu. Ve hepsini birden topladığımızda kısa sürede tükenirlerdi. Annemle her sabah yosun, kabuklu deniz hayvanı, gonyan balığı ve yengeç toplamaya sahile giderdik.

Fırtınanın bizi bunu yapmaktan alıkoyduğu zamanlar yemek yemezdik. Ama Kamiku tek başına mükemmel bir ziyafet çekiyordu, adadakilerin çoğunun hayal bile edemeyeceği türden bir ziyafet. Güzel olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Kamiku'nun yuvarlanmış vücut hatlarının görüntüsü beni alaşağı etti; konuşamadım. Bir zamanlar hiç ayrılmazdık ama şimdi aramızdaki mesafe devasaydı.

Mikura-sama'mn duaları sona erdi. Bana doğru hızlı bir bakış atan ve kafasıyla selam veren Kamiku'yla birlikte Kyo-ido evine doğru yola koyuldular. Aramızdaki uçurumu unuttum. O an tek düşünebildiğim, kalbimin en derinlerinde, Kamiku'yla konuşmayı ve birlikte oynamayı ne denli istedi-ğimdi.

O akşam da önceki akşamlarda olduğu gibi annemin verdiği sepeti aldım. Her zamanki gibi çok lezzetli bir aroma yayılıyordu. Ama bu sefer, “Neden böylesine lezzetli yemekleri sadece Kamiku yiyebiliyor?” diye sordum anneme.

Annem bir an tereddütte kaldı ve sonra, “Çünkü o bir sonraki Kâhin olacak” dedi.

“Ama Mikura-sama böyle yemekler yemiyor.” “Mikura-sama'nın artık buna ihtiyacı yok.”

Annemin neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. “Ama Mikura-sama hâlâ yüce miko değil mi?”

Annem gülümsedi. “Mikura-sama bir sonraki miko'yu eğitiyor. Onun sırası neredeyse bitti. Eğer Mikura-sama'ya bir şey olursa, Kamiku görevi devralmaya hazır olmalı. Bu şekilde geleneği devam ettirebiliriz. Bu adanın göz yumamayacağı tek şey Kâhinini kaybetmek olur.”

Annem ne kadar su kaldığını görmek için çömlek kavanoza bir göz attı. Son zamanlarda az yağış olmuştu ve endişeliydi. Ben de kavanoza baktım. Çok az kalmıştı. Yakında suyu içmemiz yasaklanacaktı. Kalanı da Kamiku'ya saklayacaktık.

“Sen neden bir sonraki yüce miko değilsin, anne? Sen Mikura-sama'nın kızısın. Neden Kamiku'yu seçti?”

Annemi soru yağmuruna tutuyordum. O ise kavanoza bakmaya devam edip cevap vermedi. Ben de suya baktığımda kendi yüzümün onun yüzünün yanında süzülen aksini gördüm. Annemin yansımasına dikkatlice baktım. Yüzü küçük ve karanlıktı, tıpkı benimki gibi.

“Sen hâlâ küçük bir kızsın. Anlaman zor ama adada olan biten her şeye önceden karar verildi. Yin her zaman Yang'ın ardından gelir. Mikura-sama Yang. Bu da kızının Yin olmasını gerektirir ve benim kızım, Kamiku da Yang olacaktır.” Annem bir an durdu ve başka bir yöne baktı. O zamanlar henüz küçük bir kız olabilirdim ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

“O zaman ben Yin'im?”

“Evet. Ve senden küçük bir kız kardeşin olsaydı Yang olacaktı. Yin ve Yang doğanın ikili kuvvetleri, gece ve gündüz gibi, birbirlerinin ardından gelerek sonsuza dek devam ederler. Kader bunu böyle buyurur. Bu da adadaki herkesten ziyade, Kamiku'nun uzun yaşaması ve çocuk doğurması anlamına geliyor. Çocukların biri kız olmalı ve o kız çocuğu da büyüyünce bir kız doğurmalı. Yüce miko doğurmamızın ve geleneği devam ettirmemizin tek yolu bu. Yani gördüğün gibi, bu bizim kaderimiz, ada yaşayabilsin diye yaşarız. Gerçekten de ada bizim kaderimizle hayatta

kalıyor. Bizler adanın geleceğini taşıyoruz. Her şeyin devam etmesini sağlıyoruz.”

Annemin kavanozdaki suda beliren aksinde, yüzüne bir tebessüm yayıldığını gördüm. Sonunda bulmaca çözülmüştü. Tatmin olmuş bir şekilde içimi çektim. Adanın iyiliği için, Ka-miku güzel yemekler yemeli, uzun bir hayat sürmeli ve bir kız çocuğu doğurmalıydı. Genç olabilirdim ama ablam ve taşıdığı büyük yük adına derin bir acıma duygusu hissettim. Aynı baskıya benim katlanıp katlanamayacağımı merak ettim. Ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya karar verdim. Ve o gece sahilde gördüğüm tanrıçanın bu kaniya varmamı sağlamak için görünüp görünmediğini sorguladım.

Tabii ki o zamanlar tamamen bambaşka bir yükümün olduğundan habersizdim.

Kamiku eğitime başlayalı yedi sene olmuştu. Şimdi o on üç, bense on iki yaşındaydım. Fırtınalı gecelerde hatta ateşten alev alev yandığımda bile aksatmadan yemeklerini taşıdım. Ve bu zaman zarfı boyunca miktar artıp sepet ağırlaşmış olsa da, içeriği asla değişmedi, ya da bana öyle geldi. Öyle olsa bile, Kamiku hâlâ az yiyordu -sepetin içindekileri bitirdiği günler parmakla sayılacak kadar azdı- ama Mikura-sama'nın talimatlarının dışına hiç çıkmadım ve kalan yemekleri denize attım. Tek bir ısırık için yanıp tutuşsam da, hareketlerimin olası sonuçlarından öyle korkuyordum ki kendime engel oluyordum.

Adamızdaki insanların ölümüne aç olduklarını biliyordum ve bu denli müsrif olmak bana acı veriyordu. Kamiku'ya sık sık öfkeleniyordum, eğer onun yerine olsaydım, aç olup olmadığımı umursamadan bana verilen her yemeği yerdim. Bu öfke gittikçe kalbime yerleşiyordu.

Bir gece güçlü, nemli bir rüzgâr ada boyunca ağaçları eğe eğe esiyordu. Bu, adadakilerin mevsimsiz fırtınaların habercisi olduğuna inandıkları türden bir rüzgârdı. Geçmişte ne zaman fırtına yaşadıysak, hepsinden önce tam da bu türden bir rüzgâr olmuştu. Rüzgâr, yeni bir fırtına ve yağmurdan önce sadece bir anlığına hafifleyecekti.

Gökyüzüne tedirgin bir şekilde baktım. Ay, kalın karan-

lık bulutlarla kaplıydı, gökyüzü simsiyahtı. Bulut kümeleri, koparılmış beyaz çiçekler gibi karanlığın içinde süzülüyordu. Kulak kabartmak için durduğumda, uzaktan gelen homurdanmaya benzer bir ses duydum, sanki denizler hırıliyordu. Sanki cennetler hiçbir insanda görülemeyecek kadar öfkeli bir güçle kabarıyordu. Çok korkuyordum.

İnce noni ağacının sapsarı öyle bir eğildi ki bana vuracaklar zannettim. Rüzgâr biraz daha kuvvetlenirse adalıların yetiştirmek için onca emek verdiği tüm mahsul ziyan olacaktı ve aynı zamanda biliyordum ki bu, kadınların —adada tek kalan onlardı— ölümüne çalışması gerekeceği anlamına geliyordu: Taşları ve kütükleri halatlarla birbirine tutturacak, fırtınaya karşı ağırlık olsun diye barakalarına bağlayacaklardı. Ama hepsinden çok, denizde avlanmaya çıkmış erkekler için endişeleneceklerdi. Tabii ki Mikura-sama türbeye kendini kapatarak erkeklerin sağ salim dönmesi ve adanın güvenliği için gayretle dua edecekti. Ama yıllar boyunca adamız birçok kez doğanın, en gayretli duaların bile üstesinden geldiğine şahit olmuştu.

Annem bir keresinde, on beş yıl kadar önce, güçlü bir rüzgârın tam da erkekler kıyıya yanaştığında adayı alaşağı ettiğini söylemişti. Birçok tekne alabora olmuş. Babam da o teknelerin birindeymiş. Kıyıya yüzmeyi başarmış ve yaralanmamış. Ama yalnızca on kadar genç adam daha onun kadar şanslıymış. Sonraki yıllarda kıyıya yüzenler arasında yalnızca birkaç kişi daha sağ kalabilmiş. O fırtına ahilerimin babasının, annemin ilk eşinin ölümüne neden olmuş.

Ama babaannemin söylediğine göre, Nisera'nın kocasının ölümü, adaya Kamiku'yı, Tanrıların Çocuğu'nu ve Namima'yı, Dalgaların-Ötesindeki-Kadm'ı kazandırmış yani minnettar olmalıymışız. Babaannem, tüm adalıları toplamış ve başımıza gelen her şeyin bir iyi bir de kötü yanı olduğunu anlatmış. “İkisini de göz ardı etmemeliyiz” demiş. “Acılarımızın üstesinden gelmeli ve başımıza gelen her şeydeki iyiyi aramalıyız.”

Mikura-sama'nın felsefesi Kamiku'nun durumuna uygundu. Bir sonraki Kâhin olabilmek için ailesinden koparılmış ve sıkı bir eğitime tabi tutulmuştu. Ama her gün birbirinden lezzetli yemekler yiyordu. Diğer adalılar açlıktan ölecek, ama Kamiku hayatta kalacaktı.

Benim kaderim neydi? Kuvvetli rüzgârın içinde ilerleyerek Kamiku'nun sepetini taşıırken bunu düşünüyordum. O kadar zayıftım ki rüzgârın beni alıp sürüklemesinden korkuyordum. Yine de sepetten yükselen kokuların o akşam daha bir ağız sulandırıcı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Kısa bir süre önce yemeğimi yemiştım ama midem sepetten gelen kokulara tepki veriyordu. O gün annemle pelin ve yosun yemiştık. Hepsi buydu. Ama yeteri kadar yemek yiyebildiğimiz için minnettardık. Yalnız yaşayan yaşlılar ve fakirlerin yiyecek hiçbir şeyleri yoktu. Annem kumsalda aranan birçok insanı ve rüzgârla savrulmuş kumları araştırırken yüzlerindeki çaresizliği gördüğünü söylemişti.

Görünüşe göre sepette bugün istimlenmiş pirinç kekleri, buharda pişmiş naganava-sama çorbası ve keçi eti vardı. Ama farklı olan bir şey vardı. Bu sabah erken saatlerde Mikura-sama annemle konuşmaya gelmişti. Annem, kadın akrabalarımızı çağırması ve birlikte, rüzgâra rağmen, ku-iko meyvesi toplamaya Uyarı'ya doğru yola koyulmuşlardı. Kuikoya dokunduğun anda parmak uçların kıpkırmızı olur. Kamiku ve ben küçükken, kuiko suyula tırnaklarımızı boyardık. Annemin neden kuiko toplaması gerektiğini bilmiyordum, ama bu gece sepetteki yemeğin çok özel olduğuna emindim.

Tabii ki bu, umurumda olan en son şeydi. Patikadan yukarı yürüdükçe, rüzgâr da kuvvetleniyordu. Yol üzerindeki, kapıları sıkıca kapalı evler tıkr tıkr sesler çıkarıyor ve sallanıyordu. Palmiye ve noni yaprakları öyle bir gürültüyle hışırıyor ve vahşice sallanıyordu ki bazı dev yaratıkların onları ben geçmeden önce sarsarak salladığına emindim. Her gün gittiğim yol bu gece farklı görünüyordu. Dalgalar şimşekva-ri bir gürültüyle tepeleri kamçılıyor, tüm ada sallanıyordu. Emindim, tam da tanrıların adaya bir göz gezdirmek için kuzey burnuna adım attıkları, vahşi ve kızgın yüzlerini gösterdikleri türden bir geceydi. Öyle korkuyordum ki, tek yapabildiğim yürümeye devam etmekte.

Mikura-sama'nın evine doğru hızlandım. Dün bıraktığım sepet, uçmasın diye üstüne konmuş büyük bir mercan parçasıyla kapının önünde duruyordu. Getirdiğim sepeti yere bıraktım ve diğer sepeti aldım. Çok tuhaf, diye geçirdim içimden. Yemeklerin hiçbirine dokunulmamış gibiydi.

“Namima, sen misin?”

Kapı açıldı ve Mikura-sama bana baktı.

“Mikura-sama, Kamiku hasta mı? Sepet getirdiğim zamanki ağırlığında.”
Elime yeni aldığım sepeti gösteriyordum.

Mikura-sama beni şaşırtan bir biçimde gülümsedi. “Biz iyiyiz Namima ve seni ilgilendirmeyen şeyler için kaygılan-mamalısın. Sözünü unutma. Kalan yemekleri at. Kamiku artık bir kadın, hepsi bu.”

Kamiku’nun vücudu artık bir çocuğa hazırdı. O andan itibaren geleceği parlaktı. Ama ben korkuyordum. Kamiku benim ulaşamayacağım bir dünyaya giriş yapmıştı. Onunla konuşmak, onu tebrik etmek istiyordum. Kır evinin önünde oyalandım. Ama Kamiku dışarı çıkmadı. Rüzgâra geri dönmekten başka pek bir şansım yoktu.

“Namima!”

Çalılıkların arasından bir erkek bana seslendi. Bir anda ürktüm, neredeyse sepeti düşürüyordum. Ama orada kimse yoktu. Ne zaman ki kendimi bana öyle geldiğine ikna ettim, sesi yeniden duydum.

“Namima, bekle.”

“Kimsiniz?”

“Seni korkutmak istemedim” dedi adam. Ama bana kendini göstermiyordu. Erkeklerin çoğu balık avındaydı, adada sadece yaşlı ve çocuklar kalmıştı. Eğer genç bir adam hâlâ buradaysa, avlanmayacak kadar hasta demekti. Ama bu ses, genç ve güçlü bir erkeğin sesi gibiydi. Kimdi bu? Karanlıktan içeri bir göz attım.

“Ben Mahito.”

Umigame hanesinden Mahito. En büyük oğulları. On altı yaşındaydı ve balık avına katılma yaşma çoktan erişmişti. Ama Mahito’nun ava çıkması yasaktı. Kafam karıştı. Ne yapacağımı bilemeyerek ayaklarıma diktim gözlerimi. Ada kurallarına göre, Umigamelerden -Deniz Kaplumbağası-biriyle konuşmamız yasaktı. Ama Mahito’yu tanıyordum. Onu sahilde

yosun toplayan kadınların yanında görmüştüm. Ve açıklayamadığım bir şekilde bronz yüzünün anısı kalbimin küt küt atmasına neden oluyordu. Onu görmezlikten gelemedim. Kadınların arasında çalışıyor olmak onun için onur kırıcı olmalıydı. Sahilde ne zaman esmer yüzünü görsem, kendimi, yemek ararken ona yardım etme isteğiyle yanıp tutuşurken bulurdum. Ailesine yemek götürmek isterdim. Bu his öyle bir yoğunlukla kalbime doldu ki canım acıyordu. Sessizce cevap verdim, “İyi akşamlar Mahito.”

Mahito gölgelerden dışarı adımını attı ve yüzünde bir rahatlama ifadesiyle tam önümde belirdi. Birileri ada kurallarına uymadığımı görür diye benden saklanmış olduğunu biliyordum.

“Namima, seni korkuttuğum için üzgünüm ama benimle konuşurken görülmemelisin.”

Mahito benden oldukça uzundu. Bir balıkçının sağlam yapısına sahipti. Ama kimsenin onu fark etmesini istemezmişçesine her zaman eğik ve kambur dururdu.

“Dikkatli olmalıyız” diye ekledi. Etrafına dikkatlice bir göz gezdirdi. Umigame hanesi lanetlenmişti, ya da duyduğum kadarıyla öyleydi. Adanın kalanı tarafından sürgün edilmişlerdi, bu zalim ve ağır bir cezaydı. Normal koşullarda bir erkek çocuğu yaşı geldiğinde diğerleriyle birlikte avlanmaya çıkardı. Ama sürgün edilen bir ailenin oğlunun avlanma izni yoktu. Bu da aileye açlıktan ölmeleri gerektiğinin söylenmesi demekti.

“Ben de saf olmayanım, insanlar benimle de konuşmamalı.” Beni uzun zamandır rahatsız eden bir şeyi dile getirmiştım. Kamiku’nun altıncı yaş gününde annem ve Mikura-sa-ma bana saf olmadığımı söylemişti. O zamandan beri bu konuya değinmemişlerdi. Ama adanın kalanı artık bana bakmayı reddediyordu. Ve sıklıkla da benimle konuşmayı.

“Bunun seni incitmesine izin verme.”

Şimdi beni cesaretlendirme sırası Mahito’daydı. Bakıştık ve birbirimize gülümsedik.

Mahito'nun ailesine karşı gizli bir sempati besliyordum: Yüce miko görevlendirmesinde ikinci aileydiler, benim ailem, Umihebi'den sonra geliyordu. Herhangi bir nedenle Umihebi ailesinin bir kızı olmazsa, bir sonraki Kâhinin çıkması gereken aile Umigame'ydi. Ama Umigamelerin hep oğlu oldu. Ma-hito ilk olmak üzere yedi oğlan. Annesi, soyun devam etmesi adına bir kız çocuğu dünyada getirebilmek için çaresizce çabalamıştı, ama ardı ardına gelen doğumların hepsi erkekle sonuçlandı. Ve neredeyse bebeklerin tümü öldü. Mahito ve ondan küçük iki kardeşi, Nihito ve Mihito, hayatta kalmışlardı.

“Annen iyi mi?” diye sordum.

Mahito sabit bir noktaya bakıyordu, yüz hatları güçlü ve temizdi. Adadaki en yakışıklı genç oydu. Balığa çıkma izni olsaydı, çok başarılı olurdu. Sorumu duyar duymaz yüz ifadesi yumuşadı, ama cevap vermek için sesini alçalttı.

“Başka bir bebeği daha olacak.”

Tereddütle tebrik ettim.

“Bu sefer bir kızı olacağına emin. Ama ben emin değilim...”

Mahito derin bir iç çekti. Eğer annesi bir kız dünyaya getiremezse, ailenin laneti son bulmayacaktı. O ve kardeşleri bundan böyle toplumdan dışlanmış bir şekilde yaşamak zorunda kalacaklardı. Anneleri kırklı yaşlarına girmek üzereydi. Onun yaşında hamilelik, gerekli olduğu kadar tehlikeliydi de.

“İyi olacak” dedim umutla. “Bu sefer bir kızı olacak.” “Olmalı. Ama Namima, ben de bu sebepten buradayım. Senden bir isteğim var.” Mahito devam etmeye çekiniyor gibiydi. “Sepette... Onda Kamiku'nun yemedikleri var.”

İçgüdüsel olarak sepeti arkama götürdüm. Mikura-sama da annem de sepet ve içindekilerle ilgili asla konuşmamamı söylemişlerdi.

“Saklamana gerek yok” diye ekledi Mahito. “Adadaki herkes biliyor.”

Ona baktım. Yüzünde zalim bir ifade vardı.

“Kalan biraz yemek varsa atmaktansa bana verir misin? Anneme götürmek istiyorum. Yemezse korkarım ölecek.” Böyle bir şey istemiş olmasına inanamıyordum. Ne yapacağımı bilemedim. “Ama Mikura-sama...”

“Biliyorum” diyerek sözümü kesti Mahito. “Kamiku’nun dudaklarına değen hiçbir şeye kimse el sürmemeli. Adanın kanunu bu. Ama ailem açlıktan ölmek üzere. Annem dört bebek dünyaya getirdi ve öldüler. Yakında sekinci doğumunu yapacak. Bu sefer bir kız dünyaya getireceğinden emin. Ama güçlenmek için bir şey yapmazsa bu doğum onu öldürecek. Bu yüzden sana geldim, Namima. Artan yemekler için yalvarmaya. Lütfen. Lanetleneceğimi biliyorum ama umurumda değil.” Hayır desem yemeği zorla benden alır mıydı? Yüzüne baktım. Kararlı görünüyordu. Yaşlı gözlerinin beyazı karanlıkta parlıyordu. Sepeti ona uzattım. “Sadece bugünlük.”

“Teşekkürler. Teşekkürler. Sana borçluyum.” Mahito başını öne eğdi.

Birden içimi bir korku kapladı. Arkama baktım. Ayak sesleri duyduğumu sanmıştım ama bu yalnızca ağaçları sallayan rüzgârdı. “Bekle! Sepeti bana ver. Mikura-sama artan yemeklerin denize vurma sesini duymayı bekleyecektir. Yemeğin yerine atabileceğim bir şeyler bulmalıyız. Acele et.”

Kesin bir dille konuşmuştum. Daha fazla zaman kaybedersem, korkarım Mikura-sama her zamanki sesi duymadığı için dışarı çıkıp kontrol edecekti.

Mahito harekete geçti. Saklanmaya çalışmadan, yol boyunca bulabildiği en geniş kulkas yapraklarını arıyordu. Sepetin kapağını açtım ve kalan yemekleri yapraklara yerleştirdim. Buharda pişmiş pirincin kuiko meyvelerinin suyundan kırmızıya boyandığını gördüm. Bir bayram yemeği. Ve neredeyse hiç dokunulmamıştı. Şaşkınlıktan az kalsın deniz-yılanı çorbasını döküyordum. Kıvamlı çorbanın suyu bileklerimize sıçradı ve yere damladı. Kokusu tüm çevremize yayılmıştı. O anda hissettiklerimi tam olarak nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Belki de, ilk kez, dünyada benim için bir yer olmadığını bilmenin üzüntüsüydü bu.

Mahito’nun ellerinin titrediğini gördüm. Onun da korktuğunu anladım ve bu da sakinleşmemi sağladı. “Lütfen bunu annene götür.”

Mahito yemekleri geniş yapraklara sardı. Sonra da bir avuç toprak aldı, başka bir kulkas yaprağına sardı ve sepete yerleştirdi.

“Teşekkürler, Namima.”

Dökülmüş çorba birikintisini toprakla örtüp üzerine basmadan önce, pişmanlıkla yere bakarak tekrar teşekkür etti.

Onu bunu yaparken görünce, “Mahito, eğer yarın aynı saatte gelebilirsen yine yemek veririm. Ama çorbayı koymak için bir kap getir” dedim.

Bana bir kez daha, borcu olduğunu fısıldadı. Yine teşekkür ederek kasabanın ucundaki köhne kulübesine doğru yola koyuldu. Bizimki küçük bir topluluktuk, dolayısıyla birbirimize kulübe ve tekne yapımında, ağ onarımında yardım etmek için elimizden geleni yapardık. Ama Umigame ailesi için komşu yardımı söz konusu olamazdı. Onlara her gün bir işkenceydi.

Uçuruma doğru hızlıca ilerledim. Orada durup sepeti ters çevirdim ve içindekileri suya yollayabilecek biçimde kayalığın ucundan aşağı doğru tuttum. Çarpma sesi bu sefer biraz daha erken ve normalden daha gürültülü çıktı gibime geldi. Rüzgâr hiddetlendi ama ben işlediğim günahın dehşeti içinde yola koyuldum. Öfkem, korkuyla tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Mikura-sama’nın emirlerine itaatsizlik etmişim; hayır, daha beterini yapmışım: Ada kanunlarına karşı gelmişim. Ama kanunlar adil görünmüyordu. İnsanlar açlıktan kırılırken yemek atmaya ne hakkım vardı? Bu çok mantıksızdı. Kalbimin küçük bir kısmında, yüceldiği-mi hissediyordum.

Eve doğru yolu inmeye başlamışken arkama bakmak için döndüm. Orada birini görünce şaşırmışım. Kamiku’ydu.

“Ne yapıyorsun? Ödümü kopardın!”

Kamiku gülümsedi. Onu öyle uzun zamandır kır evinin dışında görmemişim ki. Benden bir kafa boyu uzundu, kanlı canlı ve güzeldi.

“Neden sinsice arkamda bitiverdin?”

Beni Mahito’yla konuşurken görüp görmediğini bilmiyordum. Ama Kamiku tatlı tatlı gülümsedi, “Rüzgâr öyle sert ki, korktum. Kayalığın ucundan aşağı düşmediğine emin olmak istedim.”

Geçmişte bir sürü rüzgârlı gece yaşamıştık. Neden benim için bu akşam telaşlanmıştı? Mahito’yla konuştuğum akşam? Şüpheleniyordum. Bu gerçekten Kamiku muydu, yoksa onun kılığına girmiş Mikura-sama mı? Sessizce ona diktim gözlerimi.

Kafası karışık bir halde, Kamiku beni sıkıştırmaya başladı, “Namima! Neyin var? Seni o kadar uzun zamandır görmedim, en azından bir selam vermeyecek misin?”

Gamzesini o an gördüm, küçüklükten hatırladığım gamzesini. Bu Kamiku’ydu.

Endişelendiği için ona teşekkür ederken derin bir oh çektim. Ama hâlâ kendimi garip hissediyordum ve çok resmi görünüyor olmalıydım.

“Ben yabancı değilim!” dedi. Büyüklerin yüz ifadesine büründü ve hayal kırıklığıyla bana baktı.

Artık bir kadın olduğuna göre, yakında bir koca seçecek ve bir kızı olana kadar çocuk doğurmak zorunda kalacaktı. Tıpkı Mahito’nun annesi gibi.

“Kaba davranmak gibi bir niyetim yoktu!”

Kamiku yanıma gelip yumuşak, dolgun elini omzuma koydu. “Çok uzun zaman oldu, Namima. Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.”

Bunu söylediğim anda bile kalbim küt küt atıyordu. Eğer Kamiku beni Mahito’ya yemek verirken gördüyse, ne yapabilirdim? Eğer gördüklerini Mikura-sama’ya söylerse, Mahi-to da ben de cezalandırılırdık. Muhtemelen Mahito’nun ailesiyle birlikte adadan sürgün edilirdim. Kışın ortasında, tam da sert bir fırtına yaklaşırken, köhne bir tekneyle denize yollanırdık. Sürgündekileri bekleyen buydu. Teknede kalmak için ellerinden geleni

yaparlardı ama birkaç gün içinde tekne adaya boş dönerdi. Ama şüphesiz Kamiku başımın belaya girmesini istemeyecek kadar çok seviyordu beni, değil mi? Donmuş kalmış, öylece dikiliyordum.

Konuşmaya başlamadan önce elimi aldı, burnuna götürdü ve kokladı. “Bu da ne? Çorba kokusu alıyorum!”

Hafifçe yana eğildim ve masum numarası yaptım.

“Tepeden denize dökerken elime sıçratmış olmalıyım.”

“Tabii ki. Namima, çorbadan aldığım her kaşıktaki seni düşünüyorum ve yemeğimi seninle paylaşabilmeyi diliyorum. Kalanını senin yemen umuduyla tüm yemeklerin yarısını yiyorum.”

Kamiku öylesine özür diler gibi konuşuyordu ki gözlerim yaşla doldu. Artık çok geçti. Kamiku yetişkin olmuştu ve benim ulaşamayacağım bir dünyaya aitti. Ama ben bu gece onun Mikura-sama’yla paylaştığı dünyanın çok daha ötesine geçmiştim. Mahito ve ben ada kurallarını çiğnemiştik. Ablama baktım ve “Kamiku, Mikura-sama bana artık bir kadın olduğunu söyledi. Tebrikler.”

“Teşekkür ederim.” Kamiku’nun cevabı ruhsuzdu. Sonra, birdenbire, “Mahito’yu gördün mü? İyi mi?” diye sordu.

“Uzun zamandır görmedim onu, yani soruna cevap veremem. Neden soruyorsun?” Sesim söylediğim yalandan titredi ama Kamiku’nun sorusunun ardında yatan şeyi bilmek istiyordum. Mahito’yla yaptığımız şeyi Mikura-sama’ya söylemeyi mi planlıyordu? Yoksa bizden yana olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyordu?

“Namima, sana bir sır vereceğim. Başka kimseye söyleyemem.” Etrafına bakındı. “Bir kadın olduğum doğru ve yakında çocuk doğurmaya başlayacağım. Bu benim kaderim. Eğer Mahito gibi bir erkekten çocuklarım olabilseydi çok mutlu olurum. Ama Mikura-sama, Mahito’nun ailesi lanetten kurtulmadığı müddetçe bunun imkânsız olduğunu söyledi.”

Karşılığında ne demem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Huzursuz bir halde yere baktım. Kamiku elimi yakaladı. “Namima, hoşlanmadığın bir erkekten çocuklarının olması çok korkunç.”

Bir süre sonra başımı salladım.

Kamiku yanlış anladı. “Özür dilerim, Namima. Bunun hakkında konuşmamalıydım. Mikura-sama’dan başka konuşacak kimsem yok. Duygularımı seninle paylaşmak istedim. Lütfen bunların seni endişelendirmesine izin verme.”

“Hayır, hayır. Sorun değil. Bana söylediğin için teşekkürler.”

Kamiku beni Mahito’yla birlikte görmüş müydü? Bu onun, ondan uzak durmam için beni uyarma şekli miydi? Yoksa sadece benimle paylaşarak içini mi ferahlatmak istemişti? Bilemiyordum.

Elimi nazıkçe sıktı. “Seni tekrar görmeliyim. Şimdi acele etmezsem Mikura-sama sinirlenecek. Eve giderken dikkatli ol, rüzgâr seni sürükleyecek kadar güçlü.”

Kamiku, Mikura-sama’nın evine doğru yöneldi ve ormanın içinden aşağı doğru yürüdü. Geride, elimi sıkmasının sıcaklığı ve sözleri kaldı, onlar benimleydi. Mahito gibi birinden çocuk yapabilseydim... Kamiku ona âşıktı. Belki de bu yüzden yemekleri ona verirken beni görmemiş gibi yapıyordu. Yoksa söylediği gibi yalnızca duygularını benle paylaşmak mı istemişti? Ah, bu doğruysa öyle mutlu olurum ki. Ama eğer değilse, Mahito’ya yakın olmayacağımdan emin olmak istemişti. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Kamiku’nun -öyle isterse- Mahito’yla arama girmek için gerekli gücü ve hakkı olduğunu apaçık olarak göreceğim gün daha sonra gelecekti.

Ertesi gün, şiddetli rüzgâr ve sel gibi yağın yağmurla birlikte korkunç bir fırtına adayı etkisi altına aldı. Suyun yere çarpış sesi acımasızdı ama yine de Kamiku’nun yemeğini götürmek zorundaydım. Annem yağmurdan korunmam için beni muz yapraklarıyla sarıp sarmaladı ve yaprakları sabitlemek için sıkıca bağladı. Beni kat kat, çepeçevre sarmasına rağmen bu bile

rüzgâra karşı dayanmadı: Önce bir yaprak koptu, sonra bir diğeri, sonra bir diğeri. Mikura-sama'nın evine vardığımda iliklerime kadar ıslanmıştım. Bir önceki gece getirdiğim sepet saçakların altındaydı. Sepeti kaldırdığımda bıraktığım anki kadar ağır olduğunu fark ettim. Normalde bu beni üzerdi ama bugün tek düşünebildiğim bunun Mahito'yu ne denli mutlu edeceğiydi ve neşeyle doldum. Sepetleri değiştirdiğimde, kapının öbür tarafından Kamiku'nun sesini duydum.

“Namima, eve dönerken dikkatli ol. Rüzgâr çok sert. Mi-kura-sama mihraba dua etmeye gitti.”

Mihrap, kutsal Kyōido koruluğunun merkezindeydi. Mi-kura-sama oraya açık denizde avlanan erkeklerin güvenliği için dua etmeye gitmiş olmalıydı. Ve Kamiku onun yolundan, onun orada olduğunu bildiğimden emin olmak için çekilmişti; acaba Mahito'yla buluşacağımı biliyor muydu? Şüpheyile doluydum ama Kamiku'nun benim tarafımda olduğuna inanıyordum. Kesinlikle düşmanım değildi. Tabii ki bu konuda herhangi bir kanıtım yoktu; yalnızca abla-kardeş olarak sahip olduğumuz güven ve şefkatin hatırasını aklımdan çıkarmam mümkün değildi.

Çabucak pandan ağaçlarının arasından, dikenli dalların üzerime düşmemesine özen göstererek yola koyuldum. Mahi-to sıırıslıklam bir halde bir önceki beklediği yerde duruyordu. O da kendini biraz olsun korunmasını sağlayan muz yapraklarıyla kaplamıştı.

“Namima, böyle bir günde dışarı çıkmak zorunda olmamanı dilerdim.”

Nazik de olsa endişesi beni tedirgin etti. “Mahito, acele et. Yemek ıslanıyor.” Soğuktan titriyor, güç bela konuşabiliyordum.

Mahito sepete ay defnesine sarılı bir şey koydu.

“O ne?”

“Kum.”

Ben de ona karşılığında yemeği verdim. Uzaklaşmaya başladığımda kolumdan yakaladı.

“Bekle. Burundaki rüzgâr çok kuvvetli. Bırak ben yapayım.”

“Bunu yapamam. Mikura-sama mihrapta. Görebilir.”

“Umurumda değil. Sen ölürsen, Namima, hiçbir şeyim kalmaz. Beni sürebilirler, ölüm cezasına çarptırabilirler... Umurumda değil.”

Kimse bana daha önce böyle bir şey söylememişti. Dona kalmış ve olduğum yere kök salmışım. Mahito elimdeki sepeti kapıp burna doğru yola koyuldu. Yağmur sel gibiydi ve tepeye yalnız Mahito gibi güçlü bir erkeği yanaştıracak kadar güçlü bir rüzgâr vardı. Sepetin içindekileri atar atmaz bana doğru koştu. “Namima, şu sıska halinle rüzgâr seni tepeden aşağı sürüklerdi.”

Öyle bile olsa, ada sakinleri Kamiku’nun yemeğini taşıyacak başka birini bulurdu. Kanun buydu. Ve ben kanuna karşı gelmişim. Mahito’ya yemek vererek Mikura-sama’ya ihanet etmişim. Çaldığım yemeğe karşılık, Mahito’nun kum topağını almışım ve o bunu benim yerime denize atmıştı. Ka-miku, Mikura-sama’ya tek bir laf etmediyse bile, yaptığımdan haberdar olmalıydı. Öyle değil mi? Cezalandırılacaktım. Bana ne yapacaklardı? Düşündükçe daha da büyük bir dehşete düşüyor, korkudan titriyordum.

“Ne oldu?”

Mahito’nun altında durduğu banyan dalları rüzgârda vahşice sallanıyordu.

“Cezalandırılmaktan korkuyorum.”

Mahito beni aniden kollarının arasına çekti ve boğuk bir sesle fısıldadı, “Kimse sana dokunamaz. Seni koruyacağım!” Ama sesi titredi.

Sırılsıklamdık, birbirimizin kollarında titriyorduk. Günahımız bizi dehşete düşürmüştü ve birbirimizden güç almaya çalışıyorduk. Yine de kurduğumuz bağdan sersemlemişim. Mahito’ya âşık olmuşum.

“Dönüş yolunda sana eşlik edeceğim.” Mahito boş sepeti kucaklar kucaklamaz elimden tuttu. İnce dallar ve çakıltaş-lan biz yürüdükçe üstümüze geliyordu. Denize doğru indiğimizde rüzgâr dalgaların kokusunu

havaya taşıyordu. Öyle ıslanmıştık ki denize girmiş gibi görünüyorduk. Adım adım, zar zor yürüdük.

“Annen nasıl?” diye bağırdım Mahito’nun kulağına. Rüzgârın gürültüsü duyulabilmek için bağırmamızı gerektirecek denli yüksekti. Artık uzaktan evimi görebiliyordum.

Mahito’nun sesi buğulandı. “Yemeye çalışmadı bile. Bu denli güzel yemekleri nereden bulduğumu sordu ama bildiğine eminim. Beni bekleyen ağır cezayı düşünerek ağlamaya başladı.”

“Peki bugün?”

“Yani, yemek yemeli. Yemezse ölecek. Ve eğer ölürse büyüklerin beni, kardeşlerimi ve babamı hayatta tutmak için bir nedenleri yok. Adanın bizimle yapacak bir işi kalmayacak. O ölürse hepimiz öleceğiz... Namima, seni yarın görmem gerek.”

Bunları söyledikten sonra Mahito hızla evine döndü. Daha önce bu kadar güçlü biriyle karşılaşmamıştım. Diğerleri utangaç, kanunlarla şekillenmiş, onlara karşı gelmekten korkan hayatlar yaşıyorlardı.

Ertesi gün! Mahito’yu ertesi gün görecektim. Şimdiden önümdeki günü geçirmek için sabırsızlanıyordum. Onun yüzünü bir kere daha görecektim olmayı bilmek, hayatın yaşanmaya değer olduğunu düşündürüyordu. Hayatımda ilk kez kalbim zevkten dans ediyordu.

Her gece buluştuk. Ben ona sepetteki yemekleri verdim, o da bana tepeden denize atılacak bir şeyler. Sonrasında birlikte, sohbet ede ede, karanlık kasabaya dönüş yolunu tepiyorduk. Söylemeye gerek yok, görünmemeye çalışıyorduk.

Mahito’nun annesi sekizinci çocuğunu dünyaya getirdi; yine bir erkek. O da doğumdan kısa bir süre sonra öldü. Adada yaşayan herkes, Su Kaplumbağası kabilesinin lanetli olduğundan hiç olmadıkları kadar emindiler artık. Minicik kardeşinin öldüğü günün ertesi, Mahito ortalarda gözükmeyi. Yemeği tepeden atıp eve tek başıma yürüdüm. Yemek atmayalı

epey zaman olmuştu ve bir kez daha bunun ne denli müsrif bir davranış olduğunu düşündüm.

Bebeğin ölümünün üçüncü gecesinde, Mahito beni patikadaki ağaçlıkta bekliyordu. Dolunay vardı ve ayın yaydığı ışıktaki onun yüzünün ne kadar küçüldüğünü görebiliyordum. Üstü başı dağınıktı; normalde kamış saplarıyla sıkıca topladığı uzun saçları karmakarışık bir halde omuzlarına dökülüyordu. Bana yaklaştıkça içim acıdı.

“Mahito, son üç gündür nerelerdesin?”

“Amiido’daki cenaze töreninde.”

“Annen nasıl?”

“Kendini suçluyor. Ona getirdiğim yemekleri yemediği için suçun kendinde olduğunu düşünüyor. Bebeğin sağlığı ve adada kalabilmemiz için bir dahaki sefere götürdüğüm her şeyi yiyeceğine yemin ediyor.”

“Bir dahaki sefere?”

“Bir sonraki hamileliğinde.”

Bunun hakkında konuşmanın Mahito için zor olduğunu görebiliyordum. Annesinin sağlığı, art arda gelen bu gebeliklerle bozuluyordu. Önceki gecelerde olduğu gibi yine dolu olan sepeti uzattım. “Temeği ne yapmalıyız?”

Mahito düşüncelere dalmış, sessizdi. Onu sohbetimle normalden daha uzun bir süre alıkoymuştum ve böyle bir gecede ses uzaklara taşınyordu. Mahito, birinin bizi takip etmiş olmasından korkarak, temkinli bir şekilde etrafı kolaçan etti. Yakalanırsak başımıza gelebileceklerin düşüncesi gözlerini yaşlarla doldurdu. Ay ışığı vurdukça parlayan gözleriyle, usul usul karanlığın içine daldı.

“Namima, biz yiyelim. Yaşayabilmek için adanın kuralını birlikte çiğneyelim.”

Mahito'nun sözleriyle şaşakalmış, gözlerimi ona dikmiş bakıyordum. Sepeti kolumdan alıp kapağını açtı. İçine baktığımda tam da Kamiku'nun söylediği gibi olduğunu gördüm. Her şeyin tam olarak yarısını bırakmıştı. Keçi eti yemeğinin yarısını, deniz kaplumbağası çorbasının yarısını ve balığın yarısını. Kamiku, "Bunu sana vermek istiyorum" demişti. Ne bırakırsa ailesine yardımcı olmak adına Mahito'ya verdiğimi biliyor olmalıydı. Mahito'ya ne düşündüğümü söylemek istedim, ama Kamiku'nun diğer söyledikleri yüzünden tereddüt ediyordum. Mahito'dan çocuğu olmasını istediğini söylemişti. Kamiku'nun gücünü kıskandığımı anladığım zaman olmuştu bu.

"Namima, ye."

Mahito ağzıma bir lokma keçi eti tıktırdı. Sonra da kendine bir parça aldı. Tuhaf bir tat ağzıma doldu, işlediğim suçtan dolayı ağzımdaki tadın iyi olup olmadığına karar veremeyecek kadar korkuyordum. Bunun Mahito için de geçerli olduğuna emindim. Yerken gözlerimizi birbirimize diktik ve biz daha farkına bile varamadan Kamiku'nun bıraktığı bu şaşaalı ziyafet sona ermişti. Sepeti yapraklı sarılı kumla doldurup içindekileri denize yolladığım tepeye götürdük. Yemek bedenimdeydi, işlediğim suç içimde dolaşıyordu. Şimdi kussam çok mu geç olurdu? Ağzımda kalan tat, yaptığım şeyi hatırlatıyordu.

Mahito titreyen ellerimi geniş avuçlarına aldı. "Namima. Eğer cezalandırılacak olursak, ben senin cezanı da üstleneceğim."

Ama beni çok daha büyük bir felaketin beklediğini hissediyordum. Mahito'nun karşı koyamayacağı bir şeyin. Cevap vermek için kendimi toparlamıyordum.

Mahito'yla orayı terk ettiğimizde, işlediğim suçun büyüklüğü karşısında dehşete düşmüştüm. Annem beni gördüğünde, talepkâr bir şekilde, konuşmamı bekler gibi yüzüme baktı. Ama hiçbir şey söylemedim.

Ertesi sabah kanla sıırıslıklam ıslanmış bir halde uyandım. Sonunda cezamı çekiyordum; ölecektim. Çığlık atmaya başladım. Annem bana doğru koştu ve gülmeye başladı. "Na-mima, artık bir kadın oldun!"

Ve evet olmuştum, tıpkı Kamiku gibi. Rahatlamış hissettim. Ama bir önceki gece yaptığım şeyi hatırlayınca bir bağlantı olmalı diye düşündüm.

Kadın oluşum aydınlık, güzel bir mayıs sabahına denk gelmişti. Öğlene doğru yerimde duramaz hale gelmişim ve evde hapsedilmiş olmaya dayanamıyordum. Tek başıma Uyarı'nın yanında yetişen kuiko meyvelerini toplamaya adanın kuzey kısmına gittim. Kamiku'yla bir keresinde meyveleri taşla ezip suyuyla tırnaklarımızı boyamıştık. Erişkin oluşumu birlikte kutlayacak kimsem olmadığından, kendi kutlamamı kendim yapacaktım. Kırmızı tırnaklarım beyaz kumlarda ve parlak mavi gökyüzünün altında güzel görünüyordu. Denizden hafif bir esinti geliyor, usulca yanaklarımı okşuyordu. Adanın kuzey kısmı en tepedeydi, buradaki esinti her zaman serin ve ferah olurdu. Kalbim iyimserlikle doldu. Mahito. Onunla olduğum müddetçe her türlü cezaya dayanırdım.

Eve gittiğimde annem kırmızı tırnaklarımı gördü ve neler yaptığımı sordu.

Ellerimi saklamaya çalışarak soğukkanlılıkla, “Sadece birkaç kuiko soydum” diye cevap verdim. Annem bakışlarını başka yöne çevirdi. Kamiku kadın olduğunda, annem kuiko suyuyla kırmızıya boyanmış buharda pişmiş pirinç topları hazırlamıştı. Tırnaklarım o pirinç toplarından haberdar olduğumu mu göstermişti ona? Mahito'nun annesinin işlediğimizden suçtan haberdar olduğunu biliyordum. Sanırım Kamiku da biliyordu. Ve şimdi de annem mi öğrenmişti? Eğer öyleyse, Mikura-sama'nın ve ada şefinin haberdar olması an meselesiydi. Düşüncesi bile oldukça korkutucuydu. Ama kuzey burnunda, esintiye yüzümde hissederken yaşadığım mutluluğu unutamıyordum.

Mahito'yla, yasak olanın tadını çıkararak, annesi yeniden hamile kalana kadar gizlice Kamiku'nun bıraktıklarını yemeye devam ettik. Çevremizdekilerden daha uzunduk, hatlarımız daha dolgundu. Kesinlikle Kamiku'dan kalanları gizli gizli yediğimiz için bizi bekleyen zorluklara -çetin deniz seyahatimiz ve Yayoi'mizin doğuşu- dayanma gücü bulmuştuk

Ve böylece hayatım keskin bir çizgiyle yön değiştirdi. Bu değişimin ada kurallarına karşı gelmemizin cezası olduğunu düşünmüyordum. Kuralları çiğnemem sayesinde gerçek kaderimle baş başa kaldığıma inanıyordum.

Aradan dört sene geçti. Ve sonrasında sözünü ettiğim değişim başladı. Mikura-sama öldü. Bu olduğunda Kamiku on yedi, bense on altı yaşındaydım. Kyoido burnundayken Miku-ra-sama düştü, eve dönemedi. O gün, erkeklerin bir yıl süren avlanma yolculuklarından döndükleri gündü ve onun düştüğünü gördüler. Bir an evvel sağ salim adaya dönmeleri için dua etmeye gitmişti burna. Son tekne limana nihayet ulaştığında eve doğru yöneldi ama bir an durup omzunun üzerinden baktı. İşte o an düştü. Bana kalırsa bu bir kehanetti. Tam da Mahito'yla Kamiku'dan kalanları avuç dolusu kumlarla değiştirdiğimiz yere düşmüştü. Mikura-sama'nın öldüğünü duyduğumda, tabii ki üzüldüm, ama rahatlamıştım; bir özgürlük hissi dolmuştu içime. Üzerine düşündükçe, Mikura-sama'dan ne kadar da korktuğumu anlamaya başlamıştım. Ve tek korkan ben değildim: Adadaki herkes ondan korkuyordu. Şimdi ölmüştü. Ve ben çok neşeliydim.

Mutluluğuma yine de biraz suçluluk duygusu karışıyordu. Rahatlama duygum günahlarımla bağlantılıydı. Duygularımı Mahito'yla paylaşmak istiyordum ama Mikura-sama'nın ölümünden dolayı adaya bir kargaşa hâkimdi ve insan içinde onunda görünmem benim için iyi olmazdı. Onun için hâlâ lanetin etkisi devam ediyordu. Risklerin farkında olsam da onunla konuşmalıydım. Ona söylemem gereken bir şey vardı.

Mikura-sama öyle ani ölmüştü ki yas için hazırlık yapma fırsatı olmamıştı. Olanların gerçekten de olup olmadığından bile emin değildim ve kendime devamlı rüya görüp görmediğimi soruyordum, içinde bulunduğum belirsizlik beni kaygılandırıyordu. Açık olan tek bir şey vardı ama, artık Mikura-sama öldüğüne göre, Kamiku'nun yeni Kâhin olması çok yakındı. Ve böylece, ada Mikura-sama için yas tutuyor olsa da, öte yandan Kamiku'nun geleceği neşeyle bekleniyordu.

Adamızda çocuklar on altı yaşlarına geldiklerinde yetişkin kabul edilirdi. Erkekler av tekneleriyle denize açılma hakkı kazanır, kızlar da dua ve ada ritüellerindeki yerlerini alırlardı. On altı yaşına geldiğimde, kutsal Kyoido ve Ami-ido bölgelerindeki kadınlara katılmak üzere davet edildim. İlk duamı Mikura-sama'nın cenazesinde edeceğimi hiç tahmin edemezdim.

Tabii ki, erişkin oluşumun tek sonucu ilk kez dua ve ri-tüellerde diğer kadınlara katılmam değildi. Bir sırrım vardı, kimseyle paylaşamayacağım bir sırrım. İki ay kadar önce, Mahito'yla bedensel zevklerin tadını

çıkarmaya başlamıştık. Balık teknelerinin dönüşü bu yüzden canımızı sıkıyordu. Neden mi? Çünkü tekneler döndüğünde, geceler genç erkeklerle aitti. Uygun kadın bulmak için adada dolaşıp dururlardı. Her akşam Kamiku'nun yemeğini taşıma görevimden dolayı beni görmezden gelirlerdi. Yine de, akşamları, gençler ortalıkta dolanırken, Mahito'yla yakalanmamak için çok dikkatli olmam gerekiyordu.

Adamız acımasız geleneklerle yönetiliyordu. Sadece belli aileler çocuk büyütebilsin diye, yemek karneyle yalnızca o ailelere dağıtılıyordu ve bu kural eski nesillere dayanıyordu. Ada şefinin akrabaları gibi, güç sahibi her aile üremeliydi. Nesillerdir var olan ve ada ritüellerinden sorumlu, benim ve Mahito'nun ailesi gibi asil aileler de öyle. Mahito'nun ailesi adaya bir miko sunmayı başaramadığından lanetlenmişti.

Mahito ve erkek kardeşlerinin üremeleri de yasaktı.

Kurallar ne olursa olsun, erkekler kadınların peşine düşecek ve bebekler dünyaya gelecekti. Ada şefi tüm gayrimeşru bebeklerin ölmesini emrediyordu. Öldürülen sadece bebekler değildi. Şef, ada nüfusundaki yaşlılarda bir artış fark ettiğinde, onlar sırayla sahildeki kulübelere kilitlenecek ve ölüme terk edileceklerdi. Doğduğum adanın acımasız gelenekleri böyleydi. Kuralları biliyordum, kurallara uymamanın sonuçlarını da biliyordum, ama yine de Mahito'ya olan aşkıma ve onun kollarında olma arzuma engel olamıyordum.

Aşkımız ne kadar da günahkârdı! Buluşmalarımız hep tehlikeliydi. Tehlikeli bir uçurumun kenarında olduğumuzu, bir adım daha atarsak düşebileceğimizi biliyorduk. Ama duramıyorduk. Tehlikenin büyüsüne kapılmıştık. En uca geldiğimizde, seve seve bir adım daha atıyor ve her seferinde, birbirimize daha fazla âşık oluyorduk. Ve o an, kalbimin derinliklerinde, Kamiku'dan çok daha şanslı olduğumu hissediyordum. Kendimi bu üstünlük duygusuyla kuşatmıştım.

Ne salakmışım! Neden mi? Çünkü Mahito'nun bebeğini taşıyordum. Ve onunla konuşmam gereken şey de buydu.

Ama şimdi Mikura-sama'nın cenazesine dönelim. Hayatımda ilk kez beyaz seremoni elbisesi giymiş, evimizin önünde duruyordum. Cenaze alayı,

Mikura-sama'nın tabutunu alarak, adanın doğusundaki Kyoido'dan, batısındaki, ölülerin dinlendiği Amiido'ya doğru yola çıktı. Tabutu taşıyan erkekler birbirleriyle uyumlu beyaz kıyafetler giymişlerdi. Adımları da uyum içindeydi, yavaşça, usul usul, şarkı söyleyerek yürüyorlardı:

Ah Yüce Kâhin Eskiden saklıydın;

Ah kutsal kız kardeşlerimiz,

Onlar da saklı.

Alaya, önünden geçtikleri her evden insanlar katılıyordu. Amiido'ya vardığımızda, çok kalabalıktık. Tabii ki, ailesi lanetlendiğinden Mahito'nun evinin önünden geçmemiştik. Umigame'lere cenaze törenleri bile yasaktı.

Alayın evimize yaklaşmasını bekledim. Annemle babam, ahilerim ve amcalarımla birlikte orada, gergince duruyorlardı. Alay yaklaştıkça, ikinci bir tabut olduğunu gördüm, küçük, Mikura-sama'nın büyük tabutuna kıyasla basit bir tabut. Kamiku da mı ölmüştü? Bu düşünceyle kalbim küt küt atıyordu. Ama hayır, Kamiku oradaydı, Mikura-sama'nın tabutunun solunda, dimdik ve gururlu bir şekilde yürüyordu. Bir oh çektim. Gün ışığında yürüyen Kamiku'ya selam verdim. Yüzü acıdan allak bullak olmuştu ama öylesine güzeldi ki, parlıyordu. Belki de Mikura-sama'nın yerine Kâhin'in görevlerini üstleneceği içindi, ama aynı zamanda gergin de görünüyordu.

Alayın en önünde yürüyen şef evimize ulaştığında, babama bir şeyler fısıldadı. Babam bana doğru döndü ve “Na-mima, diğer tabutun ardından yürü. Amiido'ya kadar orada dur.”

Annem, “Acele et ve sana söyleneni yap” diyerek beni harekete geçirmeden önce onun kimin tabutu olduğunu sormak üzereydim. Ne düşüneceğimi bilemeden, alaya katıldım. Kamiku bana baktı ve solgun bir halde gülümsedi.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

Başını salladı.

“Kimin tabutu bu?” diye sordum.

“Nomi-no-ue-sama” dedi Kamiku. “Dalgaların-Ötesindeki-Kadın.”

Bu ismi daha önce hiç duymamıştım. “O kim?”

“Mikura-sama’nın küçük kız kardeşi. Bizim büyük teyze-mizdi.”

Mikura-sama’nın bir kardeşi olduğunu bilmiyordum. Ka-miku’ya başka bir soru daha sormak istedim, ama tabutu taşıyan iriyarı adamlar aramıza girdi ve sormadım. Adanın genç erkekleri sağlam bir yapıya sahipti, ciltleri bakır kah-vesiydi. Kamiku ile bana doğru keskin bir bakış attılar. Ama Kamiku’nun güzelliğine duydukları hayranlığı saklayamı-yorlardı. Bir kız çocuğu dünyaya getirmesi için Kamiku’nun balıkçılardan biriyle evlenmesi gerekiyordu. Eğer bu birliktelikten bir çocuk sahibi olamazsa, başka bir eş seçecekti. Erkekler aynı anda Kamiku’nun olduğu yöne bakarlarken, birbirlerine, sahip olduklarını gösterme yarışındaymışçasına meydan okur gibiydiler.

Alay sonunda Amiido’ya ulaştı. Dikenli pandan ve banyan ağaçlarının arasından ince bir tünel gibi karanlık bir yol açıldı. Yol öyle dardı ki tek sıra halinde ilerlememiz gerekiyordu. Burası, Uyarı’nın ötesindeki, kuzey burnuna giden yola benziyordu. Aniden çalılıklar açılarak dairesel bir açıklığa yol verdi. Önümde küçük bir mağaranın girişini görebiliyordum. Burası ölüleri getirdikleri yer olmalıydı. Mağaranın yanında samanla kaplı bir kulübe vardı, belki de mezarlık görevlisi içindi. Erkekler Mikura-sama ve Nami-no-ue-sama’nın tabutlarını usulca mağaranın önüne bıraktılar. Tabutların gömüldüğü yeri daha önce hiç görmemiştim ve gördüğüm manzara nefesimi tutmama neden oluyordu. Bir an önce orayı terk etmek istiyordum. Issız, yasak bir yerdi.

Kamiku durdu ve berrak bir sesle şarkısına başladı:

Bugün, tam da bugün

Tanrıların bahçesinde saklanıyorlar;

Tanrıların bahçesinde keyif sürüyorlar;

Tanrıların bahçesinde bekliyorlar;

Cennetten biri iniyor.

Bugün, tam da bugün,

Dua ediyorlar.

Erkekler seslerini yükselterek cenaze alaylarında söyledikleri sözlerle Kamiku'ya eşlik ettiler. Ben diğer kadınlara katıldım: Öne doğru eğilmiş el çırpıyorlardı. Erkekler, mağaranın karanlığına götürmek üzere tabutu kaldırdılar. Önce Mikura-sama'nın, ardından Nami-no-ue-sama'nın tabutunu. Sonra, bir şeyden korkmuşçasma, gözlerini yere diktiler ve alanı boşalttılar. Ardından kadınlar da gözlerini yere dikti ve asla mağaraya doğru bakmadılar. Erkeklerin arkasına çekildiler. İşte Ölüler Diyarı burasıydı. Hakkında öyle çok şey duymuştum ki. Bize söylenilen, ölülerin adanın altında dolaştığıydı. Etrafa merakla bakındım. Kamiku yanıma geldi ve gözleri üzerimde, cenaze alayı şarkısını söylemeye koyuldu.

Ah yüce Kâhin,

Eskiden saklıydın;

Ah kutsal kız kardeşlerimiz,

Onlar da saklı.

Ve sonra beyaz bir midyeye üflediğinde herkes o dar yoldan dönüşe başladı. Diğerlerinin arkasına geçtim. Ama ada şefi ve babam yolumu kestiler.

“Namima -Dalgaların-Arasındaki-Kadın- sen gidemezsin.”

Olduğum yerde donup kaldım. Ne demek istiyorlardı?

“Bugünden itibaren Amiido'nun koruyucusu olacaksın. Kamiku, Tanrıların Çocuğu, Yang. O, ışık diyarına hükmeden yüce rahibe. Adanın doğusunda, güneşin doğduğu yer olan Kyoido'da yaşar. Ama sen Yin'sin. Karanlıkların diyarına hükmetmelisin. Burada, güneşin battığı batı ucunda, Amiido'da yaşayacaksın.”

Döndüm ve şok içinde mağaranın hemen dışındaki ölümlerin bedenleriyle dolu küçük kulübeye baktım. Yani bu ev benim miydi? Afallamıştım.

Ada şefi bir emir savurdu: “Namima! Önümüzdeki yirmi dokuz gün boyunca tabutların kapaklarını açarak Miku-ra-sama ve Nami-no-ue-sama’nın hayata dönüp dönmediğini kontrol edeceksin. Kasabaya gitmene asla izin verilmeyecek. Amiido’nun girişine senin için yemek bırakılacak. O yemeği yiyeceksin. Kulübenin arka tarafında bir kuyu var. Hiçbir şeyin eksik olmayacak.”

“Bir daha asla annem ve babamla yaşayamayacak mıyım?”

Bunu sorduğumda, yüzü güneş yanığından siyahlaşmış babam, üzgün bir ifadeyle, “Öldüğümüzde tekrar buluşacağız” dedi.

“Bunu yapamam! Baba, lütfen, yardım et! Anne!”

Babamın beyaz kıyafetinin etek ucuna yapıştım. Ama ellerimi çözerek uzaklaştırdı.

“Namima, kendini kontrol etmelisin. Bunu sana söyleyemedik çünkü Kamiku’dan öğrenmen gerekiyordu. Sen, adanın en önemli ailesinin bir bireyi olarak doğdun ve karanlığın yüce rahibesi olmak senin kaderin. Ve bu kaderi değiştirmeye gücün yetmez. Karanlıklar Diyarı’na sağ salım varmaları için ölümlere rehberlik etmek senin görevin. Kendinle gurur duymalısın.”

Şimdi Kamiku’nun bana neden acıma dolu gözlerle baktığını anlıyordum.

“Ama Kamiku bunların hiçbirini söylemedi bana!”

Ada şefi ve babam şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Şef sert bir ifadeyle, “Sana ada kurallarını hatırlatacağım. Kâhin hanesinin büyük kızı ışık diyarına hizmet eder, ikinci kız karanlık diyarına. Güneş gün boyunca adayı ısıttıktan sonra, adanın üstünde bulunduğu denize batır, deniz yatağında parlamaya devam eder ve dönüşü geçerek doğudan tekrar doğar. Büyük kız gün ışığını gözetir, küçük olan geceyi; denizin dibine hükmetmek onun görevidir. Bizim adamızda gece ölümlerin dünyasına dönüşür. Hanenin büyük

kızı, Kâhin'in soyunu devam ettirmekle yükümlüdür. Bir kız çocuğu dünyaya getirmelidir, ikinci kızın soyu bir nesilde son bulur. O bir erkekle birlikte olmamalıdır.”

Şef konuşurken batıya doğru gökyüzüne bakıyordu. Güneş beyaz sakalını kırmızıyı boyayarak denizin içine geçmeye başlamıştı.

“Efendim, bekleyin!” diye yalvardım. “Madem Nami-no-ue-sama adayı gece boyunca korumakla yükümlüydü, peki neden onun adını hiç duymadım? Ve neden Mikura-sama’yla aynı anda gömüldü?”

Ada şefi derin bir iç çekti. “Mikura-sama Kâhin olduğunda, Nami-no-ue-sama bu kulübeye girdi ve tüm hayatı boyunca bir başına orada yaşadı. Yani, kimse onu görmedi. Tabii ki biri öldüğünde yetişkinler Amiido’ya girer ve Nami-no-ue-sama’yı o zaman görürlerdi.”

“Ama nasıl oluyor da Mikura-sama’yla aynı anda ölüyor?”

“Güneş bir daha doğmayacaksa, gece de olmamalıdır.”

Ne demek istiyordu? Mikura-sama öldüğünde Nami-no-ue-sama’nın yaşamayacağını mı? Mikura-sama’nın uzun yaşaması için bu yüzden mi inatla dua etmiştik? Aynı sebepten ben de artık Kamiku uzun süre hayatta kalsın diye dua etmeliydim, değil mi? Annem Kamiku’yla benim zıtlıklara doğduğumuzu söylerken bundan mı bahsediyordu? Annem Kamiku’nun Yang, benim Yin olduğumu ve Mikura-sama “saf olmadığımı” söylediğinde bir şey anlamamıştım. Ben saf olmayandım. Ama Mahito’yla birlikte Kamiku için hazırlanan yemeklerden yemiştik. Vücutlarımız aşkla birleşmişti. Ve şimdi onun çocuğuna hamileydim. Tüm günahlarımı düşününce öyle korktum ki bayılmışım.

Kendime geldiğimde güneş batmıştı ve karanlıktaydım. Dairenin ortasındaki yumuşak çimde yatıyordum. Doğal olarak orada artık kimse yoktu. Ay doğmuştu; mağaranın içine yerleştirilmiş tabutları görebiliyordum. Daha yakından baktığımda gerilerde başka tabutlar da olduğunu gördüm. Hem de bir sürü. Daha önce hiç ceset görmemiştim ve o kadar korkuyordum ki çimlere tutuna tutuna yerde sürünmeye başladım. Keşke ben de ölseydim diye düşündüm. Ölsem daha iyiydi. Kendimi denize

atmak aklıma geldi. Bunu yapabilmek için Amiido'yı terk etmem gerekiyordu. Burayı çevreleyen tepeyi aşmak tüm kuvvetimi tüketti.

Ay ışığında yolumu bulmaya çalışarak çıkış patikasını aramaya başladım. Sonunda ağaçlıkların oradaki tüneli buldum. Ama o yolda ilerlemeye çalışırken, gitmemi engelleyecek şekilde yerleştirilmiş bir kapı olduğunu keşfettim. Mezarlık alanına kapatılmıştı. Babam ve ahilerim kapının öbür tarafında karanlıkta duruyorlardı. Sevinçle, onlara doğru koşarak seslendim, "Baba! Abi! Lütfen! Kapıyı açmama yardım edin."

"Yirmi dokuz günlük nöbet sonuna kadar kapı olduğu yerde kalacak. Ondan sonra kapıyı alacağız. Yeni ölmüş ruhların Amiido'yu terk etmediğine ve adada dolaşmadıklarına emin olmak için bu kapıyı koyduk."

Ahilerimin en büyüğü sakın bir ses tonuyla konuşmuştu. Normalde, belki de onların babasıyla Kamiku'yla bizim babamız aynı kişi olmadığından, bana pek nazik davranmazlardı. Ama bu gece sesinden nezaket akıyordu.

"Abi, burada tek başıma kalmaya korkuyorum. Yirmi dokuz gün nasıl yaşarım?"

Ne söyleyeceğini bilemez bir halde, yere dikti gözlerini. Kapıdan kollarımı uzattım ve babamı yakaladım ama ellerimi kendinden uzaklaştırdı.

"Namima, senin adını üzgünüm ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Ada kurallarını kimse değiştiremez. Kamiku yalnız yaşamalı, hayatını duaya ve ritüellere adanmalı. Sen de ölümlerle yaşamak durumundasm. Biz erkekler balık avlamak için denize açılmalı ve günlerimizi denizi kullanarak geçirmeliyiz. Diğerleri acıklı. Bu arada, bize sunulan hayatları yaşarız, ya da çürümek üzere bir kenara atılmış Umigame ailesinin düştüğü duruma düşeriz."

Babam öyle kısık sesle konuşmuştu ki dalga sesleri cümlelerinin sonunu yutmuştu. Onu duymakta zorlandım. Ama bir şeyi açıkça anladım. Kaçamazdım. Benden önce Nami-no-ue-sama'nın yaptığı gibi hayatımı burada ölümlerle birlikte kilit altında, yeni getirilen cesetlere göz kulak olarak geçirecektim. Ve eğer, Kamiku ölmeden bir çocuk dünyaya getirirsem, insanlar durumdan haberdar olur olmaz bebek, şef tarafından öldürülecekti.

Ne yaptığımı bilmeden bağırmaya başladım, “Annemi görmek istiyorum! Lütfen buraya getirin onu.”

Abim bu taşkınlığımdan rahatsız olmuştu. “Artık çocuk değilsin Namima! Kamiku daha altı yaşındayken Kâhinlik eğitimine başlamak için aileden kopmadı mı? Sen evde kaldın ve mutlu bir çocukluk geçirdin. Bu kadarı fazla!”

Ağlayıp sızlanmaya devam ettim ama babam ve ahilerim, arkalarına bakmadan patikaya doğru yola koyuldular. Gün doğana kadar kapının arkasında bekledim. Mezarlıktan korkuyordum. Mikura-sama’nın kır evinden evime giden karanlık yol bir rüya gibiydi; Mahito’yla, gizlice kutsal yemeği paylaştığımız ve birlikte geçirdiğimiz geceler. Şimdi bu yabancı dünyaya atılmışım, kocaman bir kapıyla burada tutuluyordum. Uzakta bir daha asla ötesine geçemeyeceğim Uyarı’yı görebiliyordum. Ve bir daha asla Mahito’yu göremeyeceğimi düşündüğümde, içimi öyle bir keder kaplıyordu ki zor nefes alıyordum.

Gün ağardığında korkularımı bir yana bıraktım ve mezarlığa gittim. Nami-no-ue-sama’nın küçük kulübesinden içeri girdim. Kulübe iptidai, sıkışık ve köhneydi, içeriye sızan güneş ışığı bir kaşık, sarıklı midyeden yapılmış yemek çubukları, Hindistan cevizinden yontulmuş, yüksek ihtimal sahilde yıkanmış küçük bir kâse ve birkaç başka eşyanın üzerinde durduğu küçük bir rafı görmeme olanak sağlıyordu. Nami-no-ue-sama’yla hiç tanışmamıştım ama yaşadığı hayatın kanaatkârlığını görünce engellenemez bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Artık bu hayatı yaşayacak olan bendim.

Birden Nami-no-ue-sama’nın nasıl biri olduğunu merak ettim. Yüzünü görmek istedim. Kararlılıkla döndüm ve mağaraya girdim. İlerisi çürümenin farklı aşamasındaki çok sayıda tabutla doluydu. Aralarında, Mahito’nun kardeşlerine ait olduğunu sandığım küçük tabutlar da vardı. Aldığım nemli, küflü çürüme kokusu öyle berbattı ki tarifi imkânsızdı. En son gelen iki tabut mağaranın ağzındaydı. Küçük, kabaca yontulmuş olanın kapağını yavaşça kaldırdım, ufak tefek ve uzun beyaz saçlı yaşlı bir kadın vücudu gördüm. Nefesim kesildi. Kamiku’nun yemeğimi teslim ettiğim ilk gece gördüğüm kadındı bu. Tanrıça olduğunu sandığım kadın. Mikura-sama’ya

benziyordu. Ben doğduğum zaman o hali hazırda Amiido'da, karanlığın rahibesi olarak hizmet ediyordu.

“Evde kaldın ve mutlu bir çocukluk geçirdin!” Abimin bir önceki gece bana söylediklerini hatırladım. Kamiku bana bunu söylememesi için özellikle seçilmişti. Mahito'yla birlikte ondan kalan yemekleri yediğimizi biliyordu. Mutlu bir çocukluk geçirmiş olmam onun sayesinde gerçekleşmişti. Ama gerçekten çocukluğumu mutlu mu geçirmiştım? Çok eskilerde, Kamiku'nun doğum gününde Mikura-sama'nın bana salladığı parmağın üzerimdeki baskısını hâlâ hissedebiliyordum. Bu hareket “mutlu çocukluğumun” sonuna işaret ediyordu. İnsanlar beni çekiştirmemiş olabilirdi ama saf olmadığım söylendiği için, bana acınması ya da dışlanması gereken biriymişim gibi baktıklarını hissedirdim.

Kimse bana Nami-no-ue-sama hakkında bir şey söylememişti çünkü beni de onu gördükleri gibi görüyorlardı, farkında olmaya değmeyecek biri gibi. Sanki görünmezdik. Kötü davranmamışlardı ama yine de bir şekilde kötücüldü. Onlar için ben, denizin dibindeki küçücük siyah bir kum tanesinden farksızdım. Okyanusun dibinde, güneşin asla ulaşmadığı bir kum tanesi. Karanlıklar rahibesine denizin dibinin hükümdarlığının verilmesi ne kadar da uygundu.

Peki ya Mahito? Kalbim buz kesti. Artık kimse Kami-ku'nun yemeğini taşımayacaktı, öyle değil mi? Yeni Kâhin neslini ve karanlıklar rahibesini dünyaya getirmesine yardımcı olmaya hevesli ada gençleri tarafından evlilik tekliflerine boğulacaktı.

Mikura-sama'nın saltanatı sona ermişti. Mağaradaki diğer tabuta baktığımda bu gerçeğe yüzleştım. Burada, karanlıkta tek kişi, ölülerle birlikte kilit altında tutulan tek kişi bendim. Ve Mahito'yla hiç karşılaşmamış olsaydım, bu gerçek başımı böyle bir belaya sokamazdı.

Yine gece yaklaşıyordu. İki tabutun da kapağını açmış ve ölülerin yüzlerine bakmıştım. Ama hava karardığında, orada yalnız olmaktan korktum. Hayatını tek başına orada geçirmiş olan Nami-no-ue-sama geldi aklıma ve gözlerim yaşardı. Ama onu gördüğüm gece Amiido'dan çıkmış, karanlık deniz sahilinde dolaşmaya gitmişti.

Karanlıklar Diyarı Ölüler Diyarı'dır. Güneş ışığının ulaşamayacağı kadar uzak bir diyar. Okyanus dalgalarının çok altında bir diyar. Güneş adayı yavaşça sararken, ben ölüler için dua ederek, okyanustaki, ışık görmeyen aşınmış kayalarda dolanmalıydım. Buna nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Güneşin dönmesini bekleyerek, titreye titreye kulübede oturdum.

Birden ayak sesleri duydum. Ruhlar ve hayaletler kulübenin etrafını sarmak için mağaradan çıkmış olmalıydılar. Yeni bakıcılarını, yani beni görmek için gelmişlerdi. Huzursuz bir ruhu nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum. Cenaze alayı mezarlığa ulaştığında diğer kadınların yaptıklarını hatırladım: Ellerimi çırparak tüm gücümle eğildim. Korkudan dişlerim gıcırdıyordu. Kapı çalındı.

“Namima, kapıyı aç.”

Mahito? Hareket edemeyecek kadar şaşkındım. Kapı açıldı ve ay ışığında uzun bir erkek silüeti eşikten içeri girdi. Mahito bu pis yere benim için gelmişti. Sevinçten deliye dönmüş bir halde kollarına atıldım. Göğsü sıcaktı, kalbi delicesine atıyordu. Birbirimize sarıldığımız anda hayatta olmanın ne anlama geldiğini kavradım. Mahito'yı seviyordum ve kendimi kollarında olmaktan alıkoyamıyordum.

“Mahito, Ben...”

Konuşmama engel olmak için parmağını dudaklarıma koydu. “Biliyorum. Ama Mikura-sama bizi duyabilir. Sessiz olmalıyız.”

Ölülerden bile kaçınmamız gerektiği düşüncesiyle ürperdim. Ama muhtemelen ruhu hâlâ bu dünyada dolanıyordu. Temkinli olmalıydık. Gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı süzülürken, “Bebeğine hamileyim” diye fısıldadım Mahito'ya.

Yüzünü bir şaşkınlık kapladı. Bir an için düşündü ve güçlü bir sesle mırıldandı, “Namima, adayı terk etmeliyiz.”

Bir tekne bulsak bile, dalgalar güçlüydü ve balıkçılar avlanma tekneleriyle adadan çok da uzaklaşmamışlardı henüz. Komşu adalardan birine gitmeye

alışsak bizi bulur, geri getirirlerdi. Çok uzaklarda Yamato diye bir ada olduğunu duymuştım. Kimse o kadar uzağa açılmamıştı.

“Bir tekne ve erzak bulacağım. Senden beni beklemeni istiyorum.”

Rüyadaymışım gibi başımı salladım. Mikura-sama’nın hayaletinin bizi duyup duymadığını merak ettim. “Mahito, lütfen yirmi dokuz günün geçmesini bekle.”

“Bu çok uzun bir zaman.”

Ben de o kadar bekleyebileceğimden şpheliydim. Ama aile tarafından unutulan, yalnızca cenazelerde insan görebilecek şekilde burada yalnız kalmaya zorlanmış Nami-no-ue-sama için o kadar çok üzülüyordum ki. Ruhunun teki dünyaya gittiğini görmek istiyordum.

“Senin için geri geleceğim.”

Bunu der demez, Mahito karanlığın içinde ortadan kayboldu. Kaçmaya alışmadığımdan emin olmak için babamın ve ahilerimin Amiido’nun girişinde nöbet tuttuğundan hiç şüphem yoktu. Mahito başka bir yoldan gelmiş olmalıydı. Kimsenin onu görmemesi için dua ettim. Ve Mikura-sama ve Nami-no-ue-sama’nın huzur içinde uyumaları için de. Mahito’ya güveni-yordum.

Birkaç gün sonra, Mikura-sama ve Nami-no-ue-sama’nın yüzündeki deriler çatlamaya başladı, çünkü ryorlardı. Yeniden lm kokusu yayılıyordu mağaradan. Korkuyordum, ama iki kadının çürüyen bedenlerine göz kulak olmaya devam ettim. ryen hayvan cesetleri gibi olduklarını düşündüm. Güçlü olmalıydım.

Bir gece Mahito geldi. Sessizce kulübeye girip beni kollarına aldı. Heyecanını hissedebiliyordum, tekrar hayata dönmüştüm. Aceleyle, hızlı bir şekilde konuşmaya başladı, “Na-mima, duydum ki annen senin için çok endişeleniyormuş ve her gün Amiido’nun girişine geliyormuş. Kamiku köpekbalıklarının adaşı Same’lerin büyük oğlu İçi’yle evlenmeye niyetli. Düğün yirmi dokuz gün bittiğinde gerçekleşecek. Eğer birlikte kaacaksak,

bunu düğün gecesi yapmalıyız. Herkes sarhoş ve dikkatsiz olacak, erkekler düğün bitene kadar ava çıkmayacaklar.”

Bir oh çektim. Son zamanlarda karnım büyümeye başlamıştı. Yani Amiido’da olduğum süre boyunca hamile olduğumu kimse öğrenemeyecekti, ama ölüleri uğurlama yükünü taşıyanın bakire olmadığı öğrenildiğinde ada şefi muhtemelen beni öldürtecekti.

“Tekne buldun mu?”

“Kardeşlerim yardım etti. Büyükbabamın eski teknesini tamir ettiler. Ve içini yiyeceklerle doldurduk.”

Başımı Mahito’nun omzuna yasladım. “Mahito, Amiido’ya giriş yolunu nereden biliyorsun?”

“Ölü kardeşlerimi bırakmaya geliyordum. Nami-no-ue-sama’yı tanıyordum.”

Onun, Mahito’yla birlikte yapacağımız şeyden haberdar olup olmadığını merak ettim. Mahito’ya ona bahsedip bahsetmediğini sormak istedim ama sessizce kulübeyi terk etti. Gitmeden, “Tine geleceğim” dedi.

Mahito her gece geldi. Ziyaretleri beni hayatta tutuyordu. Her gün birinin kapının önüne bıraktığı yemekleri yedim, tıpkı bir zamanlar benim Kamiku için yaptığım gibi.

Kulübenin arkasındaki kuyudan su içtim. Ve her sabah tabutların kapağını kaldırarak içindeki cesetleri kontrol ettim. Etler kademe kademe eriyordu. Ne zaman yağmur yağsa, nem mağaranın arkasına kadar ulaşıyor ve çürüme kokusu iyice artıyordu.

Bir gece, kulübeyi saran ayak sesleri duyduğumu sandım. Tam Mahito’nun adını seslenmeye başlayacaktım ki, son anda kendimi durdurup ağzımı kapattım. Bir çiftten daha fazla ayak sesi vardı. Kasabadan bir grup insan mı gelmişti? Korkmuştum ama kapıyı açıp dışarı baktım. Mikura-sama ve Nami-no-ue-sama girişte beraber duruyorlardı. Önceki hallerine dönmüşler, sıkıca birbirlerinin ellerini tutuyorlardı.

“Teşekkürler, Namima” diyerek selamladı beni Mikura-sama. “Artık gitmeliyiz.”

Namino-ue-sama gülümsedi ve nazikçe el salladı. Ağaçlığın arasında kaybolana dek çimlerin üzerinde süzülüyor gibiydiler. Onları sessizce takip ederken ay ışıltıyla parlıyordu. Korkum bana engel oldu. Mutlu görünüyorlardı ve onları takip etmeye hakkım yoktu. Biraz zorlanarak Amiido’nun ardındaki tepeyi tırmanmaya başladılar. Tepeye ulaştıklarında, kendilerini bir anlığına üzerinde yürür gibi göründükleri denize bıraktılar. Onları izlerken, yirmi dokuz günlük süremi dolduğunu fark ettim. Çimlere oturup ağladım.

Ertesi sabah Amiido’ya yürüdüğümde kapının artık orada olmadığını gördüm. Karanlıkların rahibesiydim. Kapı olsun olmasın, gün ışığında kasabaya yürüme iznim olmadığını biliyordum. Ben ölülerin rahibesiydim, lekeli bir insandım.

O gece Amiido’daki kulübemden, düğünden yükselen sesleri duyabiliyordum. Taiko ve iki telli saz çalıyorlardı. Kutlamaya katılanların neşeli sesleri adada yankılanıyordu. Mahi-to geldi. Elini tuttum, Nami-no-ue-sama’nın kulübesini terk ederken yanıma yalnızca midyeden yapılmış kaşığı almıştım. Karanlığın içinden birlikte geçiyorduk.

Uyarı’yı geride bıraktık ve kuzey burnuna giden yola indik. Dikenli pandanlara yakalanmamaya çalışarak yavaşça kuzeye doğru ilerledik. Mahito’nun teknesi, yalnızca Kâhinler’in ayak bastığı kuzey burnundaydı. Büyük dalgalar küçük teknemizi yutabilir ya da bizi bilmediğimiz bir adaya savurabilirdi. Ama el ele, aceleyle devam ettik. Korkmuyordum. Bilmediğim bir yere gidiyordum ve sonuçta orada Mahito’nun çocuğunu dünyaya getirecektim. Özgürlük! Kalbim göğüs kafesinde bir top gibi sekiyordu. Mahito’ya baktım. Pandan ağaçlıkları arasından hızla ilerlerken bir çim dalı meşalesi taşıyordu. Onu tüm kalbimle seviyordum. Hayatımı seve seve ona verirdim.

.

Ölüler Diyarı’nda

Ötler Diyar'nda

Ölümüm ansızın oldu. O gece rüzgâr ve dalga yoktu; ay ve yıldızlar gökyüzünde henüz belirmemişti. Gece öyle karaydı ki dünyadaki herkes ve her şey askıya alınmış gibiydi. O zaman oldu.

Kocam Mahito’yu, küçük bebeğimizi ve beni taşıyan tekne usulca, sakın sakın bir beşik gibi sallandı. Katıksız karanlığın içinde dalgalar zar zor seçiliyordu. Bebeğimi göğsüme bastırdım ve arkamda oturan Mahito beni kollarına aldı. Huzur içinde uyuduk.

Birden korkunç bir huzursuzlukla uyandım. Gözlerimi açıp çevreme bakındım ama hiçbir şey göremedim. Gökyüzü siyah ve sonsuzdu. Zaman durmuş gibiydi. Gök, kara bir örtü gibi üstüme kapanıyordu.

Zayıf düşmüştüm. Uzun deniz seyahati beni altüst etmişti. Aynı zamanda doğumdan da yorgun düşmüştüm. Sadece birkaç gün önce küçücük bir teknede bir kız çocuğu dünyaya getirmiştım. Ve ne zor bir doğum olmuştu. Tüm bir gün ve gece boyunca acıdan çığlıklar atmıştım. Sonra, her şey geride kaldığında, değerli küçük kızımı göğsüme dayamış, olağanüstü bir neşeyle dolmuştum. Çok önemli bir görevi yerine getirmiştım ve çok yakında Yamato’ya varacaktık. Tek bir kaygım vardı, o da denizde doğmuş çocuğumun iyi olup olmayacağıydı. Karaya sağ salim varabilecek miydi? Ölen kişi-

nin ben olacağımı hiç aklıma getirmemiştım. Kızıma, “gecenin derinliği” anlamına gelen Yayoi adını taktım.

O ana kadar yolculuğumuz öylesine sakın geçmişti ki neredeyse mucizeviydi. Arada bir, güçlü fırtınalarla teknemiz batacak gibi oldu ama suda kalmayı başardık. Neredeyse altı ay kadar denizde kalmıştık ama başımıza gelebilecek on-ca felaketten hiçbirini bize ilişmemişti. Mahito ve ben dağlıydık. Sanki iyi şansla kutsanmıştık ve birileri bizi kolluyor-du. Tabii ki bu hiçbir zaman hedefimize ulaşamayacağımızdan korkmadığımız anlamına gelmiyordu, ama bunu nadiren yaşadık ve bunu yeni bir şans dokunuşuyla savuşturduk.

Mesela, suyumuzun tükenmek üzere olduğu günlerde, birden siyah büyük bir bulut belirecek ve yağmurla tatlı içme suyumuzu verecekti. Yemeğimiz

tükendiğinde, kendimizi küçük balık ordusuyla çevrelenmiş bulacaktık. Uzun yolculuklarından yorulmuş deniz kuşları, lütfen beni yiyin, dercesine teknemize düşeceklerdi. Yorgunluktan tükendiğimizde ve daha fazla devam edemediğimizde, hafif bir esinti küçük teknemizi dinlenebileceğimiz bir kum adacığına yönlendirecekti. Kocaman denizin ortasında fark edilmeyecek şekilde süzülen, mercanlardan oluşan narin ve küçük kum adacıklarına. Ada demlemeyecek kadar ufak -ve üzerlerini kaplayan büyük bir dalgaya kolayca yem olan- bu adacıklar, yüzen seraplar gibiydi. Ve hepsinden tuhafı, bu küçük güzel adacıkların tam ortasında fan palmiyeleriyle çevrelenmiş fokurdayan soğuk su pınarları bulunurdu. Denizin ortasında böyle kara parçaları bulmak nasıl mümkün olabilirdi ki? Gördüğümüze yarı inanır yarı inanmaz bir halde, denizde geçirdiğimiz onca aydan sonra ayaklarımız kuma değdiğinde sevinçten deliye dönüyorduk. Midemizi yeşil yapraklarla doldurur ve karnımız ağrıyana dek soğuk su içerdik. Sonra teknemize dönünce, bizi hâlâ bekleyen uzun, çok uzun bir seyahat olduğunu hatırladığımızda, kendimizi yenilenmiş hissederdik ve ruhumuz onarılmış olurdu.

Belki de tüm bu şans, biricik kızımızı sağ salım dünyaya getirebilmem için yanmazdaydı. Ve belki de yine aynı sebepten, Yamato'ya ulaşmadan hemen önce ölmem de önceden planlanmıştı. Sanki öyle olması gerekiyordu: Tanrıçaya, yanında hizmet etmeye gitmem gerekiyordu. Ama o zamanlar bunların hiçbirinden haberdar değildim ve mutluluktan sarhoş olmuş, Mahito ile benim, gençliğimiz ve gücümüzle her şeyin üstesinden gelebileceğimize inanıyordum. Ne hadsizlik!

Kızımın dünyaya geldiği gün, belki de hava şaşırtıcı derecede açık olduğundan, ufukta bir ada belli belirsiz seçilebili-yordu. Kalbim sabırsızlıkla dolup taşmıştı.

Gözlerim kapalı yatarken, “Bu Yamato olmalı. Uzun ve zorlu yolculuğumuz son buluyor” diye fısıldadı Mahito. Çok yorgundum ama umutla doluydum ve gülümsemeyi başardım. Yamato'ya vardığımızda, Mahito, sahil tarafında, içinde fakir ama mutlu bir hayat süreceğimiz küçük bir kır evi inşa edeceğimizi söyledi. Bana söylediği buydu, devamlı ve devamlı olarak. Kızımın adada kalsaydı yaşamak zorunda kalacağı kaderden kaçtığını bildiğim için ne kadar mutluydum.

Ve ne kadar da yanılmışım! Benim almyazım, doğumumda -hatta doğumundan bile önce- bana çıkan piyango, karanlıklar rahibesi olmakmış. Ama ben kadere karşı gelmeye uğraşmışım. Lanetlenmiş bir adama âşık olmuş, onunla adadan kaçmış ve onun çocuğunu dünyaya getirmiştım. Tanrıça çok fazla günahım olmasına rağmen beni cezalandırmadı; daha da kucakladı. Hoşgörüsü için ona ne kadar minnettardım.

Huzursuzluk içinde uyanmış, gökyüzüne bakarken buldum kendimi. Uzaklardan balıkların sıçrama sesi geliyordu. Görmek için döndüğümde kapkara gökyüzünü aydınlatan ışık huzmesini fark ettim. O kısacık anda, gözle görülebilecek en uzak noktadaki dalgaların beyaz tepesi gözüme ilişti. Hâlâ denizde olduğumuzun farkındaydım ama devasa, karanlık bir sahra üzerinde dolaşıyormuşuz gibi geldi bana. Korkudan deliye dönmüş bir halde, benden alırlar korkusuyla sıkı sıkı kızıma sarıldım.

Şaşkına dönen Mahito, “Ne oldu?” diye sordu.

“Korkuyorum.”

Konuşurken göğsümün sıkıştığını hissettim. Nefes alamıyordum. Çığlık atmaya çalıştım ama sesim çıkmıyordu.

Ve sonra boğazımdaki baskının Mahito’nun sıcak elleri tarafından oluşturulduğunu fark ettim. Arkamdaydı, boğazımı sıkıyordu. Mahito? Neden beni öldürmeye çalışıyordu? Buna inanamıyordum. Ama boğazımdaki eller ona aitti. Sertçe ellerini ayırmaya çalıştım. Göğsümdeki küçük Yayoi çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Ve sonra, son nefesimi vermezden hemen önce, Mahito’nun acı dolu bir sesle, “Namima, beni affet” dediğini duydum.

Allak bullak, yalnız öldüm. Başıma gelecekler konusunda en ufak bir fikrim yoktu. O son sözler öyle ani gelmişti ki... “Namima, beni affet.” Yavaş yavaş vücudum soğudu ama

hâlâ titreyen sesini duyabiliyor, yanaklarımdan süzülen göz-yaşlarımı ve Yayoi’nin göğsümdeki küçücük dudaklarını hissedebiliyordum. Duyularım yaşamaya devam etti ama vücudum taşlaştı ve günler geçtikçe midem çürümeye başladı. Duyularımı yitirdim.

Mahito cesedimi uğurlamak üzere hazırladı. Saçımı balık kılçıklarından yaptığı beyaz taşlarla süsledi, vücudumu martı tüyleri ve kıyıya vuran deniz otlarıyla kapladı, işi bittiğinde, cesedimi denize uğurladı.

Kemiklerim yavaşça kuma saplanırken, karanlık denizin dibinde uzanıyordum. Bir süre boyunca, olan bitenin farkın-daydım, duyularım azalmıştı ama hâlâ hissedebiliyordum. Yavaş yavaş da olsa, sonra onlar da ortadan kalktı. Bana kalan sadece bilincimdi. Küçük balıklar iskeletime yapışmış etlerimi kemirdi. Ve tükendiğimde, yalnızca kemiklerim kalmıştı.

Ada kurallarına sırtımı dönüp kaderimi kendi ellerime aldığımda çok mutluydum, ta ki aniden ölene kadar. Mahito bana bunu neden yapmıştı? Mahito, aşkı. Altüst olmuş, ne düşüneceğini bilemez bir halde acıdan inliyordum. Ama artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Karanlık denizin dibinde tek başıma yatıyordum. Okyanus kumları beni sürüklüyor, geçen her dalga kemiklerimi bir ileri bir geri fırlatıyordu. Sanki dalgalar, kız kardeşim Kamiku ve annem Nisera'nın benim için akıttıkları gözyaşlarının sebep olduğu kabartılardan meydana geliyordu. "Zavallı, zavallı Namima." Ağrıtlarını hayal edebiliyordum. Zamanla sakinleştim. Mikura-sama ve Nami-no-ue-sama hâlâ denizde yürüyorlardı ve şefkatli bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. Düşününce çok tuhaftı, belirli bir şeklim, bir vücudum olmamasına rağmen yine de omurgamdan yükselen sıcaklığı duyumsayabiliyordum ve kendimi yeniden mutlu hissetmeye başlamıştım. Çok geçmeden okyanusun dibindeki hayatıma alıştım.

* * *

Duyularıma tekrar kavuştuğumda, gözümün önündekini bile göremediğim bir karanlığın içindeydim ama artık denizde olmadığımı biliyordum. Nemli bir zeminde sırtüstü yatıyordum. Gözlerimi açtım ve bir hayat belirtisi görme umuduyla çevreye bakındım. Yakınlarda kimse yoktu. Artık Kamiku'nun ya da annemin varlığını hissetmiyordum. Yapayalnız olduğumu anladığımda acıdan öylesine kendimden geçtim ki dayanamayacağımı sandım. Ama bir dakika... Ben ölü değil miydim? Nasıl oluyordu da bir şeyler hissedebiliyordum? Bedenim okyanusunun dibine yollanmış ve tıpkı ufalanan bir mercan gibi küçükçük parçalara ayrılmıştı. Artık sadece kum tanesi olduğumu biliyordum.

Yavaş yavaş, yakın zamana kadar sütle dolu, Yayoi'nin dudaklarını ıslatan göğüslerimi hissettim. Ama artık vücudum boştu; dokunacak bir şey, dokunabilecek hiçbir şey yoktu. Zaman geçti. Ayağa kalktım ve yürümeye çalıştım; önce bir adım, sonra başka bir adım daha, temkinli, sallanarak. Görünüşe göre bir tüneldeydim. Çok, çok uzaklarda küçük bir ışık görüyordum. Dar, karanlık bir yoldan ışığa doğru ilerlemeye başladım.

Girişe benzer bir yere gelmiştim. Ama devasa bir kaya yolu kapatmak istercesine girişi tıkamıştı. Kayanın çevresinden ince ışık demetleri süzülüyordu. Parmaklarıma baktım. Işık parmaklarımın içinden geçiyordu.

“Namima, gelmen ne büyük bir incelik.”

Kısık, kulak tırmalayan bir ses geldi arkamdan. Sese doğru döndüğümde, altımdaki yolda duran, beyazlara bürünmüş, uzun saçları tepesinde toplanmış bir kadın gördüm. Bana doğru yürüyordu. Asil bir soydan geliyor gibiydi ve vücudundan ışıklar saçılıyordu. Annemden biraz daha genç görünüyordu ama o kadar sıksa ve bitkindi ki Mikura-sama'dan bile yaşlı olabilirdi. Kaşları gergince çatılmıştı.

“Namima, tedirgin olma. Lütfen yaklaş.”

Ona doğru yürüdüm. Yakınma geldiğimde durdum ve ürkekçe eğildim. “Ben Deniz Yılanları Adası Umihebi'den, Na-mima, Dalgaların-Arasındaki-Kadm.”

“Kim olduğunu gayet iyi biliyorum Namima. Sen karanlığın rahibesisin, değil mi? Sen gelmeden önce bana eşlik edecek kimse yoktu, anlayacağın seni gördüğüme çok mutlu oldum.”

“Kibarlığınız için minnettarım, ama adınızı öğrenebilir miyim?”

“İzanami, Yeraltı Tanrıçası.”

Sesi ifadesizdi ve bir tanrıçaya göre oldukça sefil görünüyordu.

İzanami adını daha önce hiç duymamıştım. Ama insan olmadığı apaçık ortadaydı ve ona iyice bir bakmak için kafamı kaldırmaya çok

korkuyordum. Bir tanrıça -bir tanrı- olduğunu söylemişti, yani öyle olmalıydı. Ama bir tanrıçanın görüneceğini düşündüğüm gibi durmuyordu hiç. Adada yaşarken gözümde canlandığıım tanrıçanın nazik ve zarif bir yüzü vardı.

“Namima, bana bak.”

Usluca yukarı baktım. İzanami tam yanımdaydı. Korkudan nerdeyse titriyordum. Yüzü kafa karıştırıcıydı. Kaşları derin bir hoşnutsuzluk içine gömülmüştü. Bir an öfkeden deliye dönecek gibi, bir an da ağlayacak gibi duruyordu. Daha önce böylesine okunması zor bir yüze sahip başka biriyle karşılaşmamıştım.

Kısık bir sesle, İzanami, “Burası Yomi, Ölüler Diyarı. Artık burada olduğuna göre, yaşayanların dünyasına asla geri dönemeyeceksin.”

“Ölüler Diyarı mı?”

“Evet.”

Yaşayanların dünyasına asla dönemeyecektim. Demek ki doğruydı. Mahito beni öldürmüştü. Birden yeniden ellerini boğazımda hissettim, omuriliğime doğru yükselen bir ürpertiye de. Ağladığımı fark ettim. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını hissedebiliyordum. Amiido mezarlıklarında kilit altında tutulduğumda korkudan aklım çıkacaktı. Ama Amiido ölüm diyarı olsa da, yine de hayatla doluydu. Burası ise, tam aksine, en ufak bir yaşam belirtisi göstermiyordu. Tam olarak ölülerin dünyasıydı.

“Ağlıyorsun, değil mi, Namima? Burası çok yalnız bir yer gibi gözüküyor olmalı.”

Izanami nazik bir ses tonuyla konuşmuştu. Saydam parmaklarımı yanaklarıma götürdüm. Buz gibi gözyaşlarıyla ıslak olmalarını hissedebilmem ne kadar da tuhaftı.

“Namima, ağlamak yerine çevrene bir bak. Yomotsuhira -Yomi Bayırı- olarak bilinen bir yokuştayız. Tam tepede, yokuşun başında Ölüler Diyarı’yla, yaşayanların dünyalarının arasındaki geçiş var.”

İzanami'nin yüzü hüznle dolmuştu. Gözlerimi kaldırdım. Parmaklarımdan sızan ışığı engellemeye çalışırcasına narin ellerini başımın üstüne koydu.

“Kocam, Izanaki, geçişi kapatmak için o kayayı oraya koydu, yani sonsuza dek buraya kapatıldım.”

izanami'nin konuşması sertti, umutsuzluğunu da ele veriyordu. Kızdıkça daha güçlü bir ışık saçıyordu. Görmemek için kafamı çevirip, “O yolu kapamadan önce, dünyalar arasında gidip gelebiliyor muydunuz?” diye sordum. Sorumun ufak da olsa bir umut içermediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ölmüş ve dünyevi vücudumdan uzaklaşmış olabilirdim ama yaşayanların dünyasına dönmek için can atıyordum. Yayoi ve Mahito'nun başına gelenleri merak ediyordum. Mahito'nun bunu bana neden yaptığını bir öğrenebil-seydim... Yayoi'nin nasıl bir kadına dönüştüğünü bir görebilseydim...

“Eğer öbür dünyadan biri bu dünyaya gelmek isterse bunu yapabilir.”

İzanami süzülen ışıklar arkasında, sırtı kayaya dönük duruyordu. Vücudu kuru bir dal gibi solmuş olmasına rağmen hâlâ kraliçelere özgü bir gücü olduğu belliydi. Kolunu kaldırdı ve aşağıda süzülen karanlık tüneli işaret etti.

“Namima. Bu yol Ölüm Sarayı'na çıkar. Orası buz gibi soğuk, karanlık ve bomboştur. Izanaki ve ben bir zamanlar mutlu bir çifttik ama artık, ölümle ondan ayrı düşmüş bir halde, yapayalnız buradayım.”

Derinlerden dünyaya doğru yol alan karanlık tünele baktım. Bir mezara giriyor gibiydim. Benim görevim bu tanrıçaya hizmet etmek ve sonsuzluğu bu yeraltında geçirmek miydi? Yeni bir umutsuzluğun hâkimiyeti altındaydım.

Doğduğum adada, ölümler ruhları huzur bulana dek mezarlık alanında tutulurdu. Sonunda, bir başlarına denizin derinliklerine doğru yola koyulacaklardı. Adanın denizaltında kalan kısımlarının ölümlerin dünyası olduğuna inanırdık. Bu inanca güneşin doğup batışına şahit olduğumuzdan varmıştık. Güneş, gün boyunca adayı ısıtıttıktan sonra, adanın altındaki denizlere, deniz yatağı boyunca parlamak üzere gömülür ve tekrar doğudan

doğmak üzere yüzeye dönerdi. Ne zaman denize dalıp derinlerdeki güzellikleri görsen, onların ölümleri için orada olduklarına inanır ve huzurla dolardık. Güneş ışınları okyanusun en derinlerine ulaşamıyor olabilirdi ama güzel deniz otları beyaz kumlarda büyürdü. Serin sular esintiyle buharlaşır, ölümlerin kemiklerini okşardı. Ama bu karanlık yeraltında, kemikleri sıyrarak balıklar, ayaklarını gıcıklayacak deniz otları yoktu. Tek var olan, karanlık, kokuşmuş bir hava ve toprağın kokuşuydu.

“İzanami, ölümler burayı asla terk edemez mi?”

“Biri kayayı kaldırırsan dek, bu soğuk, karanlık mezarda olacağız.”

İzanami önümdeydi. Konuşurken dönüp bakmadı.

Kaya. Dünyalarımızın bağlantılı olduğunun kanıtı. Kaya bana adamızdaki kuzey burnuna giden yolu gösteren beklenmedik işareti, Uyarı’yı hatırlatıyordu. O kayanın ötesine geçmek yasaktı. Ama ben geçmiştim, değil mi? Uyarı’nın ötesine gitmiştim ve işte burada, Ölümler Diyarı’nda buldum kendimi. Bu hatırayla hüzünlendim.

“Ama bu dışarı çıkamazsın demek değil.” İzanami birden bana döndü. Bazı gizli gerçekleri anlamaya çalışır gibi gözlerimin içine bakıyordu. “Geri dönmek istiyor musun Nami-ma? Hayattaki halinle dönemezsin. Ama eğer dönmek istersen sana bunu nasıl yapacağını söylerim.”

Kafa karışıklığından konuşamıyordum. İzanami omuzlarını geri çekti ve bilmiş bir edayla, “Ama bunu yapmamalısın. Döner dönmez hayattakileri delicesine kıskanacaksın. Böyle-sine bir yere düşenin neden sen olduğunu merak edeceksin. Bu sana yalnızca hüzün verecek. Namima, Ölümler Diyarı başka gidecek yeri olmayan ruhlar içindir. Huzursuz ruhlar gelir buraya; kinle dolup taşanlar, hâlâ âşık olanlar, dünyevi aidiyetlerinden kurtulmayı başaramayanlar.”

Haklıydı. Mahito’dan nefret ediyor, Yayoi’ye ise hâlâ çok derin bir sevgi besliyordum. Onun nasıl olduğunu bilmek için can atıyordum. Ölümler Diyarı benim gibi bir kadın için mükemmel bir yerdi.

Zifiri karanlığın ortasındaydım ama kulak kesildiğimde ara sıra -zar zor- dalgaların sesini, uzaklardan gelen, zayıf, “güm güm güm güm”leri duyabiliyordum, sanki dünyanın kalbi atıyordu. Bir adada büyümüş biri olarak, ne zaman böyle bir ses işitsem, bunun, ölülerin ruhlarına uyanmaları gerektiğini söyleyen bir alarm olduğunu hayal ediyor ve tedirgin oluyordum. Güneş vurduğunda parıldayan güzel beyaz mercan kumlu sahilleriyle büyüdüğüm ada, küçüktü, fırtına çıktığında deniz tarafından kolayca yutulurdu. Ama değişmeyen bir şey vardı: Dalgaların sesi. Toprağın altındaki bu güneşsiz karanlıkta, dalgalardan geldiği sandığım bu ses kalbimi paramparça ediyordu. Bu ses bana kaderimin tüm çaresizliğini hatırlatıyordu. Aynı zamanda da beni İzanami’yi sorgulamaya itiyordu. Güzel kaşları çatık, gözleri yerde, bir derdi varmış gibi düşüncelere dalmıştı. Zamanını bekledim ve yeri geldiğinde sordum.

“İzanami-sama bu ses... Uzaklardan gelen bu ses... Dalga sesi mi? Denize yakın mıyız?”

İzanami cevabını düşünür gibi uzaklara daldı. Ama belli bir şeye bakmıyordu. Önünde yalnızca karanlık vardı. Yeraltı kalemiz küçücük bir kıvılcımla aydınlanıyordu. Yayıdığı soğuk, yetersiz ışık bizi kendi uydusuna hapsediyordu. Ötesinde yalnızca sonsuz karanlık vardı ve asla kaçamayacaktım.

Bundan emindim. Varoluşumun temel çekirdeği soğudukça, kendimi umut pırıltılarıyla dolmuş buluyordum. Kara kara düşünürken sonunda İzanami, ciddi bir ses tonuyla konuştu.

“Hayattakileri ölülerden ayıran Yomotsuhira-saka, toprak ve denizin başladığı yerdedir. Duyduğun ses, Namima, sanıyorum ki dalgaların yankılanması.”

O halde daha önce yattığım yer denize açılan bir mağaranın girişiydi. Şimdi sesini duyduğum dalgaların yaşayanların dünyasında var olduğunu düşünmek can acıtıcıydı. Ölümün hiçliğine dönmeyi daha da çok ister olmuştum. Buraya neden getirilmiştim? Hayattayken hissettiğim kalp ağrısı ve arzuları neden yeniden taşımak zorundaydım?

“İzanami-sama, beni buraya ne getirdi? Ölmüştüm, öyle değil mi? O hiçliğe dönmek istiyorum. Öldüğümde, yaşayanlardan sonsuza dek ayrı düştüm. Her şeyden uzak, huzur içinde uyumak istiyorum. Lütfen, ölüme dönmeme izin ver.” “Namima, ne senin ne de benim o hiçliğe hakkımız var. Sen bu varoluşa uygunsun. Sen karanlığın rahibesinin, senden daha uygun kim olabilir?”

Çevremdeki saray odasına bakındım. Soğuk kaya tabanda, birbirine eşit aralıklarla yerleştirilmiş büyük taş kuleler dikiliydi. O kadar çoktular ki sayamıyordum. Gözün görebileceği en son noktaya kadar uzanıyorlar ve karanlıkta kayboluyorlardı. Kocamandılar, öyle geniştiler ki üç insan el ele tutuşup sarmaya çalışsa da saramazdı, öyle uzundular ki tepeleri yukarıdaki karanlıkta kayboluyordu. Yomi Sarayı sonsuz bir alanda, sonsuz bir büyüklükteydi.

Taştan kulelerin gölgesinde, İzanami’nin emrini bekleyen pürdikkat hizmetkârlar duruyordu. Çevrede insan kılığında dolaşan ruhlara rastlıyordum.

“Kendini bağımlılıklarından kurtaramayan bu ruhlar Ölümler Diyarı’na geldi. Çoğu karanlıkta fırsat kollayan ruhlar. Şekilleri, duyguları, düşünceleri yok. Onlar sadece daha önce oldukları insandan ayrılamayan ruhlar. Çevrene bir bak, Namima. Sana karanlık gibi gözükebilir ama binlerce ruh çevreliyor bizi.”

“Varlıklarını hissetmeye başladım.”

Konuşmaya başlar başlamaz, bir grup isimsiz ruh çevremi sardı, varlıklarıyla karanlığın daha da yoğunlaştığını hissedebiliyordum; ulaşamadıkları arzularla ölmüş olanların ruhları. Birden, adını koyamadığım bir rahatsızlıkla geri çekildim ve “Nami-no-ue-sama burada mı?” diye sordum.

“Değil. O kaderini gerçekleştirdi.”

Bana nasıl gülümsediğini hatırladım. Nami-no-ue-sama, Dalgaların-Uzerindeki-Kadın. Mikura-sama’nın hayatıyla birlikte onunki de sona

ermişti ve kendini temize çıkarmıştı. Ama görünüşe göre ben onun sonunu paylaşmayacaktım.

“Peki Mikura-sama? O burada mı?”

“Mikura da burada değil.”

“Neredeler?”

İzanami yukarıyı gösterdi. “Sanırım tanrılarla birlikte cennetler.”

Kafam karışmış bir halde, yüzüne diktim gözlerimi. “Ama İzanami-sama, sen de bir tanrı değil misin? Sen neden cennette değilsin? Neden buradasın?”

izanami soğuk bir cevap verdi: “Ben buraya, yeraltı tanrısı olarak ller Diyarı’na hükmetmek üzere gönderildim.”

“Peki bu nasıl oldu?”

“nk kocam, İzanaki, beni ziyaret etmekte gecikti. Ve sonra sözünü tutmadı. Ben de, tıpkı senin gibi, kocama kin gdyorum Namima.”

Izanami’nin açıklaması kafamı daha da karıştırmıştı, izanami ve İzanaki’nin arasındaki kavganın tüm detaylarını bilmiyordum ve buraya ona hizmet etmek için gnderilmeme neden olan özelliklerim konusunda da emin değildim. Bunun karanlıklar rahibesi olmamdan kaynaklandığını söylemişti.

- [Ama görevimden kaçmış ve ada kanunlarına karşı gel](#)
- [Unaşi’nin gençlik dolu yüzü karardı.](#)
- [Kaynakça](#)

Hindistan ve Güneydoğu Asya'da yetişen, yere sakan dallarının herbirinin toprağı delerek yeni bir gövde oluşturduğu ağaç. (yay. n.)

Ama görevimden kaçmış ve ada kanunlarına karşı gelmişim.

“İzanami-sama, daha önce karanlıklar rahibesi olduğum için buraya uygun olduğumu söyledin. Ama ben bir çocuk doğurdum ve tek başına bu bile beni rahibelikten çıkarmaya yeter.”

İzanami'nin dudakları gülümsüyormuşçasma hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. “İşte tam bu yüzden bana hizmet etmek için biçilmiş kaftansın. Bana göre, ölüm ve doğum arasında derin bir bağlantı var. Ben çocuk doğururken öldüm.”

“Gerçekten mi? Kocam da beni doğumdan hemen sonra öldürdü.”

“Sana acıyorum, Namima. Benim ölümüm seninki kadar hazin değildi. Öldükten sonra, kocam Ölüler Diyarı'na beni ziyarete geldi ve biz bundan sonra ayrıldık.”

Uzun, çok uzun zaman önce ölen İzanami'nin bana anlayış besleyebilmesine şaşırmışım. Bu benim kaderimin herhangi birininkinden çok daha trajik olmasından kaynaklanıyor olmalıydı. Ama bana ne olmuştu? Neden böylesi bir sona layık görülmüştüm? içimde yükselen öfkeli belirsizliğin karanlığını hissedebiliyordum. Bundan kaçmanın bir yolu var mıydı?

Ölüler Diyarı'ndaki bir gün yavaşça geçti, yaşayanların dünyasındaki günlerden çok daha yavaştı. İzanami'nin hiz-metindeyken, Mahito yaşlanmış, Yayoi de kadın olmuş olmalıydı. Ya da belki de yaşlanmıştı bile. Hâlâ hayatta mıydılar? Eğer öldülerse, huzur içinde ölmüş olmalılardı, bu kadarından emindim. Aksi halde burada olurlardı.

İzanami huzursuz ölüler hakkındaki her şeyi biliyordu. Her gün ölmesi gereken bin kişi seçerdi. Bu onun temel göreviydi. Bunların arasından huzur içinde ölmeyi başaramayanlardan, huzursuz ruhları şikâyet etmek için çırpınanlardan haber alacağımıza emindik. Bugün bir grup kadın ve erkek, yüzlerinde belirsiz, sersemlemiş bir ifadeyle izanami'nin kapısının önünde bekliyordu.

Beyaz giysiler içindeki İzanami, zamanının çoğunu loş odasında geçiriyordu. Yaşayanların dünyasının haritası odanın ortasında duruyordu. Bunu ilk gördüğümde, kocaman, kuru bir dere yatağına benzetmişim. Ama karanlığa bakmaya devam ettikçe, okyanus ve adaları gördüm. Yüksek dağlar yukarı doğru uzanıyor ve nehirler derin kanallar yaratıyordu. İzanami, Yamato krokisinin önünde durdu ve ileri geri yürümeye başladı. Elinde yerdeki haritaya serpiştirdiği siyah suyla dolu saydam bir kâse tutuyordu. Bu su, her sabah, hizmetçiler tarafından sarayın içindeki bir kuyudan çekiliyordu.

İzanami'nin su damlaları birinin üzerine düştüğünde, -o kişi o zamana dek bir hastalık, kaza ya da yaşlılıktan ölme-diyse— ölürdü. Ölenlerden, yalnızca huzursuz olanlar, arzularından kurtulamayanlar Ölüler Diyarı'na gelecekti. İzanami ölmelerine karar verdiğinde, hizmete hazır bir halde yanında dururdum. Orada durduğum sürece boyunca, bu denli güzel bir tanrıçanın, böylesi rahatsız edici bir görevi nasıl olup da yerine getirdiğini merak ederdim.

Bir gün, siyah su damlacıkları bir dağın tepesine dökülerek yanağıma sıçradı. Suyun soğukluğundan içim ürperdi ve damlayı silmek için elimi kaldırdım.

“İzanami-sama, serpiştirmeye başlamadan önce ölüm su-yuyla kimleri işaretleyeceğini biliyor musun?”

izanami bana doğru döndü, “Onları seçiyorum.”

“Nasıl?”

“İzanaki'nin birlikte olduğu her kadını öldürüyorum.”

Nefesimi tuttum. “Kimlerle birlikte olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bir adam kılığına girdi ve uzak yerlere seyahat ediyor. Ama yaşayan her tür canlıdan ve ölülerden haberlerini alıyorum. Nereye giderse gitsin onu takip edebiliyorum. Ölüm elimden kaçmayı asla başaramayacak.”

“Ama İzanaki'yi öldüremiyorsun?”

izanami boş gözlerle bana baktı, “İzanaki bir tanrı. Öle-mez.”

“Ama sen öldün!”

İzanami’nin yüzü gölgelendi. “Ben bir tanrıyım, bu doğru. Ama doğururken öldüm. Ölen her zaman kadın olur.” Pişmanlık dolu bir bakışla birlikte derin bir acı sardı gözlerini. Aklından geçen neydi? Ona ne olmuştu? Kalbim titremeye başladı. Artık kendimi korumak için nasıl bir gücüm vardı? Tabii ki, zaten ölmüştüm. O ya da bir başkası beni bir daha öldüremez-di. Korkacağım ne kalmıştı? Ama yine de çok korkuyordum.

“İzanami-sama, nasıl Yeraltı Tanrıçası olduğunu anlatırsan minnettar olurum. Acını, çektiklerini bilmek istiyorum.” Konuşurken doğrudan ona bakmaya özen göstermiştim.

İzanami gözlerini açtı ama, belki de karanlıkta çok uzun zaman geçirdiğinden olabilir, belli bir noktaya bakmıyordu. Bana baktığını düşündüm ama emin olamadım. Onları sarayın karanlığından ayırmak güç olsa da gözlerine bakmaya devam ettim. Birkaç dakika daha geçti ve sonunda izanami konuşmaya başladı.

“Sonunda söyleyeceklerimi dinleyecek biri var. Kalbimi hafifletebilir ve tüm duygularımı özgür bırakabilirim. Burada, bu işkence çarkına bağlanmış halde kapalı kaldım. Ölümler Diyarı’na hapsedildiğimden beri, ölecek olanları seçmekle geçiriyorum zamanımı. Bu beni biraz rahatlatıyor. Ama sonra, onu düşündüğümde, içimi öyle bir kin kaplıyor ki... Ve bu kin gitgide daha da yoğunlaşıyor, çünkü başka gidecek bir yeri yok. Yani acı çekiyorum. Kimin öleceğine karar vermek, haliyle neşe verecek bir iş değil. Seçilenlere acı veriyor, ben de onların acılarının yükünü sonsuza dek taşıyorum. Namima, hayatta en berbat his nedir biliyor musun? Kin. Şimdi sadece kinimin ateşinin sönmesini bekliyorum. Bu gerçekleşene kadar benim için huzur söz konusu olamaz. Ama bu ateş ne zaman sönecek? Toprağın altındaki bu soğuk, karanlık mezara İzanaki’nin sayesinde hapsoldüm ve ben burada kapalı olduğum müddetçe kinimin ateşi asla sönmeyecek. Lütfen, beni iyi dinle.”

İzanami’nin sesi ciddileşti.

“Dünyamızın yaratılışını anlatmalıyım, senin dünyaya gelişinden binlerce yıl öncesinden, Namima... Çok, çok uzun zaman önce, hiçbir şey yoktu, ne dünya ne kara, sadece kaos vardı. Bu karmaşa bereketli madde cennet ve yeryüzü olarak ikiye bölündü. Ve bunu takiben şu an bildiğimiz dünya oluşana dek her seferinde birbirini tamamlayan çiftler oluşturacak şekilde başka bölünmeler gerçekleşti. Cennet ve yeryüzü, kadın ve erkek, doğum ve ölüm, gündüz ve gece, aydınlık ve karanlık, Yin ve Yang. Her şeyin niçin böyle çiftiyle var olduğunu merak edebilirsin ama tek bir varlık yetersiz kalmıştı. Başlangıçta, iki bire dönüştü ve bu birleşimden yeni bir hayat oluştu. Tek olan varlık ne zaman zıddıyla eşleşse, ikisinin değeri tezatlıkları sayesinde belirirdi ve bu karşılıklı ortaklık, yalnızca ikisinin anlamını zenginleştirdi.

“Cennet kaostan doğdu, yeryüzü de öyle. Cennet ve yeryüzü ayrıldığında, Ame-no-mi-naka-nuşi, Cennetlik Merkez Tanrısı, Yüksek Cennet Ovası’nda belirdi ve cennetin kalbindeki kurallar her şeyin ötesinde gururlandı. Yakın zaman sonra Takami-musuhi, Cennetlik Yaratılış Tanrısı ve Kamu-musuhi, Dünyevi Yaratılış Tanrısı doğdu. Ne kadın ne de erkekler, tek, cinsiyetsiz tanrılardı onlar, dolayısıyla fiziksel bir forma sahip değillerdi.

“Peki ya yeryüzü? Belki de o zamanlar nasıl görüldüğünü merak ediyorsundur. Aslında, yeryüzü denizlerin üzerinde yağ kadar şekilsiz biçimde yüzüyor, dalgaların arasında bir denizanası gibi süzülüyordu. O zaman, iki tanrı vücut buldu. İlki Umaşi-aşi-kabi-hikoci, öldürücü bir güçle cisimlerin tepesinde patlayarak onlara hayat veren saygıdeğer Kamış Atışları Tanrısı’ydı. Diğeri Ame-no-toko-taçi, sonsuza dek cennetleri koruyan Sonsuzlukta Duran Cennetlik Tanrı idi. Bu tanrılar cennetlerin kalıcılığını sağladılar ve yeryüzünün gelişmesini teşvik ettiler; varoluşları ikisinin de değerini gösteriyordu. Ne Umaşi-aşi-kabi-hikoci ne de Ame-no-toko-taçi fiziksel bir forma sahipti. Anlattığım, vücudu da cinsiyeti de olmayan bu beş tanrı, Beş Ayrı Cennetlik Tanrılar olarak bilinir.

Daha sonrasında ortaya çıkan tanrılar sonsuza dek yeryüzünü koruyan Sonsuz Yeryüzü Tanrısı Kuni-no-toko-taçi ve bulutları yönlendirme gibi bir gücü olan ve yaşayan her şeye hayat üfleyen Bereketli Bulutların Ruhü Tanrısı Toyokumono’ydu. Bu ikisi de yine fiziksel form ya da cinsiyetten muaf, ayrı tanrılardı.

Ve sonra nihayet sıra, erkek ve kadın çiftler olarak var olacak tanrılara geldi. Önce toprağı, hayatın sürdürülebilmesi için hazırlayan Yeryüzü ve Toprak tanrıları, erkek tanrı Uhicini ve kadın tanrı Suhicini oluştı. Sonra erkek tanrı Tsu-no-gu-i ya da diğır adıyla Bolluk Nöbeti Tanrısı ve eşı Iku-gu-I, Hayat Nöbeti Tanrısı. Kara boyunca yayılabilmesi için yaşamı şekillendirdiler. Akabinde Hayata Açılan Büyük Kapı tanrıları erkek Otonoci ve eşı kadın Otonobe geldi. Onlar da meydana gelen canlının erkek mi kadın mı olacağını belirlediler. Sonrasındaysa Kara'yı mükemmelleştiren tanrılar erkek Omo-daru ve kadın Ayakaşikone işe koyuldu. Toprağı verimli kıldılar, insan formunu hazırladılar, bolluk ve doğurganlığı özendirdiler.

“Ve sonra, Namima, sıradakiler sence kimdi?”

Izanami bana bakmak üzere konuşmasına ara verdi.

“Izanami-sama ve İzanaki-sama?”

“Kesinlikle.” Izanami başını salladı. ‘Gördüğün üzere hazırlıklar son derece iyi düşünülmüştü ve kusursuzdu. Aniden gönderilmedik dünyaya. Hayır. Önce cennet ve yeryüzü ayrıldı. Sonra, Ame-no-mi-naka-nuşi'yle başlayarak, beş ayrı cennet tanrısı yaratıldı ve toprağı hazırladılar. Bu görev tamamlandığında, beş çift erkek-kadın tanrılardan iki tanrı yaratıldı. Bu çift de erkek ve kadın olarak eşleştirilmişti ve onlara çocuk doğurmak için fiziksel form da verilmişti.”

“Izanami-sama, sen çocuk doğurmak için mi yaratıldın?”

Bu soruyu sorarak, farkında olmadan, düşüncesiz davranmıştım. Ama daha önce onun rahibesi olmam için bir neden olduğunu söylemişti ve şimdi bu nedenin ne olduğuna dair güçlü bir fikrim vardı. Yüce bir tanrıydı ama aynı zamanda kadındı ve İzanaki'yle birlikte olarak çocuğuna hamile kalması onun kaderiydi.

“Tek neden bu değil. Ben aynı zamanda erkekleri arzulamak ve onları sevmek için yaratıldım. İzanaki ve ben aşk evliliğinin tanrılarıydık.”

“Ama öyleyse, neden Ölüler Diyarı’na yalnız geldin? İzanaki-sama’nın insan kılığında dolaştığını söylemiştin, peki şimdi nerede o?”

Sorularım İzanami’yi gitgide büyüyen bir sessizliğe sürükledi; aslında, büyüyen bir döngünün dünya üzerinde gidip geldiğine emindim. Onu gücendirdiğimi sezdiğim için, öyle huzursuz oldum ki kendimi zor tutuyordum.

Sonunda İzanami bir iç geçirdi ve anlatmaya devam etti de rahatlardım.

“Zaman alacak ama sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim. Ben ilk arzulayan kadın modeliyim ve İzanaki de ilk arzulayan erkek. Ve adımdan da anlaşılacağı üzere, İzanaki’yi çok sevdim. Onu davet ettim. Ve İzanaki de beni sevdi. Beni davet etti. Neden, Namima? Neden yaratıldığımızı düşünüyorsunuz? Neden birbirimizi sevmek, bu denli arzulamak zorundaydık?”

“Çocuk doğurabilmen için mi, İzanami-sama?”

“Evet. İlk bir araya gelişimizde karayı doğurduk.”

“Karayı mı doğurdunuz?” diye tekrarladım şaşkınlıkla. “Kesinlikle. Biz tanrıydık. Her türlü şeyi doğurabilirdik. Yarattık. Yüksek Cennet Ovası’ndaki tanrılardan aldığımız ilk emir, denizlerin üstünde belirsizce süzülen karayı kuvvetlendirmektir. Onu katı bir hale getirmeliydik. Cennet ve yeryüzü arasında süzülüp duran köprüye adımımızı attık ve birlikte yukarıdan edindiğimiz mızrağı altımızdaki denize fırlattık. Suyu karıştırdık, mızrağı çektiğimizde, ucundan damlayan damlalar suya vurduğunda katılaşıp bir ada oluşturdu. Ona cennetten inen anlamına gelen Onogoro adını taktık ve orada kendimize bir saray inşa ettik. Saray çok büyüktü, buradaki saraydan çok çok daha büyük. Ana sütun o kadar yüksekti ki Yüksek Cennet Ovası’na kadar uzanıyordu ve böylece biz de yukarıdaki tanrılarla iletişime geçebiliyorduk. Ona, ‘Cennet Sütunu’ adını verdik.”

İzanami başını yukarıya çevirdi, yüzünden geçmişe özlem akıyordu. Ben de onun bakışlarını takip ettim ama yeraltı sarayımızdaki sütunun tepesini göremiyordum. Uzayıp giden karanlıkta kayboluyordu. Görebildiğim en son noktada sadece karanlık vardı. Kış gecesi kadar derin ve içine

girilemez, lake kadar yoğundu. Ve biz bu karanlığın içine hapsolmuş-tuk. Birden Mahito'nun denize attığı cesedi hatırladım. Ölü bedenim dibe batmış ve yamacın aşağısından itibaren kuma gömülmüştü. Hatırladığım son görüntü -bana bırakılan o tek gözle- deniz yatağının karanlığıydı. Şimdi sarayda yukarı doğru baktığımda, o son görüntüyü anımsıyorum.

“İzanami-sama, sormamın bir sakıncası yoksa, biz insan kadınlarla aynı forma sahip olan ilk tanrıydın anlaşılan. Öyle mi?”

İzanami'nin hikâyesi son derece ilgi çekiciydi, ama kendi durumumu unutamıyordum ve soruyu sormuştum.

İzanami cevap verdi, “Öyle. Onogoro-şima'daki sarayımızın adı Yahiro-dono'ydu ya da diğer adıyla Sekiz Hayalet Sarayı. Onu inşa eder etmez, İzanaki ‘Vücudun nasıl oluştu?’ diye sormuştu. Ben kadın bedeniyle var olan ilk tanrıydım ve izanaki bunu anlamamıştı. Ben de cevapladım, ‘Bedenim şekil olarak kusursuz ama bir noktasında eksiklik var.’ izanaki, ‘Benim vücudum şekil olarak kusursuz ama bir noktasında fazlalık var’ diye cevapladı. Ve ‘Vücudumdaki fazlalığı senin vücudundaki eksikliğe yerleştirerek onu doldurmama izin ver. Bu şekilde karaları doğururuz. Ne dersin?’ diyerek sürdürdü konuşmasını. Ve ben de kabul ettim.”

izanami'nin hikâyesini dinlerken, Mahito'yla birlikte olduğum ilk geceyi hatırlamadan edemedim. Hatırası neredeyse nefesimi kesti. İki abim vardı ama onlar benden çok büyüktü ve bir erkek vücudunun nasıl olduğunu öğrenmeme fırsat vermeyerek yaşları gelir gelmez denize yollanmışlardı. Mahito'yu ilk kez çıplak gördüğüm zaman korkmuştum ama aynı zamanda da benden ne kadar farklı olduğunu görüp büyülenmişim.

Mahito'nun şimdi başka bir kadına âşık olup olmadığını düşünürken buldum kendimi. Ben ölüydüm, dolayısıyla onun başka bir kadınla birlikte yaşıyor olması son derece doğaldı. Ama beni öldürmeseydi ölü olmayacaktım. Onun şimdi başka bir kadını sevdiğini düşünmek içimi öfkeyle doldurdu. Bu benim kötü ruhlu halimdi ve bir ölünün böylesi bir kıskançlık hissetmesi çok acınasıydı.

Ben sessizliğe gömülünce, izanami hikâyesine devam etti: “izanaki Cennet Sütunu'nu çembere almamızı önerdi. O sola ben de sağa gittik ve öbür

tarafa onun üstüne doğru giderken, hiç düşünmeden, ‘Ne çekici bir erkekle karşılaştım!’ diye bağıırıyordum. Görünüşe göre İzanaki ilk konuşması gerekenin kendi olduğunu düşünüyordu ama ben konuşmuştum. Hayal kırıklığına uğramış, hakkı yenmiş bir halde, ‘Ne çekici bir kadınla karşılaştım’ dedi. Ve birlikte el ele, saraydaki yatak odamıza gittik ve orada ilk defa birlikte olduk. Sonuç olarak, ilk dölümüzü doğurduk. Mahsulümüze Hiru-ko, ‘Sülük-Çocuk’ adını verdik, çünkü bebeğin kemikleri yoktu ve bir sülük gibi gevşek ve yumuşaktı. Bebeği sazdan bir sandala koyduk ve denize bıraktık. Bir sonraki çocuğumuz küçük Ava Adası’ydı. Kocaman bir kara yaratmak istemiştik ama tek yapabildiğimiz küçücük bir ada olmuştu. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Tanrılara durumu anlatmak için Yüksek Cennet Ovası’na döndük ve onlara danıştık.”

İzanami bana doğru döndü ve sordu, “Namima, bize ne yapmamız gerektiğini söylediklerini biliyor musun?”

Tabii ki hiçbir fikrim yoktu ve öyle söyledim. Ama izanami için üzülmüştüm; tüm o doğum sancısını çekip sonunda kemiksiz bir çocuk doğurmak! Yaşadığı hayal kırıklığını tahmin bile edemezdim. Çocuk için çok acıydı, buna hiç şüphe yok, ama benim üzüldüğüm İzanami’ydi. Ben ilk çocuğumu küçücük bir teknele dünyaya getirmiştım ve yalnızca böyle bir acıyı çeken onun kendini nasıl hissettiğini anlayabilirdi.

izanami devam etti, ‘Yüksek Cennet Ovası tanrıları Cennet Sütunu’nu çembere aldığımızda, ‘Ne çekici bir adamla karşılaştım’ diyerek, izanaki daha bir şey söylemeden ve benim sıram gelmemişken konuştuğumu söylediler. Ben bir kadındım ve kadınlar ilk sözü söyleyemezdi. Geri dönmemizi ve baştan yapmamızı istediler. Ve izanaki sola ben sağa gitmeye başladım, öbür tarafta buluştuğumuzda, izanaki, ‘Ah! Bu iyi bir kadın olabilir mi?’ diye sordu ve ben de, ‘Ah! Bu çekici bir adam olabilir mi?’ diye cevapladım. Ve sonra tekrar beraber olduk. Bu birliktelikten dünyaya getirdiğim ilk çocuk

Avaci Adası oldu. Sonrasında Şikoku ve Oki adalarını dünyaya getirdik. Ardından Kyuşu ve Isa adaları, Tsuşima ve Sa-do. Sonunda hepsinin en büyüğünü, Honşu Adası’nı. Toplamda sekiz ada. Yarattığımız toprağa Sekiz Ada Ülkesi adını verdik.”

Bir şekilde —benim doğduğum ada— Umihebi Adası İzanami'nin doğurduklarından değildi. Yani, çok küçük bir adaydı. Ve izanami'nin saydığı adalar bizim Yamato olarak bildiğimiz yeri oluşturunuyordu. Eski zamanlarda adalar o kadar bilinmezdi çünkü hepsi Yamato'nun kanunları altında birleşmemiştir. Ama izanami'nin hikâyesinin gelecek bölümlerinden bahsediyorum şu an.

Ölümümünden kısa bir zaman önce büyük Yamato Adası'na benzer bir ada görüp kendimi güvende hissettiğimi hatırlıyorum. Mahito ve Yayoi'nin artık Yamato'da yaşayıp yaşamadığını düşündüm. Yomotsuhira-saka yakınındaki Yomi Yokuşu'nda yaşıyor olmaları çok isterdim. Yayoi'nin nasıl bir kıza dönüştüğünü merak ettim. Mahito'ya benzediyse çok güzel bir vücudu olmalıydı. Belki de yüzü Kamiku'nun yüzüne benziyordu; eğer öyleyse benden çok daha güzeldi. Düşündükçe ona sarılamadığım için daha da hüzünlendim.

“Namima, düşüncelere daldın. Geçmişini mi düşünüyorsun?”

izanami'nin ses tonundan onaylamadığını sezdiğimden kendimi topladım ve “İzanami-sama, adaları doğurduktan sonra ne oldu” diye sordum.

izanami'nin hemen cevap vermeyişi konuşmaktan yorulmuş olabileceğini düşünmeme neden oldu. Ama sonra bana hiçbir şey görmeyen gözlerle baktı.

“Karayı yarattık. Sonra da her türden tanrı doğurdum.” Ses tonu artık kasvetliydi. “Deniz tanrısı, Su Tanrısı, Rüzgâr Tanrısı, Ağaç Tanrısı, Dağ Tanrısı, Ova Tanrısı ve sonra da Ateş Tanrısı. Ama onu doğururken öylesine yandım ki öldüm.”

Çekmek zorunda kaldığı acıyı düşünerek iç geçirdim. “Senin için ne kadar zor.”

İzanami başını salladı, bir şekilde rahatsız olmuştu. Ve sonra, öyle durduk yere, çok kısık ama kesin bir kadın sesi duydum.

“İzanami-sama, çok yorgun olmalısın. Namima'ya dinlenmesini söyleyeyim mi? Bu en sevmediğin bölüm. Ben ona her şeyi, İzanaki-sama'yla ilgili

olanları da anlatırım.”

Kadına bakmadan, Izanami alçak bir sandalyeye oturdu, “Hikâyenin kalanını da anlatmayı düşünüyordum ama birden raydan çıktım.”

Önümüzde bir kadın belirdi. Kısa boyluydu, elbisesi yırtık pırtıktı. Çelimsiz görüntüsüne rağmen sesi şaşırtıcı derece berrak ve güçlüydü.

“Ben Güneş Tanrıçası’nın inzivaya çekildiği Cennet Mağarasının girişindeki cazibeli dansıyla bilinen Ame-no-uzume soyundan, Hieda no Are. Benim yeteneğim farklı. Duyduğum bir şeyi asla unutmam. Haliyle, tanrıların zamanından günümüze dek dünyanın yaratılışını anlatmak üzere hükümdarın önüne çıkarılmakla onurlandırıldım.

Oo no Yasumaro tarihini benim anlattıklarımın ortaya çıkardı. O zamanlar salgın bir hastalığa yakalandım, mutsuz bir ölümle hayatım son buldu. Yapacak daha çok şey vardı ve pişmanlıklarım fazlaydı. Ama şimdi ölümüm beni İzanami-sama’nın hizmetinde olmak için Ölüler Diyarı’na sürüklediği için çok mutluyum.”

“Yeter! Namima bunların hiçbirinden haberdar değil dolayısıyla lütfen söylentileri anlatmakla başla.” İzanami sabırsızlanmaya başlamıştı.

Hieda no Are eğildi ve yağmur sonrası toprak üstünden akan su gibi melodik bir sesle konuşmaya başladı.

“Ben, Hieda no Are, İzanami-sama ve İzanaki-sama’nın öyküsünü anlatmalıyım. İzanami-sama ve İzanaki-sama, arzusun erkek-kadın tanrıları, sevgi dolu bir çiftti. Birlikte karayı, doğayı ve içinde yaşayan tanrıları yarattılar. Bir çift olarak birlikte çalışsalar da, İzanami-sama, kadın tanrıydı, yükün büyüğünü taşıyan oydu.

Bununla, tabii ki doğurmanın tehlikesinden bahsediyorum, doğum kolaylıkla can alabilir. Ve nihayet bir gün acı son yaşandı. Doğanın çoğuna hayat verdikten sonra, İzanami-sama nihayet Ateş Tanrısı Kagutsuchi’yi dünyaya getirdi ve doğum sırasında kadınlık organı feci şekilde yandı.

Tüm hastalığına rağmen İzanami-sama'nın hayat verme isteği son bulmadı, o da kusmuğundan erkek ve kadın tanrılar Kanaya-biko ve Kanaya-bime'yi yarattı. Bu ikisi Maden tanrıları. Dışkılarından Kil tanrıları Haniyasu-biko ve Haniya-su-bime meydana geldi. Akabinde idrarından Taşkın Su Tanrısı Mitsu-ha-no-me oluştu.

Hepsi ateşle bağlantılıydı. Ateş yeryüzünün derinliklerinde yandığı için madenle bağlantısı apaçık ortada. Kile gelince, kili çanak çömleğe dönüşmek için ateş gerekir. Ve taşkın su ateşi söndürür.

“Ve böylece, İzanami-sama hayatının sonuna kadar karaya, doğanın elementlerine ve içinde yaşayacak tanrılara —dünyamızdaki tüm formlara- hayat verme kaygısıyla yaşadı. Ama

yanıkları o kadar kötüydü ki sonunda öldü.

İzanaki-sama çok sevdiği İzanami-sama'nın ölümünü duyduğunda tarifi imkânsız bir acı yaşadı. Onun asla yeri doldurulamazdı ve o, ruh ikizi olarak yeryüzünü birlikte yarattığı değerli karısıydı. ‘Ah benim sevgili İzanamim, eşim, neden öldün? Çocuklarımızdan birinin değerli canını alacağını hiç düşünmezdim.’ İzanaki-sama acı içinde kıvranmaya ve feryat figan ağlamaya başladı. Gözyaşlarından Kaynakların Tanrısı Nakisavame doğdu. Suyla akıp duran kaynaklar artık İzanaki-sama'nın bitmek bitmez yasını sembolize eder.

İzanaki-sama İzanami-sama'yı Hiba Dağı'na gömdü. İzanami-sama'nın Ölüler Diyarı'na yolculuğu gömülür gömülmez başladı. Ama İzanaki-sama acısını dindiremiyor-du. Kendini unutacak kadar çok sevmişti İzanami-sama'yı. İzanami-sama'nın ölümcül yarasına sebep olan Ateş Tanrısı Kagutsuçi'ye çok kızgındı. Belindeki kılıcını çıkardı ve tanrının kafasını tek bir vuruşta kopardı.

Kagutsuçi'nin vücudundan kan fışkırdı; kılıca bulaşıp yere damlayan kanlar. Her bir kan damlasından yeni tanrılar oluştu. Bunların neredeyse hepsi vahşi tanrılardı, aralarından biri kılıç hamlesinin gücü, bir diğeri bıçağın keskinliğini temsil ediyordu. Kılıcın sapına sıçrayan kan, yakınlardaki uçurumlara damlamış ve bu damlalardan Gök Gürültüsü tanrıları doğmuştu. Ateş Tanrısı'nın ölümüne yol açan bir kılıç olduğundan,

bu kılıcın ruhani gücü son derece yüksektir. Ateş ve kılıcın ayrılmaz bir bağı vardır, öyle değil mi? Kılıç ateşten doğar ve ateşleme hakkı kılıcın kontrolü altındadır. Böylelikle, İzanami-sama'nın hayatını alan doğum, kılıcın yeni kontrol gücüne sebep oldu.

izanaki-sama, İzanami-sama'yı görmek için can atıyordu. Onu tekrar hayata döndürmek için bir yol bulmaya kararlı, peşine düştü ve ardından Ölüler Diyarı'na kadar gitti. Yomotsuhira-saka'nın aşağısından yeraltı dünyasına ulaştı. Ardından yürüyerek yokuşu indi. Kapının kitli olduğunu gördü ama çok sevgili İzanami-sama'nın arkasında olduğunu biliyordu ve ona seslendi, 'Sevgili karım, birlikte yaptığımız dünya daha tamamlanmadı. Acele et ve bana dön.'

İzanami-sama onu duyar duymaz, 'Sevgili kocam, sana dönmek için can atıyorum. Ama çok geç kaldın, ben bu diyarın kalbindeki meyveyi çoktan yedim ve bildiğin gibi, artık burada kalmalıyım. Keşke daha erken gelseydin! Ah, ne çok sevdim seni. Ve benim için senin, sevgili kocamın bu pis dünyaya -çok geç kalmış olsan da- gelmiş olmandan öyle mutluyum ki. Lütfen biraz bekle orada. Ve bana tek bir şey için söz ver; ben söyleyene kadar bana bakmayacağına söz ver.'

İzanami-sama ona dönmüş olsaydı her şey çok güzel olacaktı. İzanaki-sama bekledi ve bekledi ama o geri dönmedi. Sonunda İzanaki-sama'nın sabrı tükenmeye başladı ve verdiği sözü unutarak ona aramaya karar verdi. Yomi Sarayı'nın kapısını açtığında içerisi çok karanlık olduğundan hiçbir şey göremedi. Ortadan ayırık ve tepesinde iki kuyrukla toplanmış saç ibiklerle süslenmişti. Sol tarafındaki ibiği aldı ve bir dişini kırdı. Ucunu ateşle yaktı, onu bir meşale gibi kullanarak İzanami-sama'yı aramaya başladı.

Sonrasında gök gürültüsüne benzer bir ses duydu ve korkunç bir koku almaya başladı. Orada ne olduğunu görmeye kararlı bir halde ibik-diş meşalesini kaldırdı ve İzanami-sama'nın hemen önünde uzanmış olduğunu gördü. Ona ne olmuştu? Güzel karısı tamamen değişmişti. Vücudu iltihap içindeydi ve kurtlar her yerini kemiriyordu; güzel yüzü içine çökmüştü. Duyduğu ses, kurtların kemirme sesiydi. Ve yüzünde, ellerinde, bacaklarında, midesinde, göğsünde ve kadınlık bölgesinde, gök gürültüsü tanrıları çömelmiş acıdan kıvranıyorlardı. Karanlık bir odaya sadece tek bir ışık kaynağıyla girmek işte bu yüzden yasaktır.

İzanaki-sama, doğal olarak İzanami-sama'nın ne kadar değiştiğini görünce geri gitmek üzere arkasını döndü. Döner dönmez, İzanami-sama onun, kendi odasına girdiğini anladı ve 'Sana bakmamamı söylemişim! Beni rezil ettin!' diye bağırdı. Ve sonra da Yomi'nin Cadıları olarak bilinen güçlü kadınları çağırdı ve o zamana kadar uzun tünele varmış olan İzanaki-sama'yı yakalamalarını söyledi. Cadılar çabucak ona yetişti, İzanaki-sama da saçını toplayan siyah bağlardan birini çekerek arkasına attı. Bağ yere düşer düşmez siyah üzüm salkımına dönüştü. Cadılar bunu görünce durdu ve üzümler için kavgaya tutuşarak üzerlerine atladılar.

Böylelikle izanaki-sama cadılarla arasındaki mesafeyi açtı ama üzümleri yer yemez tekrar peşine düşmüşlerdi. İzanaki-sama bu sefer de sağ tarafındaki saç bağlarından bir ibik alıp arkasına attı. İbik yere değer değmez dişleri yerden yükselen dolgun bambu filizlerine dönüştü. Cadılar bunu görünce dişlerini bambulara geçirdiler ve açgözlülükle emmeye başladılar.

izanaki-sama tam da kaçmaya başardığını düşünmeye başlamışken, İzanami-sama'nın vücudunda yaşayan sekiz gök gürültüsü tanrısını, bin beş yüz güçlü sürü savaşıyla birlikte onun peşine taktığını gördü. İzanaki-sama buna karışık kılıcını çekip kaçarken arkasına doğru savurmaya başladı.

“Sonunda İzanaki-sama, Yomi Yokuşu'na ulaştığında, yan tarafta yetişen şeftalilerden üçünü kopardı ve arkasına doğru fırlattı. Böylece peşindekiler dönüp geri çekildi.

“Daha önceki yakalama denemelerinin boşa gittiğini anlayan İzanami-sama, bu sefer kocasının peşine kendi düştü. Bunu gören İzanaki-sama, bin adamın bile yerinden kaldıramayacağı kadar büyük bir kayayı aldı ve Yomotsuhira-saka'nın girişine yerleştirerek çıkışı engelledi. Giderken İzanami-sama'ya dedi ki, 'Değerli karım, İzanami! Sen artık Ölüler Diyarı'nın tanrıçasısın ve ikimiz de kendi yolumuza gitmeliyiz. Burada ayrılığımızı ilan ediyorum.'

Ama kayanın öbür tarafında, İzanaki-sama'dan ayrı düşmüş İzanami-sama için konu kapanmaktan çok uzaktı. İzanaki-sama onu ziyaret etmekte geç kaldığı için Ölüler Diyarı'nda hazırlanan yemeği yemiş ve orada sonsuza

dek kalmaya mecbur bırakılmıştı. Tam da kaderine boyun eğmişken İzanaki-sama ortaya çıkmış, çürümekte olan bedenini görmüştü. Gelişen olaylardan dolayı çok kızgın, kayanın öbür ucundan seslendi, ‘Değerli İzanaki, yaptığın çok ayıp. Beni buraya hapsedtin ve şimdi de ayrılmak istediğini söylüyorsun. O zaman, bugünden itibaren her gün senin yaşayanlar dünyandan bin can alacağım.’

İzanaki-sama, ‘Değerli İzanami, istediğini yapabilirsin ben de bin beş yüz doğum kulübesi yapacak ve bin beş yüz yeni hayatın her gün dünyaya gelmesini sağlayacağım’ diye cevap verdi.

Ve bu yüzden her gün bin insan ölür, bin beş yüz bebek dünyaya gelir. Büyük kayayla hapsedilen Izanami-sama yo-motsu-okami olarak bilinir ve Ölüler Diyarı Yomi’nin tanrıçasıdır.”

Hieda no Are sustu, İzanami’ye baktı. Hiç yorulmayacak-mışçasma konuşuyordu ve daha da devam edebilirdi ama önce tepkisini anlamak için İzanami’yi kontrol etmek istemişti. İzanami’nin başı yana doğru eğilmişti, ifadesiz bir şekilde boşluğa bakıyordu. Geçmişteki olayları hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Ona neler hissettiriyorlardı? Ama ifadesinden İzanami’nin duygularını anlamak mümkün değildi.

Bense, İzanami’nin her gün ölecek bin kişiyi seçtiğini öğrendiğimden beri şaşkındım. Bu nefret dolu görevi İzanaki’yle arasındaki savaşın ateşiyle üstlenmişti. Pişman olduğu kesindi. Ama pişmanlık bir yana, İzanami yalnızca acıyı biliyor gibiydi. İzanaki’ye onu utandırdığı, yeraltındaki Ölüler Diyarı’na hapsedtiği için kızgındı. Ve ben de buraya o bin insanın hayatını alma görevinde ona yardım etmek üzere gönderilmiştim. Birden yanağıma düşen buz damlasını fark ettim ve kalbim dondu.

Benim düşündüklerimden habersiz, Hieda no Are anlatmaya devam etti.

“İzanaki-sama, Izanami-sama’ya olan bağlılık yemini bozar bozmaz, Kamış Ovaları Merkez Karası’na döndü, cennetlere bakarak, ‘Olabilecek en kokuşmuş yerdeydim! Bedenimi yıkamalı ve armdırmalıyım’ diye bağırdı.

Kyuşu’daki Himuka’ya gitti. Üzerindekileri çıkararak Odo no Avaki-hara diye bilinen yerdeki bir nehre çırlıçıplak atladı. Çıkardığı kıyafetlerinden,

eşyalarından ve çuvalından çeşitli tanrılar çıktı ve bu tanrılar arasında felaket davet-çisi tanrılar da olduğundan, İzanaki-sama tüm kötülüklerden kendini arındırmak için yıkandı. Nehrin üst tarafındaki akıntı çok güçlü, aşağısındakiyse çok yavaştı. İzanaki-sama akıntının ortasına geçti ve vücudunu ovalamak için suya daldı. Kokuşmuş yeraltı dünyasındayken vücuduna yapışan kirden iki tanrı oluştu, Bereketli Kötü Şans Tanrısı Yaso-maha-tsuhi ve Büyük Afet Tanrısı Oo-maga-tsuhi. Onlar da tehlikeyi davet eden kötücül tanrılardı. İzanaki-sama bu tanrılarının sebep olduğu kötülüğü yok etmek için tekrar yıkandı. Ve bunu yaptığında, üç tanrı daha belirdi: Büyük Kötülük Düşmanı Kamu-naobi ve Kutsal Kadın Tanrısı Izu-no-me.

İzanaki-sama nehrin dibine indi ve çıkışından sonra Derin Deniz Ruhı Soko-tsuva-tatsumi ile Dipte Yaşayan Lord Soko-tsu-tsu-no-o meydana geldi. Akıntının ortasında yıkandığında, Merkezdeki Suyun Ruhı Nakatsuva-tatsumi ve Merkezde Yaşayan Lord Naka-tsutsu-no-o oluştu. Suyun yüzeyine çıkıp durulandığında da, Yüzeyin Su Ruhı Uetsuva-tatsumi ve Yüzeyde Yaşayan Lord Uva-tsutsu-no-o doğdu. Va-tatsumi tanrıları su ve denizle akrabadırlar. Onlar deniz tanrılarıdır ve denizden doğmuşlardır.

Kendini Ölüler Diyarı'nın kirlerinden arındırır arındırmaz, İzanaki-sama sol gözünü yıkadı ve en güzel tanrıça belirdi. Adı, Güneşin Tanrıçası anlamına gelen Amaterasu'ydu, o tam olarak buydu. İzanaki-sama sağ gözünü yıkadığında muhteşem bir erkek tanrı yarattı, Tsuku-yomi. Bu isim 'ay', tsuki diye yazılır ve 'ay ışığında okunmak üzere' anlamına gelen yomu diye okunur. O, Gece Gökleri Tanrısı'ydı. Ve sonunda, İzanaki-sama burnunu yıkadı. Bunu yaptığında, Yüce Cesaret Tanrısı Take-haya-susa-no-o doğdu.

İzanaki-sama'nın, yeraltı dünyasından döndükten sonra yaptığı arınmalar neticesinde üç görkemli döl dünyaya geldi. İznaki-sama bundan çok memnundu. Aralarından en çok Amaterasu'ya hayrandı ve 'Bir süre daha çocuk yapmaya devam ettim. Bu üçü mükemmel ve artık tatmin oldum' dedi.

Sonra, birden, -güzel boncuklarla bezeli- kolyesini çıkardı ve Amaterasu'nun boynuna taktı. Onu diğer tanrıların hepsinden daha yüksek bir konuma yerleştirdi ve ona Yüksek Ova Cenneti'nde her şeyin

kontrolünde olacağı bir makam verdi. Tsuku-yomi'yi gece cennetlerini yönetmeye gönderdi. Ve susa-no-o Deniz Tanrı'sı oldu.

İzanaki-sama karaları İzanami-sama'yla birlikte meydana getirmişti. Nasıl oluyordu da tek başına tanrı ardına tanrı yaratabiliyordu? Ölüler Diyarı'na gidip döndüğü için bu gücün ona verildiği söylenir. Ve göz alıcı güzellikteki Amaterasu'yu yarattığında, gücünün doruk noktasına ulaştığını hissetti. Büyük bir memnuniyetle, 'Bu vesileyle yeterince tanrı yarattım' dedi.

Ama İzanaki-sama yeminini bozduğunda İzanami-sama'mn söylediklerini unutmadı. Eğer İzanami-sama her gün bin insanın canını alacaksa, bin beş yüz doğum kulübesi yapma sözünü tutmalıydı. İzanaki-sama insan kılığına girdi ve üstün çocuklar yaratmak üzere işe koyuldu. Yamato bölgesinde güzel kadınlar olduğunu duymuştu, dolayısıyla karşılaştığı her kadını karısı yapmak üzere oraya gitti. Sonra,-

sında, güzel karılarının her biri çocuklar doğurdu. Böylece, İzanaki-sama, İzanami-sama'nın aldığı hayatlara yeni hayatlar dünyaya getirerek karşılık verdi."

"Bu kadar yeter!" diyerek sözünü kesti İzanami.

Hieda no Are başını kaldırarak ona baktı ve iç geçirdi. Anlattıklarının İzanami'yi kötü etkilediğine ilk defa şahit oluyordu.

İzanaki'nin Ölüler Diyarı'ndan döndükten, karısına verdiği sözü bozduktan sonraki davranışları geçmişte birlikte yaşadıkları her şeyi reddetmesi anlamına gelmişti. Ve kraliyetinden kokuşmuşluk sarayı olarak bahsetmesi yalnızca İzanami'nin değil, orada yaşayan, ben dahil, her ölünün canını acıtmıştı. Dahası, o zamana kadar bu iki tanrı karaları meydana getirmek için birlikte çalışmış olsa da, İzanaki tek başına hayat vermek için hiç zaman harcamamıştı. Ve görevini tamamladığında, Amaterasu ve Tsuku-yomi gibi görkemli tanrılar yaratabilme yeteneğinin verdiği tatmin duygusuyla dolup taşıyordu.

izanami kokuşmuş Ölüler Diyarı'nda hapsedilmiş ve kocasının çürümekte olan iğrenç vücuduna bakmasıyla aşağı-lanmıştı. Bu utanç öylesine büyüktü ki bir zamanlar karaların annesi olarak edindiği tüm itibarını kaybetmişti.

Hayat vermekle yükümlüydü. Karayı ve üzerinde yaşayan birçok çocuğu yaratmıştı; mutlu mesut İzanaki'yle birlikte paylaştığı bir sorumluluktan bu. Ama şimdi karanın annesi, her gün binlercesinin hayatını sonlandıran ölümün habercisi olmuştu. Ne korkunç bir ironi!

İzanami'nin sözlerini hatırladım: “Cennet ve yeryüzü, erkek ve kadın, doğum ve ölüm, gündüz ve gece, ışık ve karanlık, Yang ve Yin. Her şeyin neden bir eşi olduğunu merak ediyorsunuz, ama tek bir bütün eksik olurdu. Başta, iki bire dönüştü ve bu birleşmeden yeni bir hayat oluştu. Tek bir bütün zıddıyla ne zaman eşleşse, zıtlıklarından dolayı ikisinin de değeri daha çok ortaya çıktı ve de karşılıklı ortaklık ikisinin de anlamını zenginleştirdi.”

Ama İzanami öldüğünde, eşleşmenin değeri yitirilmişti ve o yalnızca karanlık yarıyla bağlantılıydı; yeryüzü, kadın, ölüm, gece, Yin ve evet kirlilik. Bunu söylemem küstahlık olabilir ama onun başına gelenler benim kaderimden çok farklı değildi. Umihebi adasında, Yin rolü bana verilmişti ve saf olmayan olarak adlandırılmıştım. İzanami'nin öfkesini ve acısını anlıyordum.

İzanami konuşmaya başladı, “Hieda no Are'nin söylediği her şey doğru. Her gün nefesini alacağım bin insan ararken, İzanaki'nin eşleri ilk öldürdüklerim oluyor. İzanaki'nin yaklaştığı insanların felaketi de beraberinde getirdiğini düşünerek ondan uzak duracaklarını farz edebiliriz.”

Hieda no Are ince kaşlarına bir hoşnutsuzluk ifadesi yerleştirdi. “İzanami-sama, söylediklerin zalimlikle dolu.”

İzanami ona bakma zahmeti göstermedi. “Zalimlik bunun neresinde? Buraya hapsedilmiş olan benim. Yeraltı Dünyası'nın tanrıçası ben değil miyim? Kaderine boyun eğen ben değil miyim?”

İzanami'nin vücudundan yükselen öfkenin siyah alevini hissedebiliyordum. İçgüdüsel olarak Hieda no Are'yle dizlerimizin üzerine çöküp ayaklarına kapandık. Sarayda amaçsızca gezinen ruhlar nefeslerini tutmuşçasına bir kasvet kapladı odayı.

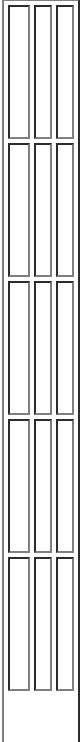
“Evet, Namima?”

İzanami soğuk gözlerle bana bakıyordu. Ama onunla göz göze gelmekten çok korkuyordum.

“Öfken doğal.” Dürüstçe konuştum. Tabii ki, Hieda no Are’ye de katılıyordum. İzanaki’nin eşlerini öldürmenin fazla zalimce olduğunu ve bu hareketin İzanami’nin prestijine zarar verdiğini düşünüyordum. Ama yine de hislerini anlayabiliyordum. İzanaki hayatına devam etmişti, kendine eşler buluyor ve çocukları oluyordu, İzanami onun umurunda değildi. Bir zamanlar birlikte hareket ediyorlar, doğaya can veriyorlardı. O, hayatını bile vermişti. Ve ne için? Onunla şimdi kim ilgileniyordu, itibarını kim koruyordu? O kadar çok sevdiği bir koca için şimdi ne hissetmeliydi? İşte o zaman İzanami’ye yardımcı olabileceğim ne varsa yapmaya ant içtim.

“İzanami-sama, artık neden burada olduğumu anlıyorum. Şu andan itibaren kendimi sana ve işine adıyorum.”

Tüm kalbimle konuşmuştum ama İzanami’nin ifadesi değişmemişti. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve her gün ölecek olan bin insanın kimler olacağına karar verdiği çalışma odasından çıktı.

Bu dünyada yaptığım her şeyde

Bu dünyada yaptığım her şeyde

Ölecek olanları -her gün bin kişi- seçmek İzanami'nin göreviydi. Ne zaman işe koyulsa yanındaydım, ona hizmet için bekliyor, haritanın üzerine siyah su damlalarını serperken sessizce onu izliyordum, insanoğlu sonsuza dek yaşayamaz orası kesin, ama izanami'nin ölüme yolladıklarının çoğu henüz çok gençti. Ölüm onlara ansızın geliyordu. En belirgin olanları İzanaki'nin kendine eş olarak seçtiği kadınlardı. Birbiri ardına, yaşayanların dünyasında telaşa sebep olan mutlak sonla tanışıyorlardı. Oyun kendi kendine sahnelenirken haritanın yanında duruyor, izliyordum.

İzanami beklenmedik bir şekilde su kâsesini yere koydu ve kederle içini çekti.

“Namima, dünyayı ve tanrıları yaratırken harcadığım emek ve çektiğim acının boşa gittiğini düşünüyor musun?” “Tabii ki hayır! İzanami-sama, Yamato'nun yaratılış temelini kurdun sen. Yaptığın hiçbir şey boşa gitmedi.”

“O halde neden böyle bir yerdeyim?” izanami tepesindeki sonsuz karanlığı işaret ediyordu. Vahşice hoplayıp zıpladıklarını hissettiğimden ani hareketi çevremizde dolanan ruhları şaşkına çevirmiş olmalıydı.

“Çünkü ölümünün ardından yeraltı dünyasını yönetmeye gönderildin; sen buranın tanrıçasısın.”

“Ama bu benim aldığım bir karar değildi. Ve ayrıca, tanrılar ölmez.”

Izanami, alışılmadık bir şekilde, bariz bir acıyla konuşuyordu. İzanami'nin kaderine kimin karar verdiğini bilemeyeceğim aşikârdı. Belki de buna Yüksek Cennet Ovası'nda yaşayan tanrıların en yüceleri tarafından karar verilmişti. Ama neler hissettiğini biliyordum ve umutsuzluğunu ne kadar da kolay anlıyordum.

“İzanaki'yle birlikte bir çift olmuştuk ve dünyayı yaratmak için büyük çaba harcadık. Neden İzanaki'nin güneş ışığı dünyasında özgürce dolanmasına izin veriliyor?”

Granit koltuğuna bıraktı kendini, çok yorgun görünüyordu. Ona neşelendiririm umuduyla, “İzanami-sama, ölümüne neden olan doğumdu.

Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ve İza-naki-sama bir erkek olduğundan, onun hayatı asla risk altında olmadı. Kaderlerinizdeki farklılığa sebep olan senin çocuk doğurabiliyor olmandı” dedim.

Ama İzanami’nin öfkesi dinmedi. “Öyle diyorsun, ama erkek olmasına rağmen, Ölüler Diyarı’ndan ayrıldıktan sonra tüm o tanrıları o doğurdu, öyle değil mi? Ve Hieda no Are’nin de söylediği gibi, hepsinden yüce olanlarını -Güneş Tanrıçası Amate-rasu-yarattığı için de müthiş bir zevk aldı. Peki benim -kadın tanrının- doğurduğum çocuklar? Neden hiçbiri o yüceliğe layık olamadı? Ben kirlenmiş olduğumdan mı bu yeraltı ölüm dünyasına hapsedildim? Namima, bu tanrıçanın ne kadar üzgün olduğunu anlıyor musun? Sevdığım tek erkekten uzak düşürüldüm ve o, İzanaki, bir genç kadından diğerine gezinip yeni hayatlar yaratmaya devam ederken ben ölülerin arasında yaşamak zorunda bırakıldım.” İzanami hıçkırıklara boğulmuştu.

Söyleyebilecek hiçbir şey bulamıyordum, boynumu eğdim. Ama varlığımın derinlerinde ben de aynı acıyı yaşıyordum.

izanami görevine sessiz ve kayıtsız bir şekilde devam etti. Kimin öleceğine karar vermek, aslında, sonrasında ağızda kötü tat bırakan zevksiz bir işti. Ölüm birini ziyarete gittiğinde, o kişi sevdiklerinden zalimce ayrılıyor ve bununla tek başına yüzleşmeye zorlanıyordu. Ölüm kaçınılmazdır ama beklenmedik bir şekilde ölmek de son derece hazindir. İzanami’nin ölümüne karar verdiği kişiler kesinlikle işkence görmüş, bir sonraki hayata huzur içinde geçemeyen ruhlardı.

Yeraltı dünyası teselli bulamayan, çaresizce karanlıkta bekleyen, kalpleri ölümün bu kadar çabuk geleceğini bilsem şunu da yapardım pişmanlıklarıyla yüklü ruhlarla doluydu...

İzanami’nin görevi felaketi çağırıyor ve birçoklarının hayatına hüznü katıyordu. Bunun aksine, İzanaki her gün bin beş yüz yeni hayatın dünyaya gelmesine ev sahipliği eden doğum kulüpleri yapmıştı. Görevi ona büyük bir mutluluk veriyordu. Kendilerini birbirlerine adanmış bu çift, İzanami’nin ölümüyle ayrı düşmüş ve farklı yönleri gitmek durumunda bırakılmıştı. Tüm bunların nedeni neydi? İzanami’nin asık suratına tek bir bakışla, onun kafasının da aynı soru nedeniyle karıştığını söyleyebilirdim.

“İzanami-sama, sana bir şey sormalıyım.” Zamanını beklemiştim ve şimdi doğru zaman olduğunu düşünüyordum.

“Bilmek istediğın nedir, Namima?” İzanami kâseyi alıp bana uzattı.

Kâseyi dökmemeye özen göstererek kavradım ve taş zemine koydum.

“İzanami-sama, yaşayanların dünyasından nasıl haber almayı başarıyorsun? Daha önce yaşayanlardan ve ölülerden raporlar aldığını söylemiştin. Ama ne demek istediğinden tam emin olamadım.”

İzanami gülümsedi. Onu öyle uzun zamandır gülümserken görmemişim ki kalbim hop etti.

“Hâlâ fark etmedin mi, Namima?”

“Neyi fark etmedim mi?”

“Oraya bak.”

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama izanami karanlıkta orayı burayı işaret ederken gergin bir halde odanın içine bakındım.

“Gördün mü? Sinekler.”

Küçük sinekler karanlıkta uçuşuyordu. Yani, küçük canlı yaratıklar Ölüler Diyarı’nı ziyaret ediyordu.

“Yomotsuhira-saka’dan giriyorlar. Yılanlar, sinekler, arılar, siyah karıncalar; her türlü küçük yaratık giriş yolunu buluyor ve bana öbür dünyadan haberler getiriyor. Göçebe kuşlar haberleri diğer kuşlara yayıyor; kuşlar duyduklarını böceklerle söylüyor ve onlar da bana geliyor.”

Öne doğru atıldım. “Sen de böylece İzanaki-sama’nın yaptıklarından haberdar olabiliyorsun!”

“Evet. Ama İzanaki bildiğimi bilmiyor!”

İzanami’nin yüz hatları gerildi. Devam mı etmeliydim durmalı mıydım? Bir an tereddüt ettim, sonra devam etmeye karar verdim. “İzanami-sama,

böceklerin kocam ve kızımın başına gelenleri sana söyleyebileceklerini düşünüyor musun?”

“Sen gelir gelmez bunu sordum, Namima” diye cevapladı İzanami. “Kanatlı küçük bir böcek bana söyledi.”

Şaşkındım. Öldüklerini mi kastediyordu? Burada mıydılar, incecik ruhlar gibi uçuşup duruyorlar mıydı? Artık ondan nefret ediyorsa da, yaptığı şeyi yaparken Mahito’nın ne düşündüğünü hâlâ merak ediyordum. Ona tekrar görmeyi çok istiyordum. “Kocam ve kızım Yamato’da yaşıyor, değil mi?” diye sordum sabırsızlıkla.

İzanami’nin cevabı beni şaşkına çevirdi. ‘Yamato’da değiller. Mahito kızınla birlikte adaya döndü.”

Kulaklarıma inanamıyordum. O uzun, zorlu yolculuktan sonra neden dönmüştü ki? Bunun manası neydi? Beni öldü-rebilmesi için mi uzaklara açılmıştık? Ama kaçışımız yalnızca benim için değildi ki. Doğmamış kızımızı adada bekleyen zalim kaderden kurtarmak adına oradan ayrılmak istememiş miydik? Adayı terk ederek her şeyimizi riske atmıştık. Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu.

“İzanami-sama” diye, gözyaşlarını yanaklarımdan aşağıya süzülürken yalvarmaya başladım. “Daha fazlasını bilmek istiyorum, lütfen. Nasıl olduklarını öğrenmek için gereken her cezayı çekerim, bedeli her neyse öderim.”

İzanami hiçbir şey söylemedi. Ne zaman sessizliğe dalsa, tekrar konuşması için uzun bir zaman geçmesi gerekirdi. Ve sessizlik ne kadar uzunsa, söyleyeceği şey de o kadar önemli olurdu. En sonunda, cevap verene kadar olabildiğim kadar sabırlı bir şekilde bekledim. “Ceza filan yok. Ama Namima, yaşayanlara dair bilmek istediğin her şeyi duysan da rahatlamış hissetmeyeceksin.”

Şevkle başımı salladım. “Anlıyorum. Mahito ve kızımın nasıl olduklarını bilmek istiyorum yalnızca.”

“Bu arzundan vazgeçmen senin için daha iyi olur.”

“Neden? Bana söylemediğin bir şeyler biliyor olmalısın.” İzanami başını salladı. “Tüm bildiğim adaya geri döndükleri ve bundan daha fazlasını bilmek istemiyorum. Ne kadar çok bilirsek o kadar az işimize yarar. Ölüler Diyarı’ndaki biz-lerin yaşayanları unutulması daha iyi olur.”

Hieda no Are’nin söylediklerini anımsadım. İzanaki, İzanami’den kaçmış, Yomotsuhira-saka’ya geldiğinde, “kirlenmiş bir yer”de olduğunu belirterek vücudunu arındırmış-tı. Peş peşe tanrılar doğurduğunda, mutluluktan kendinden geçmişti. İnsan kadınları aramış, onları kendine eş olarak almış ve dünyaya çocuklar getirmişti.

Ama Ölüler Diyarı’ndakiler sonsuza dek kirlenmişti. Benim için de durum aynıydı. İzanami’ye, yüzündeki karanlık ifadeye baktım ve konuşmam gerektiğini anladım.

“İzanami-sama, artık kocamın ve kızımın doğduğum adada olduklarını bildiğime göre kendimi durduramam. Yalnızca kısa süreliğine bile olsa, yaşayanların dünyasına dönmek ve onları kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

“Bunu yapabilmenin tek bir yolu var. Namima, sen bir tanrı değilsin. Sadece bir ruh olarak vardın. Ama küçük bir

no sineğe, kurtçuğa ya da benzer başka bir canlıya dönüşürsen, gidebilirsin.”

İzanami daha önce, “Bu hiçbir çıkış yolu olmadığı anlamına gelmiyor” demişti. Kastettiği bu olmalıydı.

‘Bu, geri dönebileceğim anlamına geliyorsa, bir böcek olmaya razıyım.”

Emin misin, Namima?” İzanami beni kararımdan döndürmek için can atıyor gibiydi. “Buradan insan kılığında ayrılamazsın. Ama bir sineğe ya da kurtçuğa dönüşmüş olmak hoş karşılanır mı? Bir insanken gördüğün, hissettiğin hiçbir şey aynı olmayacak. Sonuçta insanlar tanrı değildir.”

İsteğimi test etmeye kararlı görünüyordu. Sanırım bu denli iğrenç bir canlıya dönüşmeye cesaretim olduğundan emin değildi.

Sonra ikna olmuş gibi davrandı, “Pekâlâ, ama dönüştüğün böcek öldüğünde, Ölüler Diyarı’na geri dönmelisin. Hâlâ gitmek istiyor musun? Tabii ki ölümün ya da nasıl öldüğün üzerinde herhangi bir kontrolün olamayacak. Yeniden acı dolu bir ölümle karşılaşabilirsin.”

izanami konuşurken kâseyi aldı, kalan suyu Yamato’nun merkezine doğru serpti. Damlalar oraya buraya rastgele saçıldı ve nereye denk gelirlerse, oradaki insanlar ansızın öldü. Bir sürü, bir sürü insan ansızın öldü...

Odadan çıktım, karanlık koridorda dolanmaya başladım. Kendime, olanları kendi gözlerimle görmeliyim diyordum. Ama bir kere yaşayanların dünyasına dönersem, orayı terk edip tekrar Ölüler Diyarı’na geri gelmek çok can acıtıcı olacaktı. Düşündükçe kararımdan şüpheyeye düştüm. Ama, hayır, onları görmem gerekiyordu. Bilmem lazımdı. İzanami’ye gösterecektim ki... Yine de, kafam karışmıştı ve düşüncelerim arapsaçına dönmüştü.

“Namima, nasılsın?”

Hieda no Are büyük bir sütunun gölgesinden çıktı. Anlat-

tıklarının İzanami’yi kötü bir ruh haline soktuğunu görünce tanrıçanın huzurundan çekilmişti. Ama ben anlattıklarından keyif almıştım. Yüce şahısların huzurunda konuşmak onun göreviydi ve tanrıların zamanını öyle gerçekçi anlatıyordu ki onu dinlerken hikâyeler gözümün önünde canlanmıştı. Ve olanları kaç kere anlatmış olursa olsun, anlatıklarının ne bir cümlesi ne de bir kelimesi değişiyordu. Anlattığı hikâyelerle, kısa bir süre için bile olsa, Ölüler Diyarı’ndaki kasvetli günlerimi neredeyse keyifli kılmıştı.

“Namima, üzgün görünüyorsun.”

Hieda no Are benden bir kafa boyu kadar kısaydı ve yüzüme bakabilmek için başını yukarı kaldırması gerekiyordu. Yüzüme dikkatlice bakmasından rahatsız olup diğer tarafa döndüm.

“Saraya gelişinden bu yana canını sıkı bir şey mi var? İzanami-sama seni azarladı mı yoksa?” Ellerimi ellerine aldı. İkimiz de birer ruhtuk ve her

şeyden önce insan formunun belli belirsiz hatları dışında görünmezdik, dolayısıyla elimi sıkamazdı ama gücünü içimde hissettim; bu beni konuşmaya itti. O ve ben varoluşların en gerçek dışı olanıydık -sadece duygu, bilinç ve biraz daha fazlası- yine de, şaşırtıcı bir şekilde, o anda insan teninin dokunuşunu hissedebiliyordum. Geçmişe özlemle dolup taşmıştım. Hayat çok muhteşemdi. Ve işte buradaydım, cansız, bu korkunç yere hapsedilmiş, yaşayanların dünyasından tamamen kopartılmıştım. Ne yapmalıydım? Kendimi kararsızlığım tarafından kapana kısılmış hissediyordum. Hiç düşünmeden Hieda no Are'ye içimi döktüm.

“İzanami-sama, kocam ve kızımın ben öldükten sonra adaya döndüklerini söyledi ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum artık; bu haber beni çok üzdü.”

“Ama Namima, sen öldün. Ne önemi var ki? Yaşayanlar ölülerin bir süre yasını tutar ama zamanla unutulur. Yaşayanlar çok bencil, şımarık, yaşama eyleminin kendisiyle öylesine baştan çıkarılmıştırlar ki geçmiş hatırlamazlar. Ve bizim için durum neden farklı olsun ki? Bizim yaşayanlarla hiçbir işimiz yok. Onları ardında bırakmak senin için daha iyi olmaz mı?” Kendi fikrini açıkça ifade etmişti, ama ben aynı fikirde değildim. Ben ve Mahito kararımızda çok ısrarcı ve adada bizi bekleyen kaderden kaçmaya son derece kararlıydık, ama Hi-eda no Are'nin bir ailesi yoktu ve yalnızca Yamato'yı yönetenler tarafından sevgi görmüştü; onun bunu anlayabilmesi pek mümkün değildi.

“Kızıma yardımcı olamadığım için çok üzgünüm.”

Bu defa gülümsemeye benimle alay etmeye başladı. “Yani diyorsun ki... Ama Namima, yalnızca kızın için endişelenmiyorsun, öyle değil mi? Unutmadığın kişi kocan! Öldüğünde çok gençtin ve başka kadınlarla gününü gün etmesinden korkuyorsun. Yanılıyor muyum?”

Hayır. Ölü olabilirdim ama Mahito'yı düşünmeden geçen bir günüm yoktu. Yalnızca tek bir şeyi öğrenmek istiyordum. Asıl niyeti neydi? Duygularım İzanaki'yi düşündüğünde İzanami'nin hissettiklerinden pek farklı değildi. Yaşayanlar kibirlidir. Kendi mutluluklarının peşinden gitmek için yaşarlar. Tabii ki, ölüm onları da bekler. Bundan kaçış yoktur. Izanami İzanaki'ye, “Ne yaparsan yap, en azından birlikte başardıklarımızı, birbirimize tüm

içtenliğimizle söylediklerimizi inkâr etme” demek istiyordu. Ben de Mahito’yu düşündüğümde, izanami’nin hissettiklerini hissediyordum. Adayı büyük bir riski göze alarak terk etmiştik, öyleyse, onca yaşanandan sonra, neden geri dönmüştü?

Bu dünyada ne yaparsam yapayım Asla unutmamalıyım Benimle birlikte uyuyan sevgili kişiyi Vahşi ördeklerin yuvalarının Enginlerle aydınlandığı adada

Hieda no Are Yamasacı-hiko ya da Dağın Şansı olarak bilinen Ho-ori’nin bu şiiri Vatatsumi Sarayı prensesi Toyo-tama’ya okuduğunu anlatmıştı. Ho-ori’nin çocuğunu doğurma vakti geldiğinde bir timsaha dönüşmüştü. Ama Ho-ori onu o halde gördüğü için o kadar utanmıştı ki çocuğunu ardında bırakarak denizin dibindeki Vatatsumi Sarayı’na döndü. Uzaklarda, çok uzaklarda olmasına rağmen çocuğunu unutmadı ve küçük kız kardeşi Prenses Tama-yori’yi onun yerine çocuğuna bakması için gönderdi. Hiedo no Are’nin söylediğine göre, bu şiir Ho-ori’nin Prenses Tama-yori’nin ablasından getirdiği şiire cevaben yazdığı şiir.

“Bu dünyada ne yaparsam yapayım / Asla unutmamalıyım” demişti Ho-ori şiirinde ve ben, hayatım son bulmuş olsa da, Mahito’yu unutmamıştım. Ve Prenses Toyo-tama’nın terk ettiği çocuğunun burnunda tüttüğü gibi, Yayoi’m de hâlâ benim burnumda tütüyordu. Umihebi adasında, tüm o acımasız kurallarla, nasıl hayatta kalacaktı? Hikâyeyi düşündükçe, Prenses Tama-yori gibi her şeyimle güvenebileceğim bir kız kardeşim olmasını daha da çok istiyordum. Ama Kami-ku ve ben artık ayrı dünyaların insanlarıydık ve ondan bana yardım etmesini bekleyemezdik.

“Are-san, Ölüler Diyarı’ndan ayrılıp adama geri dönmeyi düşünüyorum.”

“Böyle bir şey yapabilir misin?” diye sordu şüphyle.

“İzanami-sama, Yomotsuhira-saka’dan buraya gelen küçük böceklerden biriyle yer değiştirmeyi kabul edersem yapabileceğimi söyledi. Görünüşe bakılırsa, yaşayanların dünyasından çok sayıda böcek buraya geliyor.”

Hiedo no Are sevinçle el çırttı. “Ben de gideceğim! Ölümümünden sonra dünyanın nasıl değiştiğini görmek istiyorum. Benim hakkımda neler

düşünüldüğünü ve nasıl bir cenaze törenimin olduğunu merak ediyorum!
Kesinlikle ben de görmeye gideceğim.”

“Ama Are, bunu yalnızca bir kere yapabilirsin. Ve de böcek öldüğünde,
Ölüler Diyarı’na geri dönmek zorundasın. Hâlâ gitmek istiyor musun?”

“Evet, cidden. Ne yapmayı planlıyorsun, Namima?”

Gitmeye karar verir vermez, Ölüler Diyarı’nda bir dakika bile durmaya
sabrım kalmamıştı. Hiedo no Are ve ben Yomi Yokuşu’na doğru yola
koyulduk. İzanami neyin peşinde olduğumuzdan haberdardı. Odasının
önünden geçerken, bizi görmek için odasından çıkmasa da, seslendi. Sarayı
terk ettik ve dar, karanlık tünele girdik. Bu, İzanami’nin öfkeden kudurmuş
bir halde, İzanaki’yi yakalaması için peşinden yomi cadılarını
gönderdiğinde kullandığı yoldu. Ama bu gün yol sessiz ve sakindi. Bizden
başka kimse yoktu. Karanlığın içinde konuşmadan, el yordamıyla bulduk
yolumuzu.

Sonunda uzakta bir ışık gördük. Yomotsuhira Yokuşu’na ulaşmıştık. Burası
İzanaki’nin İzanami’ye sonsuza dek veda ettiği yerd. Ve de öldükten sonra
yatırıldığım yer. Yaşayanların dünyasından içeri sızan güçlü ışığa baktım ve
insanın gözünü kör eden bir düşünce sardı benliğimi. Yaşayanların
dünyasına geri dönmek istiyorduk. Bir böceğe dönüşmek istemiyordum: Bir
insan olarak yeniden hayatımı yaşama şansına sahip olmak istiyordum.
Bunun imkânsız olduğunu biliyordum ve gözlerim yaşlarla dolmuştu.

“Namima, bir böceğe dönüşmen gerekmemesini ve hayatına tekrar
başlayabilmeyi diliyorsun, değil mi?”

Hiedo no Are’nin sorusu kesik kesik çıkmıştı. Çok yaşlıydı ve yokuş yukarı
yürümek onu nefesini kesmişti. İzanami’nin duymasından korkarak,
“Düşündüğüm tam olarak bu” diye fısıldadım.

Hiedo no Are büyükannem olabilecek yaştaydı ve merhametle konuşmaya
başladı. “Öldüğünde yalnızca on altı yaşın-daydın, dolayısıyla böyle
hissetmen normal. Ben on akımdayken çoktan sarayın hizmetindeydim ve
her türden yüce insanla sohbet için davet ediliyordum. Herkes benim küçük
bir dâhi olduğumu söylerdi. Bana bir kez söylenen şeyi, sanki daha önce

binlerce kez dinlemiş gibi mükemmel bir şekilde ezberlerdim. Hikâyeyi kaç kez anlatmam gerekirse gereksin, hiç hata yapmazdım.” Özlemle dolmuştu.

“Are-san, bu diyara geldiğinde, başına geleni anladığında neredeydin?”

Arkasına dönüp karanlığa baktı, “Saray kapısının önündeydim. Gözlerimi açtığımda, neden bu kadar karanlık bir yerde uzandığımı anlayamadım. Soğuk almış, hastalanmışım ve ölmeden önce göğsüm ağrımişti. Daha çok hikâye anlatabilmek için daha uzun yaşamak istiyordum ve artık bunu yapamayacağım için çok hüzünlenmişim. Gözlerimi açtığımda ise neşeyle doldum çünkü hâlâ hayatta olduğumu sanıyordum. İşte tam o anda İzanami-sama büyük saray kapısını açıp “Sen Hieda no Are misin? Tanrıların başından geçenleri biliyorsun. Onları, her birini dinlemek istiyorum” diye seslendi. Onu görür görmez İzanami-sama olduğunu anladım ve çok etkilendim. Anlattığım tüm hikâyelerin gerçek olduğunu o zaman anladım. İşte bu yüzden, ara sıra kendimi yalnız hissetsem de, burada olmaktan rahatsız değilim. Şu anki görevim diğer dünyadakine çok yakın.”

Onu dinlerken, onun yaptığı gibi kaderimi kabullenmediğimi fark ettim. Ben karanlıklar prensesi olarak dünyaya gelmişim ve dolayısıyla İzanami’nin hizmetine girmek benim kaderimdi. Yaşayanların dünyasına geri dönme ve sevdiklerimden haber alma arzum öyle büyüktü ki bir kurtçuğa, pisliklerin arasından süzülen bir yılan ya da olgunluğa erince yalnızca yedi gün yaşayacak olan bir tırtıla dönüşmeye can atıyordum.

“Bak, Namima! Bir karınca, kırmızı karınca. Karıncalar yavaştır ama uzun ömürlü olurlar. Sanırım ben dünyada neler olup bittiğini görmek için bir karıncaya dönüşeceğim.” Hi-edo no Are konuşurken gözlerini yerden ayırmıyordu. “Nami-ma, burada tekrar buluştuğumuzda, sana tüm gördüklerimi anlatacağım. O zamana kadar... kendine iyi bak.”

Nasıl karıncaya dönüşeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu ama ben farkına bile varmadan Hiedo no Are ortadan kaybolmuştu. Küçük karınca yön değiştirmişti, kararlılıkla ışığa doğru ilerliyordu.

Bir karıncaya dönüşmek ve yerlerde sürünerek ilerlemek istemiyordum. Umihebi adasını tekrar görmek istiyorsam önümde aşılacak denizler vardı. Bir kuşa dönüşemez-dim ama en azından kanatları olan ve uçabilen bir

böceğe dönüşebilirdim. İzanaki'nin mağaranın ağzına yerleştirdiği devasa kayanın önünde durdum. Gözlerimi tek elimle koruyarak ışığın ortasına geçtim, dua ettim. Çok geçmeden oldukça yüksek bir vızıltı duymaya başladım ve yakından baktığımda vücudu boyunca siyah çizgilerle kaplı sarı bir eşekarısı gördüm. Daha önce hiç eşekarısı görmemiştim, ama hızlıydı ve güçlü görünüyordu...

Bir eşekarısı olduğumdan kayanın çevresindeki küçük boşluktan geçerek mağarayı terk edebildim. Temiz hava solumayalı çok uzun zaman olmuştu. Mis kokulu ve sonsuzdu. Hayatta olduğum için keyifli, delicesine mutlu bir halde gökyüzünde dolandım. Ama önümde uzun bir yolculuk olduğunu hatırlattım kendime ve çevreme bakınabilmek için yavaşladım.

Tam da İzanami'nin söylediği gibi, derin, açık yeşil bir deniz uzanıyordu Ölüler Diyarı'nın girişinde. Sert dalgalar birbiri ardına kayaya vuruyordu. Bir gemi bulmak umuduyla bir yukarı bir aşağı uçtum sahil boyunca. Ama en yakın sahildeki gemiler yalnızca küçük balıkçı tekneleriydi. Zaman kaybetmeyi göze alamadığımdan daha büyük bir liman bulma umuduyla güneye uçtum. Yolda yere düşerek yarılmış bir kavun gördüm. Durdum ve açgözlülükle karnımı doyurdum.

Artık bir eşekarısı olduğumdan, ömrümün uzunluğuna dair bir fikrim yoktu ama ne kadar vaktim olursa olsun eve, Deniz Yılanları Adası'na gitmeliydim. Mahito ve Yayoi'yi bulmalıydim. Yemek yiyerek aylıklık ettiğim için gergindim. Dinlenecek vaktim bile olmamıştı.

Uç gün ve üç gece boyunca uçtum. Sonunda, dördüncü günün sabahında, Yomotsuhira-saka'nın güneyinde kalan geniş bir liman buldum. Bitkin bir halde bir ağaç kütüğüne kon-

dum ve adalar bölgesine doğru açılması muhtemel bir gemi bulmak umuduyla gemilere bakındım. Beyaz midyeler boşaltan birini gördüm. Otuz adamdan fazlasını taşıyabilecek büyüklükte beyaz yelkenli bir gemiydi. Adamın yakınlarında hiç böyle bir gemi görmemiştim. Yarı çıplak adamlar kabuklu deniz hayvanlarıyla -geniş ağızlı kabuklar, dev örümcek şekilli kabuklar ve yanar-döner iç katmanlarıyla birlikte midyeler- dolu büyük kasaları boşaltıyorlardı. Kasalar öyle büyüktü ki kaldırmak için birden fazla erkek gerekiyordu. Evimi hatırladım. Geniş ağızlı kabuklar parlak beyaz ve

içindeki etler kalın ve sulu olurdu. Onları toplamanın tek yolu, kumun içine gömülü oldukları okyanusun derinliklerine dalmaktı. Uzun süre nefeslerini tutma konusunda tecrübeli ada kadınları, erkeklerin balık avı için denize açılmaları gibi, onları toplar ve sahile getirirdi.

Geniş ağızlı kabukların bilezik ve kolye yapımında kullanıldıklarını duymuştum, ama aramızda midye zanaatıyla uğraşan kimse yoktu ve ben bunu hiç görmemiştim. Midye çoğunlukla takas için kullanılırdı ve adadaki erkekler, yeterli sayıda midyeye ulaşıldığında, bunları gemilere doldurur, başka şeylerle değiş tokuş ederlerdi. Limanda gördüğüm gemiye binersem, beni adama yakın bir yerlere götüreceği sonucuna vardım. Gemiye doğru olabildiğimce sessiz uçtum ve bir direğe tutundum.

Gemi ertesi sabah denize açıldı. Güçlü rüzgârlarla savrulmamak için alttaki kargo deposunun gölgesinde saklandım. Fırsat buldukça küpeştede dinlendim. Günler geçti, yiyecek ya da içecek hiçbir şeyim yoktu.

“Hey, bu bir yabancı! Öldür onu!”

Ansızın tepemde bir kürekçi belirmişti. Panikle havalandım ve okyanusun yüzeyine kondum. Boğazım kurumuştı, ben de içme suyu fıçısına yöneldim.

“Daha önce gemide hiç yabancı görmemiştik.”

Denizciler, uçup gitmediğim için şaşkın, beni gösteriyorlardı.

“Gitmesi gereken bir yer varmış gibi duruyor.”

Aralarınca şakacı biri vardı.

“Yani, eğer seni sokarsa ölürsün. Geri gelirse öldüreceğim onu.”

Elinde kürek olan adam hazır ola geçti. İnsanların eşeka-rıları için ne kadar tehlikeli olduklarının ilk defa farkına varıyordum. Beyaz giyinmiş yaşlı bir adam, teknenin önünden, mürettebatı sakinleştirmek için geldi. “Bu eşekarısı şans tılsımı olabilir. Geri gelirse onu rahat bırakın.”

Rahatlamış bir halde gemiye uçtum ve bu durum adamların gülüşmelerine sebep oldu.

“Bu eşekarısı bizi anlıyor. Kimseyi sokmayacağına söz verersen bizimle gelebilirsin. Kabul ediyorsan uçarak bir daire çiz.”

Uçarak daire çizdim. Denizciler alkışlamaya ve birbirlerine büyülenmiş gözlerle bakmaya başladılar. Kürekle beni öldürmeye çalışan adam beni işaret ediyordu. “Bu, seyahatimizin koruyucu meleği olmalı.”

Su fıçısının çevresinde durup gemicilerin döktükleri sudan içtim. Ve gemi kilerine uçarak oradaki böceklerle karnımı doyurdum. Yabanarıları çiçeklerin nektarından daha fazlasıyla beslenir.

Ben gemideyken kaç gün kaç gece geçmişti? İki hafta? Daha fazla? Okyanusta kaldığımız süre uzadıkça daha da zayıf düştüm. Biraz daha uzun kalırsak yolda ölecektim. Adaya ulaşamadan Ölüler Diyarı’na dönmem gerekecekti. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Gemi, iki ya da üç kez kuvvetli rüzgârlarla sallandı ve ben güvertenin hizasında kalmakta zorlandığımdan, neredeyse denize uçacaktım. Her seferinde, gemi, küçük adalar grubuna ya da fırtınadan saklanabileceği herhangi bir yerdeki küçük bir limana yanaştı. Liman ya da körfez bulunamadığında, gemi açık denizde amansızca sallanıyordu. Yolculuğum olaylıydı. Hep kaygılıydım. Hedefime ulaşamadan ölecek miydim? Belirsizlik sinir bozucuydu. Yine de yolculuk, Mahito’yla yelkensiz küçük tekнемizle yaptığımız seyahatten çok daha hızlıydı. Rüzgârlı günlerde, gemi dalgaların üzerinden uçarcasına süzülüyordu. Mahito’yla seyahat ettiğimiz tekne akıntılara kapılmış ve dalgalarla sürüklenmişti.

Bir gün, gemi geniş ağaç korularıyla kaplı büyük bir adaya ulaştı. Denizciler dikkatlice sahile kadar uzanan kestane ağaçlarıyla kaplı ve göz alıcı beyaz kumlu sahilleri olan güzel bir limana yanaştı.

Erkekler ve kızlar gürültülü bir şekilde limana girdiklerinde, olan biteni izleyerek küpeştede dinlendim. El sallıyorlar, geminin gelişinden son derece hoşnut olmuş gibi gözüküyorlardı. Yüzleri güneşten simsiyahtı. Kaşları kalın, gözleri büyüktü, bunlar bana yabancı olmayan yüz hatlarıydı.

Elbiseleri de, kesim ve model olarak benim adamdakilere benziyordu. Umihebi Adası yakınlarında olduğumdan emin, gemiden uzaklaştım.

“Şuna bak!” gemi kaptanı beni işaret ediyordu. ‘Yabanarı-sı gidiyor.’

“Güney adalarına gitmek istiyordun demek!”

“İyi şanslar!”

Denizciler güzel veda dilekleriyle uğurladı beni. Minnettarlığımı belirtmek için gökyüzünde daireler çizdim.

Uzun yolculuğun zorluğunu unutmuştum. Güney adalarının manzarasıyla büyülenmişim. Öğleden sonraki baygın sıcaklık süresince kıyıda ki gündüzsefaları, böcekleri çağırıcısına nazikçe başlarını öne düşürdü. Akşam olduğunda, ebegümeçleri pembeden beje döndü ve toprağa yayıldı. Çok uzun zamandır görmediğim çiçeklerle çevrili olmaktan neşeyle deliye dönmüş, ileri geri uçup durdum. Tatlı naio nektarlarından yudumladım ve doyana kadar kamelya yapraklarındaki çiymden içtim. Sonrasında sık ağaçlıklara doğru uçtum, böcek ve örümcek yakalayıp yediğim bereketli dağlara doğru süzıldüm ve en sonunda bir yaprağın gölgesinde kestirdim. Nereye baksam asmalar ve karışık ağaçlıklar, kanlı canlı böcekler ve kuru kumda sürünen deniz yılanları görüyordum.

Her şey eski evimdeki gibiydi ama hâlâ Umihebi Adası’na varmamıştım.

Ertesi sabah, enerjim yerine gelmiş, doğan güneş yönünde denizaşırı uçmaya başladım. Ne zaman bir adaya yaklaş-sam, bakmak için yavaşlıyordum ama hiçbir Umihebi değ i -di. Uçuşum boyunca güneş iki kere doğdu ve battı, ama ben doğuya doğru uçmaya devam ettim. Birçok kez yorgunluktan bitkin düştüm ve öleceğimi düşündüm.

Gitgide ömrümün sonuna yaklaştığımı hissediyordum. Kendimi ne kadar motive etmeye çalışsam da uçmaya devam etmek için gerekli gücü bulamıyordum. Adama ulaşmadan ölecektim. Akşam olmuştu, dalgaların üzerinden süzülürken Ölüler Diyarı’nın soğuk karanlığını hatırlıyordum; renksiz, kokusuz bir dünyanın. Buradaysa, tam aksine, çok yorgundum ama denizlerin tuzlu kokusuna, havanın tatlılığına, sonsuza dek devam eden

gökyüzüne sahiptim - hayatta olmasam asla bilemeyeceğim güzellikler ve özgürlük demekti bu. Şimdi ölsem, hepsi yok olacaktı. Devam etmeliydim. Ma-hito ve Yayoi'yi görmeliydim. Bir kerecik göreyim, bir kerecik göreyim diyerek teşvik ediyordum kendimi.

Ansızın denizden yükselen dev bir kaya gördüm. Üzerine kondum ve ona tutundum. Hangi adada ya da hangi adanın yakınında olduğumu bilmiyordum, tek bildiğim dinlenebilece-ğimdi. Küçük bir oyugun içine yerleştim, vızıldayarak uyudum.

Ertesi sabah uyandığımda kaya boyunca bembeyaz zambakların açtığını gördüm. Bunu daha önce de görmüştüm.

Burası Mahito'yla birlikte denize açıldığımız kuzey sahili değil miydi? Denize doğru baktım ve dalgaların üzerinden yükselen anakarayı gördüm. Burun. Yanılıyor olamazdım. Denizden duvarlarını görebiliyordum; güzel beyaz zambaklar uçurumları şerefendiriyor ve tanrıların adaya inişlerini kar-şılarcasına nazikçe boyunlarını büküyorlardı.

Mahito ile ben, bir zamanlar karadan çok uzakta, bizi adadan uzaklara taşıyan ve kaçmamıza yardım eden akıntıları mutlulukla karşılamıştık. Kutlama için el ele tutuşmuş ve tam o anda dönüp adaya bakmıştık, kara uçurumlarda nokta nokta iz bırakan beyaz zambakların görüntüsü öyle güzeldi ki nefesimiz kesilmişti.

Ve şimdi görünüşe bakılırsa sonunda Umihebi'ye dönmüştüm. Zamanım tükeniyordu diyebilirim. Bir eşekarısı-nın yaşam uzunluğunun en iyi ihtimalle bir ay olduğunu düşünüyordum. Hayatım son bulmadan önce Mahito'yu ve kızımı bulmalıydım. Yeterince zamanım olup olmadığını merak ettim.

Çok uzun zamandır görmediğim ada benim için çok değerliydi. Karanın üzerinden uçarken pandan çalılıklarına, sa-go palmiyelerine ve fan palmiyeleri öbeklerine baktım, gözyaşlarını kalbime aktı. Uyarı adını verdiğimiz geniş kayalığı artık altımda görebiliyordum. Yukarıdan, kayalığın gözyaşı şeklindeki adanın tam merkezinde olduğunu söyleyebilirdim. Ada sanki biri tarafından tam ortasından kamayla yarılmış gibi duruyordu.

Tanrıların Çocuğu Kamiku'nun iyi olup olmadığını merak ettim. O artık Yüce Kâhindi. Annemiz, Nisera hâlâ hayatta mıydı? Izanami'ye hizmet etmek üzere çağırılışımdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ve bir an önce ailemi görmek istiyordum.

Evime doğru hızla uçarak yola koyuldum. Yolda kimseyi görmedim. Sanki adadaki herkes ölmüştü. Evlerden yükselen duman, çalışmaya giden kadınlar yoktu. Ama adada kolaylıkla ayırt edilebilen, güney limanına demir atmış birkaç tekne vardı. Belki de erkeklerin balık avından dönme zamanıydı.

Eğer hâlâ hayattalarsa, babam ve abimlerim de eve dönecekti. Bir eşekarısı olduğumu unuttum, küçük bir kızken yaptığım gibi koşarak onlara gitmek geldi içimden. Aileme ait bir şeyler görebilmek için oraya buraya bakınıyordum. Hava kuru ve tuzlu kokuyordu; kumlar güneş ışığında bakını kör edercesine parılıyordu ve çevredeki kireç taşı kayaları sıcaktan çıtır çıtır yanıyor gibiydi. Lezzetli defneler, sahil ve evler arasındaki bölgeyi kaplıyordu. Ada fakir olabilirdi ama aydınlık ve doğal güzellik konusunda zengindi. Hayat doluydu. Burada yüzleştığım kaderimi unutup hayallere dalarak süzıldüm.

Ama güneşten siyaha dönmüş insanlar yemek yemek istiyorlarsa çalışmak zorundaydılar. Neredeydiler?

Birden bir cenaze alayıyla karşılaştım, insanlar beyazlara bürünmüştü ve tıpkı Mikura-sama öldüğünde yaptıkları gibi, yan yana ağır ağır yürüyorlardı. Ama Mikura-sama'nın cenazesinin aksine, alaya katılan herkes kadındı. Ve yalnızca tek bir tahta tabut vardı. Büyükannemi taşıyan tabut gibi gösterişli değildi. Ama Nami-no-ue-sama'nın tabutu gibi düz ve kabaca yontulmuş da değildi. Daha önce hiç görmediğim dört güçlü kuvvetli genç erkek, her biri bir köşesinden tutarak taşıyordu tabutu.

Bu kimin cenazesiydi? Bilmiyordum ve daha önce gördüğüme hiç benzemeyen cenaze tarzı da beni şaşırtmıştı. Yorgun bedenimi ite kaka, bir o yana bir bu yana gidiyordum.

Alayın başında beyazlara bürünmüş bir rahibe vardı. Kafasını çevreleyen eğreltiotu yapraklarından örgüleri vardı ve boynuzu andıran, sarı pandan

çiçeği filizleri iki yanından yükseliyordu. Boynu sıra sıra incilerle doluydu. İlerlerken deniz kabuğu çalıyor, şarkı söylüyor ve dans ediyordu. Etkileyici bir fiziği olan orta yaşlı bir kadındı. Mikura-sama'ya benziyordu, ama tabii ki Mikura-sama artık hayatta değildi. Elbette zamanda yolculuk etmediysem! Böyle bir şey mümkün müydü?

Bugün, tam da bugün Küçük rahibe, saklanmış olsa da Parmaklar sıkıca üçü gösterir Kumlar üzerinde üç kez reverans Dalganın kavisi, başın kavisi Reveransı tamamlar Bugün, tam da bugün Küçük rahibe huzur içinde uyu Cennetler seni kucaklıyor Denizler seni kaldırıyor Çünkü bugün, tam da bugün Dua ediyoruz

Hayır. Mikura-sama olduğunu düşünmüştüm ama Kami-ku'ydu. Otuzlarının ortalarında olmalıydı. Biz küçükkenki Mikura-sama'ya benziyordu. Hayır, tam olarak değil. Mikura-sama'dan daha güzeldi. Muhteşemdi. Onun kadınlığını herkesin anlayabileceği şekilde nasıl anlatabilirim pek bilmiyorum.

Yüzü ve kolları kar gibi beyazdı, bizimki gibi güneşin tüm gücüyle yöneldiği güneydeki bir adada mucize gibi bir şeydi bu. Parlak saçları sırtından kalçalarının hemen üstüne dökülüyor ve karanlık gözleri buyurgan bir edayla bakıyordu. Hayatın eksiksiz ve kusursuz mutluluğuyla dolmuş gibi parlak ve kendinden emindi gözleri. Ve sesi, duyan herkesi büyüleyen bir zili andırıyordu. Parmakları esnek, minnet doluydu ve şarkısının ritmiyle eşzamanlı ayak hareketleri yapıyordu. O döndükçe beyaz elbisesinin etek ucu yükselip alçalıyordu.

Bu pek de bir duaya benzemiyordu, daha çok bir dans gösterisiydi. Mikura-sama asaletiyle onu gören herkesi huşu içinde bırakırdı. Ama Kamiku gönülleri güzelliği ve canlılığıyla fethediyordu. Bir cenaze alayına katılmış olsalar da, herkes büyülenmişçesine Kamiku'nun sesini ve hareketlerini takip ediyordu.

Adayı son görüşümün üzerinden yüzyıllar geçmiş gibi hissettim. Telaşla tanıdık bir yüz görme umuduyla çevreyi taradım. Ama Kamiku'nun dışında kimseyi göremedim. Belki Ya-yoi de onların arasındaydı. Alayın sonunda on kadar genç kız vardı ama hiçbirisi Yayoi'ymiş gibi gelmiyordu.

Ben hâlâ hayatta olsaydım ne olurdu? Ablama hayran, onu bir kere daha gördüğüm için neşeyle dolardım. Onun çevresinde dönerek kanat çırpmaya başladım. Sesi daha da yükseldi, Kamiku ansızın bana baktı.

“Kamiku! Ben kız kardeşin! Dalgaların-Arasındaki-Kadm, Namima.”

Kamiku’nun yüzünün önünde daireler çizerek uçmaya başladım. Midyeleri sağ eliyle çalıp sol eliyle incilerini sallarken sorgulayan gözlerle bana baktı. “Kamiku, sen yüce bir kâhinsin ve bir şaman değil misin? Ne söylediğimi anlıyorsun değil mi? Lütfen, lütfen... Ben Namima!”

Ona kirlenmişlikten, yeraltı dünyasından, Ölüler Diya-rı’ndan geldiğimi unutmuştum. Tüm gücümle kanatlarımı çırpıttım. Ansızın Kamiku’nun elindeki midyeler havaya uçtu. Sonrasında ne oldu bilmiyorum. Alayın yan tarafına doğru düşüp bilincimi kaybettim.

Kendime geldiğimde hayatta olduğum için şanslı hissettim. Ezilerek ölebilir ya da bir kuşa, bir örümceğe yem olabilirdim. Karıncalar tarafından yüklenilmekten bile kurtulmuştum. Bir süre, yarı baygın yatmışım. Güneş batıyor, hava gitgide kararıyordu. Uçmaya çalıştım ama sol kanadımın kırıldığını ve karnımın yapıştığını fark ettim. Kamiku’nun çok yakınına girmiş olmalıydım, o da bana vurmuştu. Taparcasına sevdiğim kız kardeşimin bana vurmuş olduğuna inanamıyordum. Bunun düşüncesi bile canımı yakıyordu.

Cenaze alayı gideli çok olmuştu ve Amiido’daki seremoni yakında sona erecekti. Karanlıklar rahibesinin kim olduğunu merak ettim. Ama, hepsinden önce, kim ölmüştü?

Kamiku “küçük rahibe”yi söylüyordu, “küçük rahibe”nin kim olduğunu öğrenmeliydim. Amiido’ya bir daha adım atmamaya yemin etmişim ama o tarafa yöneldim. İyi uçamı-yordum. Kanatlarım ciddi şekilde zarar görmüştü. Ömrümün hızla sona yaklaştığını çok daha net bir şekilde fark ettim.

Yalnızca bir güne daha ihtiyacım vardı, hatta yarım güne. Lütfen! İzanami’ye yakardım. Farkında değilmiş gibi davranarak, boş gözlerle boşluğa bakarkenki hali gözümün önüne geldi. Yaşayanların dünyasını son

bir kez görebilmek için böylesi bir bedel ödemeye razı gelerek onu hayal kırıklığına uğrattığımdan emindim, hatta belki benden iğreniyordu. Ama eşekarısıyla yer değiştirmek benim seçimimdi. Bir karıncaya dönüşebilir ve daha uzun bir süre hayatta kalabilirdim. Ama uzun mesafeleri uçarak aşabileceğinden arıyı tercih etmiştim. Bu durumda, Mahito ve Yayoi'yi göremeden ölürsem, suçlamam gereken tek kişi kendimdim. Bir sa-go palmyesinin yumuşak dişi çiçeğinden emdim ve yakında öleceğimi bilerek içine kıvrıldım.

Ertesi sabah yeni bir güne, gürültülü bir kelebeğin dürtmesi sonucu uyandım. Geç yaz güneşi henüz doğmamıştı. Şans eseri hâlâ hayattaydım. Bir kez daha adanın en batı ucundaki Amiido'ya doğru yola koyuldum.

Doğan güneş Amiido'nun çimlerle örtülü yuvarlak açıklığını kırmızıya boyamıştı. Beyaz kireçtaşı mağara girişi tam önümde duruyordu. Burada her sabah tabutların kapaklarını açmak, Mikura-sama ve Nami-no-ue-sama'yı kontrol ve teselli etmek, sonsuzluğa giden yolculuklarında onlara yardımcı olmak üzere tek başıma bırakılmamın üzerinden yirmi yıl geçmiş olmalıydı. Korkum aynı canlılığıyla geri gelmişti. Ve bir eşekarısı olsam da, kalbim delice atıyordu.

Amiido ölülerin geçici konaklama yeri idi. Ruhlar bedeni terk ettikten sonra cesetlerin uzandığı yerdi. Tabii ki, mağarayı dolduran köhne tabutlar Mikura-sama, Nami-no-ue-sama ve atalarımın kemikleriyle doluydu. Bazı tabutlar o kadar eskimişti ki kemikler dışarı taşıyordu. Bazıları öyle kırık döküktü ki kemikler uluorta açıktaydı. Girişe en yakın olanlar en yenileriydi.

Bir zamanlar içinde yaşadığım küçük kulübenin çatısı pandan yapraklarıyla yeni yamanmıştı. Her yaz akşamı yağın güçlü yağmurlara ve hatta sert fırtınalara karşı koyacaktı. Bir beyaz trampet zambağının gölgesinde dinlenirken, sabah güneşinin ışıklarıyla renklenmiş kulübeyi seyrettim.

Kapı açıldı ve içeri bir kız girdi. Karanlıklar rahibesi. Mevcudiyeti ada için vazgeçilemezdi, ama böylesi bir kaderle doğmuş olması onun için çok üzücüydü. Gözleri yaşlarla doluydu. Uzunca iç çekti. Kendimi, geçmiş halime bakıyor gibi hissettim. Amiido'daki ilk gecemde kulübeye girmeye çok korkmuştum. Bu kız kaderine benim olduğumdan çok daha razı

görünüyordu. Belki de daha çocukken ona bir sonraki karanlıklar rahibesi olacağı söylenmişti. Küçük vücudu incecikti ama kolları, bacakları uzun ve çevikti ayrıca güçlü gözüküyordu.

Mağaraya doğru yönelmeden önce bir anlık tereddüde düştü. İçeri girdi, en yeni tabutun kapağını gevşetti ve içine baktı. Korkutucu görevini yapmaya koyulmuştu. “Günaydın, anne.”

Yanaklarından süzülen yaşlar sabah güneşiyle parıldadı. Ölen, küçük rahibenin annesi miydi? Kanatlarımla çok ses çıkarmamaya özen göstererek ona yaklaştım. Kızın omuzlarının üzerinden aşağıdaki tabuta baktım. Ölen kadın yaşlıydı, saçları beyazdı. Gözleri kapalı, yüzü huzur doluydu.

“Anne, senin yapmayı görev edindiğin her şeyi artık ben yapacağım. Ama ilk görevim seni uğurlamak. Bu beni çok üzüyor.”

Kız, gözlerinden yaşlar süzülerek tabuta eğildi. Elleriyle gözyaşlarını sildi. Yüzü, oldukça güzeldi ve bana bir şekilde tanıdık geliyordu; ama tam olarak kim olduğunu çıkara-mıyordum. Ve söylediklerinden tabuttaki yaşlı kadının annesi olduğunu varsayıyordum, ancak bu biraz saçmaydı. Benim zamanımda, Mikura-sama ve Nami-no-ue-sama bir çiftti; biri gün, diğeri gece. Onlar kardeşti. Biri yaşayanların dünyasına, diğeri ölümlerin dünyasına yönelmişti.

“Ama anne, senin sayende, o kadar da korkmuyorum. Vücudun çürümeye başlamış olsa da korkmayacağım. Tabii ki seni seviyorum, anne. Bana hep çok iyi davrandın. Şimdi sana göz kulak olmak benim görevim. Yirmi dokuz gün geçene, sen bir ruha dönüşene ve denizin dibine doğru yola koyulana dek sana ben göz kulak olacağım.”

Ay ışığındaki o geceyi hâlâ hatırlıyorum. Mikura-sama ve Nami-no-ue-sama teşekkürlerini sunmak üzere canlı bedenleriyle karşımda belirmişlerdi. Ama minnettarlıklarını hak etmiyordum. Onlara ihanet etmişim. Karnımda bir çocuk taşıyordum.

Kız açık yüreklilikle sözlerine devam etti, “Anne, Nisera-sama da burada, o da bana ve ahilerime karşı her zaman çok iyiydi. Onlar da burada olduğundan dolayı korkmuyorum. Ve ayrıca, benden önce bu işi sen

yapıyordun. Hazırım. Beni üzüyor ve yalnız hissettiriyor ama birinin yapması lazım. Başka şansım yok.”

Nisera? Yani annem ölmüş ve o da mı buraya bırakılmıştı? Vücudu mağaranın içinde bir yerlerdeydi. Onu bir daha göremeyeceğimi anlamış olmanın verdiği hüznle içim burkuldu. Ama eğer yeraltı dünyasına, Ölüler Diyarı’na gelirse, orası o kadar da kimsesiz olmayacaktı.

Kız tabutun kapağını kapattı, ellerini kavuşturdu ve dua etmek üzere başını eğdi. Durup mağaranın girişine doğru yürüdü. Karanlık rahibesi olduğum gece, babam ve ahilerim Amiido’nun girişine bir kapı koymuş ve beni içeri kilitlemiş-lerdi. Şimdi de orada bir kapı duruyordu. Ama benim içeri kapatıldığımda olduğu gibi pandan dikenlerinden yapılmamıştı. Düzleştirilmiş eğrelti otu yapraklarından derme, sözde bir kapıydı.

Kapının öbür tarafında ileri doğru yönelmiş uzun bir adam gördüm. Bakır rengi teni giydiği beyaz kıyafetlerden fırlıyor ve sağlam vücudunu daha da belirgin kılıyordu. Kimdi o? Onu daha önce görmüştüm. Mahito olamazdı, değil mi? Konuşmak üzere ağzını oynatıyordu. Kulak kesildim.

“Yayoi, iyi misin?”

Şoke olmuş bir halde kızın yüzüne yaklaştım. Bu, “gecenin derinliğinde” doğmuş olan kızımdı. Şimdi anlıyordum. Yüzü annem Nisera’nınkine benziyordu. Ve uzun, ince vücudu benimkine. Gözlerindeki güç bana Kamiku’yu hatırlatıyordu. Hayır, sanırım daha çok Mahito’yı. Gözleri her zaman anlamlı olmuştu. Yakından baktıkça onun benim kızım olduğunu daha iyi anlıyordum, dünyadaki en güzel kızdı. Ama Yayoi neden karanlıklar rahibesi olmuştu? Ben Yin’dim, bu da onu Yang yapıyordu.

Yayoi mutlulukla adama koştu. “Abim Mahito! Söz verdiğin gibi geldin!”

Yani, o Mahito’ydu. Yüzüne baktım. Gözlerinde aynı derin bakış; burnunda aynı yüksek kemer. Vücudu güçlü de-nizcilerininkine dönüşmüştü. Ama hâlâ gençliğindeki incelik ve cömertliğe sahipti. Sevinçten deliye dönmüştüm. Sonunda kızımı ve kocamı bulmuştum! Ama Yayoi neden yaşlı kadına “anne” demişti? Ve Mahito’ya “abi?” Vızıldıyarak daireler çizdim. Mahito bana doğru döndü, vurmaya çalışır gibi yaptı.

“Çok tuhaf’ dedi. “Adada eşekarısı olmaz. Ve bu oldukça iri ve muhtemelen sokmaya meraklı. Dikkatli ol, Yayoi.” Yayoi uçuşumu gözleriyle takip etti. “Burada çok yalnızım, arkadaşlığın her türlüüne minnettar olurum, bir eşekarısmınkine bile!”

Kalbimden vurulmuşa döndüm. Yayoi’yle konuşabilmek için insan kılığına bürünebilmeyi her şeyden çok isterdim. Ona annesi olduğumu, onun hayatını kurtarmak için yıllar önce adadan kaçtığımı söylemek isterdim. Ve ayrıca neden buradaydı ki?

Her şey son derece normalmiş gibi Mahito ona palmiye yaprağına sarılı bir şey uzattı. ‘Temeğin.’

Yayoi paketi ondan aldı. “Abi, annem ölü gibi gözüküyor. Uyuyor gibi duruyor. Onu görmek ister misin?”

Mahito sessiz kaldı. Sabah güneşinin gözüne gelmesini engellemek için elini kaldırdı. Kalın bilekleriyle elleri çok güzeldi. Bunlar benim ellerimi, beni çok uzun zaman önce, fırtınalı bir gecede, Kamiku’nun yemeğini teslim etmekten dönerken sıkan ellerdi. Vücudumu keşfeden, gizli arzu fitilimi ateşleyen eller. Uyuyamadığım gecelerde, gözlerimi kaplayan geniş eller bunlardı; ve boğazımı saran, üzerine denizyi-lanı çorbası sıçrayan eller. Şimdi sabah güneşinin ışıklarında yıkanan ellere dikkatle baktım ve şüpheden deliye döndüm.

Mahito, Yayoi’yi küçük kız kardeşi olarak mı tanıtmıştı? Öyleyse, tabuttaki kadın annesi oluyordu. Ailesi, Umigame-ler, annesi görevini yerine getiremeyip bir sonraki miko’yu doğuramadığından lanetlenmişti.

Mahito adaya Yayoi bebekle dönmüş ve adadakileri annesinin sonunda bir kız çocuğu doğurduğu yalanma inandırmıştı. Bu da, kendisinin, anne babasının ve erkek kardeşlerinin ölümden dönmeleri anlamına geliyordu. Mahito’nun annesi yedek miko’ydu, yani ben adadan kaçtıktan sonra karanlıklar rahibesi o olmuştu. Bu görev onun ailesinindi. Ve

bu da, Yüce Kâhin Kamiku öldüğünde, kızım Yayoi’nin de ölmesi gerektiği anlamına geliyordu.

“Lütfen benden böyle bir şey yapmamı isteme. Bir balıkçı için ölüyü gündüz görmenin kötü şans getirdiğini biliyorsun. Eğer annemi görmeye gidersem kuralları çiğnemiş olurum ve cezalandırılmam gerekir.” Mahito kaşlarını çatı ve endişeli bir halde çevresine bakındı. Çok öfkelenmiştim. O ve ben birbiri ardına kuralları çiğnememiş miydik? Kamiku’dan kalan yemekleri -tepeden denize atmam gereken yemekler-kaç kere yemiştik? Peki ya seviştiğimiz geceler? Benim bir ömür boyu bakire kalmam gerekiyordu. Ama ben hamile kaldım ve adadan kaçtık. Çiğnediğimiz onca kuralın cezasını çeken kim olmuştu? Sadece Yayoi. Kalbim ortadan ikiye ayrılacakmış gibi sızlıyordu.

Ne yapmalıydım? Vızıldayarak, daireler çizerek uçtum. Tabii ki Yayoi’nin bir günahı yoktu ve bunların hiçbirinden haberdar değildi. O yalnızca kendi sorumluluğu olduğunu düşündüğü görevi yerine getirmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

“Abi, ne zaman denize açılacaksın?” diye sordu tedirginlikle.

“Bu gece. Yemeklerini oğlum getirecek.”

“Teşekkür ederim.”

“Neredeyse unutuyordum, bunu kullan.”

Mahito elbisesinin üst kısmından bir kaşık çıkardı ve Yayoi’ye uzattı. Sarık midyesinden yapılmıştı. Nami-no-ue-sama’nın küçük Amiido kulübesinde yaşarken kullandığı kaşık değil miydi bu? Mahito’yla kaçtığımız gece yanıma aldığım tek şey.

“Bu nedir?” diye sordu Yayoi merakla kaşığa bakarken.

Mahito cevap vermeden önce tereddüt etti. “Bu Nami-no-ue-sama adında bir kadının kullandığı bir şey. Bana bırakılmıştı.”

“Ah, nedenini biliyorum! O annemden önceki rahibeydi.”

İkisi de benden bahsetmedi. Nedenini merak ettim. Ve Mahito neden kızma doğruyu söylememişti? Namima Nami-no-ue-sama’dan sonraki rahibeydi.

Annendi. Ama Mahito Yayoi'yle sanki tamamen başka birinin rahatlığıyla konuşuyordu.

“Evet. Ve artık senin, Yayoi. Küçük kulübende bunu kullan.”

“Teşekkür ederim, çok kibarsın.”

Mahito Yayoi'nin elini sıktı. ‘Önceleri yalnız hissedeceksin; ama kendini görevlerine ver. Ruhlar seni görmek için cenaze merasimleri bittiğinde gelecekler. Ve lütfen, annemizi bir sonraki hayatına yolcularken elinden geleni yap. Seni dünyaya getirmek için çok acı çekti.’

“Yapacağım. Ve sen de dikkatli ol, abi. Kamiku-sama nasıl?”

“İyi.”

“Bir süre onu göremeyeceğim. Lütfen selamlarımı ilet.”

“İletirim.” Gülümserken Mahito'nun beyaz dişleri parladı. Sırtına kondum, öyle sessiz kondum ki fark etmedi.

Mahito, hayatının en güzel dönemlerindeki yakışıklı bu adam, ben sırtımdayken hızla ada yollarını arşınlamaya başladı. Yolda ne zaman biriyle karşılaşma fırsatı bulsa, görenler ona derin bir saygıyla, neredeyse büyülenmişler gibi bakıyor ve çoğu onu eğilerek selamlıyordu. Ailesinin kız çocuğu sahibi olamadığı için lanetlendiği günler düşünülünce ne büyük bir tezattı bu. Mahito'nun diğer erkeklerle avlanma teknelerine katılma hakkı yoktu ve kadınlarla sahile yosun ya da kabuklu deniz hayvanları toplamaya gitmek durumundaydı. Bu onur kırıcı günler artık sona ermişti. Ve hepsi ada şefine yalan söyleyerek kızımı kız kardeşi olarak ta-mtmasmdan kaynaklanıyordu. Kalbim acı bir kuşkuyla dolmuştu.

Mahito, Kyoido'nun ucunda küçük bir kır evine girdi. Mikura-sama'mın evinin olduğu yerdi; Kamiku için yemek götürdüğüm yer. Ama artık Mikura-sama'nın evi yoktu. Şimdi orada pandan sazından çatısı ve yüksek, abartılı yer döşemesiyle hoş görünümlü yeni bir ev duruyordu.

Bahçedeki kuyunun önünde balık ağına mercan bağlayan iki genç duruyordu. Dönüp Mahito'ya el salladılar. Biri neredeyse erişkindi ve iyi bir balıkçının yapısına sahipti. Diğer muhtemelen sekiz yaşlarındaydı. O da abisi gibi zeki bir çocuğa benziyordu.

“Hoş geldin, baba!”

Mahito başıyla selam verdi ve “Anneniz nerede?” diye sordu. “Mihrapta, balıkçının sağ salim dönmesi için dua ediyor” diye cevapladı büyüğü.

Küçük olan utangaç bir memnuniyetle babasına bakıp ağı tamir etmeye koyuldu. Mahito omzuna dokundu ve mihraba doğru ilerlemeye başladı. Yani Mahito Kamiku'yla evlenmişti ve çocukları olmuştu. Akabinde on altı yaşlarında bir kız, yanında beş yaşlarındaki kız kardeşiyle evden çıktı.

“Hoşgeldin, baba!”

Bir kız. Yüce Kâhin'in hanesi güvence altındaydı. Kamiku görevlerini başarıyla yerine getirmişti. Bir miko olarak görkemli ve asil, bir anne olarak başarılı ve Mahito'nun aşkı...

Uzun zaman önce, ona olan ilgisini nasıl itiraf ettiğini hatırladım. “Yakında çocuklarım olacak. Bu benim kaderim. Mahito gibi bir adamdan çocuğum olabilseydi çok mutlu olurum. Ama Mikura-sama, Mahito'nun ailesi lanetli olduğu müddetçe bunun mümkün olmadığını söyledi.”

Mahito bu yüzden Yamato'ya o kadar yaklaşmışken geri dönmüştü. Kamiku'nun arzusunu yerine getirmesi gerekiyordu. Kız kardeşimin mutluluğu ve eski kocamın mutluluğu için dua etmek istedim. Ama Mahito'yu kızımın kaderini değiştirdiği için asla affedemezdim.

Sırtında olduğumdan hâlâ habersiz Mahito, Kyoido'nun merkezindeki banyan ağaçları korusunda konuşlanmış mihraba doğru yola çıktı. Beyazlar içindeki Kamiku, yüzü doğuda, azimle dua okuyordu. Mahito sabırla onun duasını bitirmesini bekledi. Sonra söylediği şarkı Mikura-sama'nın okuduğuydu. Hayal meyal hatırlıyordum.

Cennet... önünde saygıyla eğiliyoruz.

Deniz... önünde saygıyla eğiliyoruz.

Ada... senin için dua ediyoruz.

Cennete-uzanan güneş, seni kutsuyor,

Deniz-yatağında sürünen güneş, seni sakınıyor,

Adamlarımız yedi şarkıyı söylüyor.

Adamlarımız üç mısrayı dalgaların üzerinden heceliyor.

Cennet... önünde saygıyla eğiliyoruz.

Deniz... önünde saygıyla eğiliyoruz.

Ada... sana güveniyoruz.

Kamiku, Mahito'nun varlığını sezerek döndü.

“Kamiku” diye seslendi Mahito.

Kamiku dua kıyafetleri hâlâ üzerinde, onun kollarına koştu. “Bu kadar uzun süre sensiz kalmak istemiyorum.” “Elimden bir şey gelmez. Bir erkek denize açılmalı.”

“Evine sağ salim döneceğine söz ver, Mahito.”

“Duaların beni koruyacaktır.”

Sessizce birbirlerinin kollarında kaldılar. Birbirlerine âşık oldukları apaçık ortadaydı. Onlara bakmaya dayanamıyor-dum. Hiç ses çıkarmadan bir banyan ağacına uçtum ve bir dalma kondum. Kamiku kafasına kaldırdı. “Eğer dualarım cennetlere ulaşıyorsa, ölene kadar dua etmeye devam edeceğim.” “Eğer ölürsen Kamiku, bu ada yok olur.” Mahito konuşurken yüzünü onun ensesine gömmüştü.

“Annen öldüğünde, sağ salim eski görevine kavuşacağım biliyor gibiydi. Her şeyden önce o tam bir miko'ydu. Ve bizle-re Yayoi ile mükemmel bir

vekil bırakmış oldu. Huzur içinde öldüğüne hiç şüphem yok. Ama Yayoi çocuk sahibi olamaz, dolayısıyla yedek miko olmayacak.”

Kamiku gözlerinde acıma duygusuyla Mahito’ya baktı. “Elden bir şey gelmez, Kamiku. Senin uzun bir hayatın olması gerekiyor. Torunumuz olmasını bekleyeceğiz. Adanın kuralı bu, öyle değil mi?”

Mahito artık adanın mecbur kıldığı kaderi kabullenmeye dünden razıydı. Beni de bu yüzden öldürmüştü, çünkü ona engel oluyordum. Bunu anladığımda, yaşadığım şok beni neredeyse kahredecekti. Onunla birlikte bizi bekleyen zalim kadere karşı bir savaşa kalkışmıştık. Mahito gizlice Kamiku’dan artan yemekleri annesine götürmüştü. Ve annesi dünyaya bir kız çocuğu getirmeyi başaramayınca, yemeği benimle paylaşmış ve karanlıklar rahibesi olmama rağmen beni hamile bırakmıştı. Sonrasında adadan kaçmıştık. Benimle tüm ada kurallarını çiğnemişti. Ve şimdi de benim kızımı aynı kurallara hizmet etmek üzere sunmuştu.

“Mahito, çok kısa süreliğine bile uzakta olsan kendimi yalnız hissediyorum.” Kamiku çenesini onunkine sürttü. “Küçük bir kız çocuğuyken sana âşıktım. Kendime, ‘Eğer Mahito kocam olmayacaksa, başka koca istemiyorum’ derdim.”

“Ben de aynı şeyleri hissediyordum.” Mahito onu kendine çekti. “Sana delicesine hayrandım, Kamiku, hem de kendimi bildim bileli. Ama ailem lanetli olduğundan, senin asla dokunamayacağım çok değerli bir inci olduğunu düşünürdüm.” Konuşmalarında bir kere bile benim adım geçmedi. Kami-ku’nun çok uzun zaman önce ölen küçük kız kardeşi. Ortadan kaybolan karanlıklar rahibesi. O küçük kız bozuntusunu kimse hatırlamıyordu. O bendim. Ve şimdi dönüştüğüm eşekarısı öfkeden titriyordu.

“Annen Yayoi’yi dünyaya getirdiğinde çok mutlu olmuştum. Senin hakkında uzun zamandır hiçbir şey duymuyordum ve endişelenmeye başlamıştım.”

‘Yani, annem hastaydı.’

“Ve sonra Namima suya atladı ve boğuldu. Karanlıklar rahibesi olmak onun için dayanılmaz olmalıydı.”

“Kaderine boyun eğmeyi reddetti.”

Mahito’nun bunu söylediğini duyar duymaz, tüm gücümü topladım ve uçuşa geçtim. Tam yüzünün önünde asılı kaldım. Kamiku beni gördüğünde, yüzü karardı. “Bu arıyı dün gördüm. Onu hakladığımı sanıyordum.”

“O da Amiido’daydı ve adada arı bulunmaz. Tehlikeli olmalı.”

Mahito beni öldürmek üzere hamle yaptığında, “Yalancı!” diye bağırarak kaşlarının arasına iğnemi sapladım.

Söylediğimi duymuş gibi bir şok ifadesi kapladı yüzünü ve ardından yere yığıldı. Kamiku çığlık atıyordu. Ve ben, intikamımın orta yerinde, son nefesimi verdim.

Yeraltı sarayının kapısının önüne uzanmıştım. Soğuk, siyah Ölümler Diyarı’na geri dönmüştüm ve buranın güneşten sıırıslıkam Umihebi Adası’yla arasındaki tezat sertti. Tam da İzanami’nin dediği gibi olmuştu. Ve hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımı sorarsa uğradığımı söylemek zorunda kalacaktım. Mahito’nun dönecliği ve ihaneti kalbimi dondurmuştu. Ölümler Diyarı’nın benim için uygun bir yer olduğunu düşünüyordum artık.

“Evine hoş geldin, Namima.” İzanami kapıyı açtı, önümde duruyordu.

Ayağa kalkıp eğildim. “Teşekkür ederim. Yaşayanların dünyasını görmek beni sakinleştirdi, İzanami-sama. Gitmeme izin verdiğin için sana tüm kalbimle teşekkür ederim.” “Namima, bu söylediğin çok zalimce!” izanami acı bir kahkaha attı. “Hayatın parlak güzelliğini görenler buraya dönmeyi çok daha acı verici buluyor olmalı.”

“Hayır, İzanami-sama. Yaşadığım deneyim bana iyi bir ders oldu. Biz öldükten sonra hayattakilere ne olduğunu öğrenmemenin daha iyi olacağını söylemiştin. Sözlerindeki bilgeliği o zaman anlamamıştım. Safça davrandım. Şu andan itibaren sonsuz güven ve samimiyetle hizmetinde olacağım.. Yani lütfen, benim hakkımda iyi şeyler düşün.”

izanami başını sallayarak beni onayladığını belirtti. Son-

ra da yeraltı sarayında dışa doğru açılan kapıları sonuna kadar açtı. “Gir lütfen, Namima. Sana bir sürprizim var.”

Başımı merakla yana eğip sıra sıra dev sütunlarla dolu koridorda İzanami’yi takip ettim. Önümde gölgelerin içinde duran beyaz giysili uzun boylu bir adam gördüm. Duraksadım. Manzara o kadar nefret uyandırıcıydı ki daha fazla yaklaşmayı göze alamıyordum.

“Sorun ne Namima?” İzanami bana döndü. “Bu Mahito, öyle değil mi?”

“O neden burada? İzanami-sama, ölüm damlacıklarının birini onun üzerine mi serptin?” Ayaklarına kapandım.

“Sen neyden bahsediyorsun?” izanami yumuşak bir ses tonuyla konuştu. “Onu sen öldürdün.”

inanamaz bir halde kafamı kaldırdım. Bir eşekarısıyken, gözlerinin ortasından sokmuştum onu. Bu onun ölümüne mi yol açmıştı? Kamiku ve çocuklar artık yalnızdı. Ben ne yapmıştım? “Soktuğum için mi, İzanami-sama?”

“Evet. Eşekarısının zehri güçlüdür. Normalde Mahito’nun ruhu başıboş bir halde gezinirdi. Ama görünüşe göre pişmanlıklarıyla öldü ve dolayısıyla hayattaki haliyle burada.” İzanami odasına çekildi.

Mahito ne yapacağını bilemez gözükiyordu. Perişan bir halde karanlığa karışan tavana baktı.

“Mahito!”

Ona seslendiğimi duyunca bakışlarını bana yöneltti. Yüzü ifadesizdi.

“Ben Namima. Beni hatırlamıyor musun?”

“Namima?” Mahito boş gözlerle bana baktı ve kafasını salladı. “Bu adı daha önce duymuş gibiyim, ama nerede duydum bilmiyorum. Üzgünüm.”

Yüzünde kafası karışık, terk edilmiş bir ifadeyle öbür tarafa doğru bakmaya koyuldu.

“Ben senin karındım. Açıktaki gemide kızını dünyaya getirdim. Ona Yayoi adını verdik. Sonrasında beni öldürdün. Ve kendimi burada buldum.”

Nasıl olup da hatırlamazdı? Cevabı beni o denli şaşırtmıştı ki başım dönmeye başladı ve ona bağırmaya başlamamak için yapabildiğim tek şey buydu.

Ama Mahito tekrar kafasını salladı. “Ne zaman oldu bu? Ve seni benim öldürdüğümü söylüyorsun? Emin misin? Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Ve ayrıca, Yayoi benim küçük kız kardeşim.”

“Hayır, değil. O bizim kızımız; senin ve benim kızım. Ve ben Kamiku’nun kız kardeşiyim. Karanlıklar rahibesiydim.” Mahito en ufak bir hatırlama belirtisi göstermedi. “Kami-ku, aydınlıklar rahibesi, benim karım. Ama karanlıklar rahibesi Nami-no-ue-sama’ydı.”

“Ve Namima Nami-no-ue-sama’nın ardından geldi. Amii-do’dayken sık sık beni görmeye gelirdin.”

Mahito artık beni dinlemiyordu. “Burası neresi? Ve ben neden burada tek başımayım?”

“Burası Ölüler Diyarı. Buradasın, çünkü öldün.”

“Öldüm mü? Ama Kamiku benim için dua ediyordu. Eve sağ salım ulaşayım diye dua ediyordu.”

Mahito kederle soğuk saray taşlarından birinin üzerine çöktü. Denizde, balık avlarken öldüğünü sanıyor olmalıydı. Konuşmamızın anlamsızlığının farkına vardığımdan odayı terk ettim. Mahito’nun hatıralarında yer almıyordum. Bu, onu sevdiğim zamanlardan hatırladıklarımın boşlukta öylece salınması anlamına mı geliyordu? Geçmişimle birlikte hatıraların da yok olması mantıklı görünüyordu. Bu, hiçbir yerde var olmadığım anlamını mı taşıyordu? Hiç mi var olmamıştım? Eğer öyleyse, onu öldürdüğüm için

af dilememin de bir manası yoktu. Kalbim yeraltı sarayının kasvetinde derinlere gömülmüştü.

Taammüden ve bundan gurur duyarak, İzanami'nin her gün bin kişi seçerek onları ölüme gönderme görevini mi arzu-lamıştım? Mahito'yu bu yüzden mi zehrimle öldürmüştüm? Beni öldürmesinden sonra bile onu nasıl da sevmiştim. Ama Mahito -zayıf karakteriyle— hâlâ Kamiku'ya âşıktı. Artık ondan sonsuza dek ayrı düşmüştü ve ona tüm kalan, dünyevi arzularından asla kurtulamayacak, savrulan boş bir ruhtu. Bunun, aynı zamanda benim için de, huzuru bulmanın artık imkânsız olduğunu anlamına geldiğini biliyordum.

Ve artık başka türden bir boşluğu da öğrenmiştim. Mahito'yu öldürür öldürmez acımın ve öfkemin geride kalacağını sanmıştım. Ama acının kıvılcımı bir kere tutuşunca, son bulması zordu. Mahito ne kadar kederli olursa olsun, acımın alevi hâlâ yanıyordu. Benim acı çekmekten başka bir şansım yok muydu?

İzanami, insanların tanrı olmadığını söylemişti. O halde hissettiklerimin acısını nasıl anlayabilirdi? Kendimi İzanami'nin olduğu odanın kapısında buluncaya dek koridor boyunca amaçsızca dolaşıp durmuştum. Kapı kapalıydı. Tıpkı İzanami'nin kalbi gibi.

Şimdi kadın ne de hoş

Yelkenleri rüzgârla dolu gemi, dalgaları kuvvetli darbelerle aşırıyordu. Yakinahiko, sağ koluna tünemiş beyaz bir atmacayla, bakışları önüne, reverans yaptı. Genç hizmetkârı Una-şi, yanında duruyordu. Denizciler güvertede güçlkle ilerliyor ve zaman zaman, sonunda yelkenleri rüzgâr yüzü gördüğü için rahatlamış görünen Yakinahiko'ya bir göz atıyorlardı. Yakinahiko, atmacasıyla orada öylece dururken, Güvenli Geçiş Tanrısı'na benziyordu.

Rüzgâr sabitti ve engin deniz üzerinden kayıp giden gemi gittikçe hız kazanıyordu. Gemi direğinin gıcirtısı bir dizi çığlık gibi ürpertici, sabit bir

gürültüye sebep oluyordu. Atmaca, rüzgârı kafası dik karşılıyor, uçuşa hazırlanırcasına göğsünü kabartıyordu.

“Denize açılmak insanı canlandırıyor, öyle değil mi Una-şi?” Yakinahiko, atmacanın sivri gagasını okşuyordu.

Unaşi’yi deniz tutmuştu, mide bulantısından yüzü hâlâ solgundu. Ama en azından artık ayakta durabiliyordu. Efendisine döndüğünde dudaklarında canlı bir gülümseme belirdi. “Böyle devam ederse, sanırım sonsuza dek denize açılabilirim.” Gözleri efendisine duyduğu saygıyla parıldadı. Yakinahiko otuz yaşındaydı ve erkekliğinin en güzel dönemindeydi. Yüzü asil, cildi temiz ve boyu 1.80 metrenin üzerindeydi. Kolları ve bacakları uzundu, göğüs kafesi genişti, ortadan ayrılmış ve kulaklarının hemen altından toplanmış saçları ka-

lın telli ve siyahtı. Unaşi, onun aksine, on dokuz yaşındaydı ve çelimsiz bir delikanlıydı. Henüz tam oturmamış vücudu narindi ve ona terk edilmiş bir hava katan yüzü hâlâ çocuksu bir iz taşıyordu. Onları aralarında birkaç yıl fark olan kardeşler olduğunu sanmak mümkündü. Atmaca Ketamaru’yla birlikte, belli bir rotası olmayan yolculuğa, fırsat buldukça avlanmak için durmak üzere açılmışlardı.

Yakinahiko genelde at sırtında seyahat ediyordu. Bu onun kabuklu deniz hayvanından yapılma teknesiyle açıldığı ikinci seferiydi. İlki bir yıl kadar önceydi. Denize açılmaktan hoşlandığını, kabuktan yapılma kolluk kullanan adamlarla karşılaşmayı sevdiğini hissetmişti. Bu, Yamato’nun güney ucuna doğru bir kasabada olmuştu. Adada yaşayanların neredeyse tümü vücutlarını midye kabuklarıyla süslemişlerdi. Kadınlar ve çocuklar sol bileklerine küçük bilezikler ve erkekler de sağ pazılarına bir zamanlar beyaz etle dolu midyeleri dolamışlardı.

Yakinahiko şehre giriş yaptığında at üzerindeydi; hizmetkârı Unaşi’yse onu yürüyerek takip ediyordu. Kasabalılar onların etrafında toplanmıştı. Erkekler ilk başta onun reveransı, okları ve uzun kılıcından rahatsız oldular; boynuna taktığı yeşim taşı mücevherlerini görür görmez geri çekildiler. Mücevherler asaletin simgesiydi ve tüm Yamato’da öyle bilinirdi. Kadınlarsa bu denli çekici iki erkek görmüş olmaktan hoşnut, şaşkına dönmüşler ve beyaz ipek giysilerine bakarak sesli bir şekilde iç

geçirmişlerdi. Merak içindeki çocuklarsa Ketamaru’yla uğraşmak istemişlerdi ve Yakinahiko’nun uzun kılıcına dokunmaya kalkıştıklarında, Unaşi onları azarlamak durumunda kalmıştı.

“Kolunda taşıdığın midye ne anlama geliyor?” diye sormuştu Yakinahiko.

Kırklarının başındaki bir adam kalabalığın içinden sıyrıldı ve saygıyla cevap verdi. “Bantlar geniş-ağız kabuklusundan yapılıyor. Kadın ve çocukların taktıkları ise daha küçük kozalak midyesinden. Bizim gibi insanlar geçimlerini çoğunlukla mahsullerden elde eder, yani su hayattır. Bu yüzden yağmuru getirenler yüceltilir ve onlar midyelerin en nadirlerini takarlar. Bu kasabada yağmuru ben getiririm.”

Adam gururla konuşmuştu. O bölgenin şamanı olmalıydı. Şaman bileğindeki midye bileziğini çıkarıp Yakinahiko’ya uzattı. Bilezik ağırdı ve dış tarafı güzel bir desenle bezeliydi.

“El işçiliği oldukça güzel” diye hayranlıkla belirtti Yakina-hiko. “Bunu nereden buldunuz?”

“Denizlerin ötesinde, oldukça uzak bir yerde bu midyeleri topladıkları takımadalar var. Gemilerle tohum ve kapkacak-larımızı, midyelerden ürettikleri bu mücevherlerle değiştirmek için gidip geliyoruz.”

Bu Yakinahiko’yu şaşırtmıştı, bakışlarını Unaşi’ye çevirdi. Unaşi usulca kafasını salladı. Görünüşe göre o da bu adaları ilk defa duyuyordu. İkisi Yamato krallığındaki tüm deliklere girip çıkmışlardı, ama bu takımadaları hiç duymamışlardı, yani bu da o kadar uzağa hiç gitmedikleri anlamına geliyordu. “Bu takımadalar nerede?”

“Gidebildiğiniz kadar güneyde. Oradaki deniz birbiri ardına küçük adalarla dolu. Bir adadan diğerine kolaylıkla gidebilirsiniz çünkü deniz gemi seyahatine elverişli. Güneyin en ucundaki ada Yamato’ya hiç benzemiyor. Çok güzel olduğunu duydum ama oradaki zehir buradakilerin hiçbirine benzemiyor.” “Zehir mi? Ne tür bir zehir?”

Şaman sırtıyordu. “Söyleyemem. Ama her şeyin güzel olduğu bir yerde insanların, bitkilerin ya da hayvanların bizim için hayal etmenin bile

korkunç olacağı tuzaklar ya da zehirlere sahip olduğuna emin olabilirsiniz. İşte oradaki zehirden bahsederken insanlar bunu kastediyor.”

Yakinahiko uzaktaki bu takımadalara gitmeye karar vermişti. şamanmki gibi bir kolluk istiyordu, ama bundan da öte, daha önce hiç gitmediği bir yere gittiğinde, daha önce hiç görmediği kadar güzel kadınlarla karşılaşabilirdi. Bu düşünce onu heyecanlandırmıştı ve heyecanını bastıramıyordu. Bilinmedik bir zehirle karşılaşma beklentisi omuriliğine kadar ürpermesine sebep olmuştu.

Merakının peşinden, midye kabuğundan yapılma bir sürat teknesiyle açıldı; takımadaların girişindeki geniş ada Amaromi’de demir atmadan önceki iki hafta denizde seyir halindeydi. Orada, ada şefinin güzel kızı Masago’yla karşılaştı ve onu eş olarak aldı.

Bu bir yıl önceydi. şimdi evine, Prens Adası’na dönüyordu. Sağ kolunda, kıyafetinin altında, Masago’nun hediyesi geniş ağız midyesinden yapılma takıyı taşıyordu. Midyenin parlaklığı ve olağanüstü işçiliği şamanın kolunda gördüğünden bile etkileyiciydi. Yakinahiko sol eliyle kıyafetinin altındaki takıya dokundu. Masago’yu özlemişti. Daha önce karısı olan hiçbir kadına böylesi bir özlem duymamıştı... Hayır, belki de geçmişinde, çok çok önceleri, bu denli özlem duyduğu başka bir kadın daha olmuştu. O zaman karısına duyduğu arzudan neredeyse delirecek gibi hissetmişti. Onu, bu arzunun verdiği acıdansa ölmeyi tercih edecek kadar çok arzuladığını hatırlıyordu. Ama o kadar uzun zamandır hayattaydı ki, neredeyse bir kayanın ömrü kadar uzun zamandır... Ve artık bunu unutmuştu.

‘Yakinahiko-sama, o da ne?’ Unaşi geminin hemen önündeki bir şeyi işaret ediyordu. Beyazlarla bezenmiş dalgalarla bir aşağı bir yukarı giden küçük, sazdan yapılma bir tekneydi bu. Dalgalar ne zaman teknenin üzerine gelse, batacak gibi görünüyordu ama sonra tekrar düze çıkıyor, dalgalarla yükselip alçalıyordu.

Bir nedenle Yakinahiko’nun kalbi küt küt atmaya başladı. “Daha önce hiç bunun gibi bir şey görmemiştim.”

Unaşi tedirgin olmuştu.

“Birini çağır. Bunun hakkında bilgi almak istiyorum.” Unaşı sallanan güverteye tırmanıp dümenciye seslendi. Asillerin huzuruna çıkmış gemici, Yakinahiko’nun ayaklarına kapandı. Yakinahiko sazdan yapılma tekneyi gösterdi ve sordu, “Bu küçük tekne burada ne arıyor?”

Dümenci kafasını kaldırdı. Tekneyi görür görmez kalakaldı. “Ölü bir bebeğin bedenini taşıyor. Buralardaki adalarda, bir bebek doğum sırasında ölürse ailesi onu bunun gibi küçük sazdan yapılma bir tekneye koyar ve denize bırakır. Tekne bebeği yeni bir hayata kavuşacağı denizin öteki tarafındaki huzur dolu krallığa götürsün diye dua ederler ki tekrar geri gelebilsin.”

Yakinahiko küçük tekneye baktı. Batıyordu. İçine bir acı çöktü. Geçmişte bir zaman, küçük saz bir tekneyi denize bırakmıştı. Hafızası adeta kendiyle yaşıyordu. Ne zamandı bu? Ki-minleydi? Hatırlayamıyordu. Bıraktığına emindi. Ama bırakmış mıydı? Hafızası güvenilemeyecek kadar bulanıktı. Yakinahiko bir erkek, bir insan kılığına gireli yüzlerce yıl olmuştu. Hayır, binlerce yıl. Esasen o bir tannıydı, erkek bir tanrı, ama o kadar uzun zaman olmuştu ki bunu zar zor hatırlıyordu.

“Bir çocuk dünyaya getirmenin acısını çektikten sonra gitmenin acısıyla baş başa kalmak...”

Dümenci, Yakinahiko’nun mırıldandığı sözleri duyup şefkatle başını öne eğdi. Yakinahiko birçoğundan daha çok hissetmeye meyilliydi ve hislerini sözcüklere döktüğünde yakınındaki herkesin gözyaşlarına boğulmasına neden olurdu. Aynı şekilde kolayca kahkahalara da boğabilirdi. Sonuç olarak, insanlar insiyaki olarak ona yönelir ve etrafında toplanırlardı. Onun konuşmaya başladığını gören herkes, söylediklerini duymak için kulak kesilirdi.

Atmaca bir çığlık attı ve Yakinahiko’nun koluna hopladı, Yakinahiko geyik derisinden bir eldiven giymişti.

“Ketamaru, bekle.”

Ketamaru sahibinin saz tekneye olan ilgisinin farkındaydı, dolayısıyla ona doğru uçmaya hazırdı. Yakinahiko diğer elini yırtıcı kuşu sakinleştirmek

için uzatır uzatmaz, Ketamaru keskin pençeleriyle avuç içinde bir yara açarak onun elinden sıyrıldı. Yaradan kan akmaya başladı. Afallamış bir halde, Unaşi yarayı beyaz bir bezle sarmak için koştu. Yakinahiko az önce yaşadıklarından şaşkın, usulca gülümsedi. Bir atmacayı eğitmek kolaydır ve atmacalar her zaman sahiplerinin emrine amadedir. Neden atmacanın bugün meydan okuyacağı tutmuştu?

Unaşi, tedirginlikle sahibinin eline doladığı, artık kanla kaplı olan bandaja bakıyordu. Yüz ifadesine bakacak olsanız olanların onun suçu olduğunu sanırdınız.

“Bayağı bir yara!”

“Çabucak iyileşir.” Unaşi’nin onun adına üzüldüğünü bilen Yakinahiko yarayı küçümsemeye çalışıyordu.

“Battı.” Dümenci dalgaları gösteriyordu. Saz tekne ortadan kaybolmuştu.

Yakinahiko kederle başını salladı. “Neden böyle bir tekneyle çocukları denize bıraktıklarını merak ediyorum. Gömmek daha iyi olurdu. Çocuğun denizin dibinde huzur bulacağına inanıyor musun?”

“Buralarda yaşayan insanlar buna inanıyor. Bebeğe yeni bir hayat verileceğine ve yeniden doğacağına güveniyorlar. Duaları bunun için.” Unaşi buna kendisi de inanıyormuş gibi konuşmuştu. Ama Yakinahiko emin değildi. “Acaba! Hayatta kalmak en önemli olanı. Ölümle birlikte her şey son bulmuyor mu? Bu şekilde yas tutmak, zavallı bebeği bir başına saz bir teknede uzaklara göndermek çok anlamsız.”

Bir acı hissetti. Kadınların ona verdiği çocuklar arasından ölü doğan zavallılar olmuş muydu? Yakinahiko gözlerini kapadı ve hatırlamaya çalıştı ama yapamadı. Eş olarak aldığı kadınların ve onlardan doğan çocuklarının sayısı asla sayamayacağı kadar çoktu.

Beklenmedik bir şekilde açık denizde küçük ölü bir bedenle karşılaşması onu rahatsız etmişti. Sonsuz hayatın bahşedildiği biriydi ve normal olarak yeterince ölüm görmüştü, şimdi bunu görmezden gelmek istiyordu. Ölüm kaçınılması gereken bir şeydi: Âşıkları birbirinden ayırıyor, birini keder

denizinde boğulmaya mahkûm ederken diğerini uzak diyarlara gitmek zorunda bırakıyordu. Ölümün acımasız bir gaddarlığı vardı.

Yakinahiko da ölümden tamamıyla uzak sayılmazdı. Sonuçta, o bir avcıydı. Yalnızca hayvan öldürmek için uzaklara gidiyordu. Dolayısıyla, davranışı çelişkiliydi. Kadınların da peşine düşüyordu. Bakireleri ya da en güzel çağındaki kadınları arıyordu; güzel olması şartıyla, herhangi bir kadını. Güzel bir kadına rastlar rastlamaz, bu arayış onu ne kadar uzağa götürürse götürsün, kadının peşine düşüyor ve onu babasından, kocasından, erkek kardeşlerinden alıncaya dek tüm çekiciliğini kullanıyordu. Ve avladığı hayvanların hayatlarını telafi etmeye çalışırcasma kadına bir çocuk veriyordu.

Ne kadar hayat vermişti? Sebep olduğu ölüme karşı savaşmak için hayat vermeye devam etmek zorundaydı. Bu Yakinahiko'nun görevi olmuştu. Ve çocukları büyütmek kadına düştüğünden, Yakinahiko'nun tüm yaptığı bu süreci başlatmaktı ve sonra ardına bile bakmadan terk ediyordu onları. Her zaman seyahat ediyor, aynı yere neredeyse asla ikinci kez dönmüyordu. Ama bu takımda farklıydı.

“Masago-hime'nin iyi olup olmadığını merak ediyorum” dedi Unaşi tedirginlikle, önünde uzanan denize bakarken. Yaşı ada prensesininkine yakındı ve onu bir abla gibi seviyordu.

“Ben de merak ediyorum” diye neşeyle cevapladı Yakinahiko.

“Muhtemelen, o büyük karnıyla bile yüzmeye devam ediyordur.” Mavi gökyüzüne çevirdi bakışlarını. Görünürde tek bir bulut yoktu. Yine bilinmez bir deniz yolculuğuyla yüzleşme fikrinden kaçma çabası, Masago'ya duyduğu özlemin derinliğini gösteriyordu.

Diğer tüm kadınlardan daha güzeldi o. Daha yirmi yaşındaydı, büyük siyah gözleri büyüleyiciydi, koyu ve kalın kaşları ve vücudu insanın aklını başından alıyordu. Boyu neredeyse Yakinahiko'nun çenesine geliyordu. Göğsü ve kalçaları heybetliydi. Teni -yanık ve esnek- Yakinahiko'nun sert, güçlü bedenine değdiğinde, onun tam da kendisi için yaratıldığını hissediyordu. Masago koşmayı, yüzmeyi ve dalmayı seviyordu ve her zaman hareket halindeydi. O zamana kadar sadece hassas küçük Yamato

kadınları görmüş olan Yakinahiko'nun gözünde, onunki dayanılması imkânsız, özel bir çekicilikti.

Ve yine de Yakinahiko tek bir yerde uzun süre kalamıyor-du. Kalsaydı, diğerleri yaşlanırken onun hiç değişmediği anlaşılacaktı. Sonunda çok sevdiği avcılık uğruna Yamato'ya dönmeye karar verdi. Masago'ya bu isteğini dile getirdiğinde, ağlamış ve ona en azından bebeği doğurana kadar onunla kalması için yalvararak sıkı sıkı sarılmıştı.

Uçsuz bucaksız denizin dibinden,

Toplanmış

Bu midyeler bir bileziğe dönüşür Kolunu saran

Nereye gidersen git seninledir

Bu şiir, geniş ağız/ıllardan yapılmış takıyı Yakinahiko'ya verirken Masago'nun yazdığı şiirdi. Yakinahiko ezberinden şu şiirle karşılık vermişti:

Tüm mücevherlerden daha parlak,

Tüm taşlardan daha güzel Sevdiğim kadınların içinden,

En çok onu seviyorum

Bayan Masago.

Bu aşk,

Bir mücevher gibi

Kalbimde parıldıyor.

Ve akabinde hiç çıkarmadığı kolyeyi boynundan çıkarmış ve bebeği doğuracağı zamana kadar döneceği sözünü vererek Masago'nun boynuna takmıştı.

“Şimdiye kadar bebeğini kucağına aldığını sanıyorum” dedi Unaşi.

“Belki de. Benim dönüşümü beklemesini umuyordum.”

Yakinahiko bunu söylerken gülmüştü. Bu sefer -bu bir ilkti- çocuğunu kucağına almak için can atıyordu. Onun ve sevdiği kadın Masago'nun dünyaya getirdiği bu yeni can ona büyük bir neşe veriyordu.

Unaşi utangaçlığını yenerek konuştu, “Masago-hime'nin çocuğu dünyaya getirmeden önce efendisinin dönüşünü beklemek istediğine eminim.”

Rüzgâr elverişliydi ve birdenbire dalgalar duruldu. Akşam olmuştu. Sonraki gün Amaromi'de olacaklardı. Yakina-hiko, gemicileri neşelendirmeye karar verdi. Gemideyken yedikleri yemekler belliydi, tuttukları balıklar ve

güneşte pişmiş pirinç; ama Yakinahiko kendi zulasmdan büyük bir sa-ke şişesi çıkardı ve Unaşi sakeyi çevresinde toplanmış olan yaklaşık yirmi kadar gemici ve dümenciye ikram etti. “Lütfen, herkes içsin!”

Arkadan aldığı güçlü rüzgârla gemi seyrine dümdüz devam etti. Gökyüzü açıldı ve parlayan yıldızlar denize yansıyor. Havanın güzel oluşunun verdiği rahatlıkla, gemiciler keyifle tahta kupalarına daldılar, yüzleri gülüyordu.

“Bu adalar hakkında anlatacak hikâyesi olan var mı?” Yakinahiko denize doğru bakarken gemiciler birbirleriyle bakıştı. “Hiç bilmediğim yerlerle ilgili hikâyeler duymaya bayılırım.”

Orta yaşlı, sakallı bir adam sessizliğe bir son verdi. “Ya-kinahiko-sama, bu denizlerde birçok ada var. Bir zamanlar hepsinin insanlar gibi, ayrı ayrı karakterlerde olduklarını düşünmüştüm.”

“İlginç! Bana bir örnek ver.”

“Birçok ada denizde nerdeyse üst üste biner. Adalardan biri zehirli yılanların eviyken, diğerinde hiç yılan olmayabi-

li. Ya da bir adada insanlar sıcakkanlı ve arkadaş canlısı-ken, komşu adada kavgacı olabilirler. Aralarındaki kısa mesafelere rağmen olabildikleri kadar farklıdır. Bu yüzden her adanın, tıpkı insanlar gibi kendine has bir kişiliği olduğunu düşünüyorum.”

“Adadaki kadınlar da mı farklı?”

Gemiciler gülüştü. Kısa bir genç, yüzünde gülünç bir ifadeyle ayağa kalktı. “Elbette farklılar! Işiki-şima’daki —batıya doğru küçük bir ada- kadınlar, güzellik ve çalışkanlıklarıyla bilinirler. Bir Işiki kadınıyla evlenen erkeklerin çok şanslı olduğu söylenir. Ama onun yanındaki adanın, Kokurika’nın kadınları sıradandır. Boyları kısa ve koyu tenlidirler ve sesleri kapı gıcirtısı gibidir. Kocalarına ne isterlerse yaptırırlar. Ko-kurika kadınıyla evlenen bir erkekle devamlı dalga geçilir.” “Bu konuda tecrübeli gibisin!” diye takıldı içlerinden biri. Gemiciler sıkılma bir tavırla kafasını

kaşıldı. ‘Yani, evet, benim karım Kokurika’dan. Ama kendine has bir çekiciliği var.’ “Sen ayvayı yemişsin!”

Herkes gülmekten kırılıyordu.

“Peki ya Amaromi?” diye sordu Yakinahiko.

Ayağının dibindeki saz matta oturan genç gemicilerden bir tanesi cevapladı, “Masago-hime’den bahsetmeden Amaromi hakkında konuşamazsın. Hiçbir yerde onun kadar güzel başka bir kadın daha yoktur. Onunla kıyaslandığında diğerleri sadece çerez.”

“Gerçekten, o dünyadaki en güzel kadın. Çok uzaklara açıldık ve onun kadar güzelini hiç görmedim.”

Unaşi herkesin kadehini sakeyle bir daha doldurdu. “Yakinahiko-sama” diye seslendi karanlıktan bir ses, “Umihebi Adası’m hiç duydun mu, Deniz Yılanları’nın Adası?” Yakinahiko içkisini yudumlayıp kafasını salladı. “Nerede?”

Konuşan adam meşale ışığına doğru yaklaştı. Üzerindeki giysiler eski püskü, saçlarıyla sakalları bembeyazdı ve bir gemici olmak için oldukça yaşlıydı. Genç kızlar hakkındaki tartışmalarına ara veren diğerleri, biraz da tiksinierek ona bakıyorlardı şimdi. “Takımadaların en doğu ucunda, nokta kadar bir yer.”

Eğer doğu ucundaydı, güneşin doğduğu yönde olmalıydı. Yakinahiko’nun ilgisi arttı. Yaşlı adama dönüp “Neden Deniz Yılanları Adası olarak biliniyor?” diye sordu.

“Naganava-sama adındaki kutsal bir deniz yılanı ada sularında yaşar. Baharda, adadaki tüm kadınlar bir araya gelir ve toplayabildikleri kadar canlı yılan toplayarak ambara götürürler. Naganava-samalar kuruduklarında yerler. Yumurtalarını da besleyici bir çorbada kullandıklarını duymuştum. Çok lezzetli olduğu söylenir, ama ben hiç tatmadım. Sadece bazı insanların -uzun bir hayat sürmesi gerekenlerin- o çorbayı içme hakkına sahip olduğunu söylerler.”

“Peki ya ada?” daha fazlasını bilmek isteyen Yakinahiko, adamın anlatmaya devam etmesini sağladı.

Belki de Yakinahiko’nun merakının farkında olduğundan, yaşlı adam ağzını kocaman, dişsiz bir sırtıyla açtı. “Bu ada bir güzel barındırır. Şimdi, Masago-hime’nin güzel bir kadın olduğu kesin, ama bu kadın eşsiz bir güzelliktedir. Eğer aradığınız bembeyaz tenli bir güzelse, tüm adaların en güzeli odur. Uzun boylu ve esnektir, güzel bir şarkıcı ve dansçıdır, hem yüzü öyle eşsizdir ki onu bir kez gördüğünüzde başka yöne bakamaz olursunuz. Bakire değil, ama duyduğum kadarıyla size büyü yapıldığına yemin edecek kadar delicesine âşık olmanız için onu bir defa görmeniz yeter.”

Ilık bir akşam rüzgârı adamların üzerinden geçti usulca. Sessizce dinliyorlardı. Aralarından biri onun nasıl bir kadın olduğunu hayal etmek istercesine gözlerini kapatmıştı.

‘Yaşı?’ diye sordu bir diğeri.

Diğerlerinin rahatlamayla bir oh çekmesine neden olarak, “Muhtemelen benimkinin yarısı kadar” diye cevapladı yaşlı adam.

“Adı ne?” diye sordu Yakinahiko.

“Kamiku-sama, Yüce Kâhin.”

Denizciler onun bir Kâhin, bir rahibe olduğunu duyar duymaz, vahiy gelmişçesine başlarını salladılar. Ama Yakinahiko korkusuzdu. Onun bir rahibe ya da Kâhin olması umurunda değildi. Kadın kadındı. Ve “Kamiku” adı kalbine kazınmıştı.

“Bir rahibeyse, dokunulmaz olmalı” dedi sarhoşlukla genç adamlardan biri.

“Kamiku-sama değil. O bir hayat dağıtıcısı. Doğurabildiği kadar bebeğe sahip olmalı, ne kadar çok erkeğe sahip olursa o kadar iyi. Bazı erkekler ona göz kırpar ve her şey yolunda giderse, onu yatak odasına alır. Ama erkeklerin hoşuna gitmesi çok önemlidir. Öylesine biriyle birlikte olmaz. Ve

duyduğuma göre, bizim Yakinahiko-sama gibi, yalnızca göze hoş gelen adamlarla birlikte oluyor.”

Gemiciler hep birlikte ona bakmak için döndüler. Gençlerden biri, “Diğerlerimizin hiç şansı yok o halde. Bize doğru bir bakış bile atmayan genç Masago-sama’dan bahsetmeye bile gerek yok!” diye seslendi.

Herkes kadınlar hakkındaki sohbete bir son verip kahkahalara boğuldu, içmeyi bıraktılar.

“Yakinahiko-sama?” diye, efendisine doğru sessizce mırıldandı Unaşi. “Adamlar neyden bahsediyor, anlamıyorum. Böylesine önemsiz bir adadaki orta yaşlı bir kadını nasıl olur da Masago-hime’yle kıyaslarlar?”

“Oh, öyle düşünme, içinde yaşadığımız büyük bir dünya. Ve nereye gidersen git, kendine has çekicilikleriyle güzel kadınlar görürsün. Birini diğeriyle kıyaslayamazsın. Ayrıca, asla bilemezsin. Çirkin bir kadın erkeğini zevke boğarken güzel olan yatak odasında bir kukla gibi donuk olabilir.

Kimin galip geleceğini söylemek zordur.” Yakinahiko genç hizmetkârının itirazını geçiştirmeyi başarmıştı.

“Ama, Yakinahiko-sama, sen kendini Masago-hime’ye adamadın mı? Sonuçta, diğer eşlerinden hiçbirine dönmemiştin, yani senin için çok özel bir kadın olmalı.”

Unaşi gerçeği ortaya döküvermiş, Yakinahiko’yu, bir an için cevap veremez bir halde bırakmıştı.

“Masago’yı yalnızca güzelliğinden dolayı sevmiyorum. Ona kalbimin en derininden bağlıyım. Onun ruhunu ve bedenini seviyorum. Onun güzel ruhunu seviyorum; benim için hayatını verecek derecede beni bekliyor oluşunu. Benim için ölebilecek başka bir kadın var mıdır bilmiyorum.”

Unaşı'nın gençlik dolu yüzü karardı.

“Unaşı, bana söylemek istediğin bir şey varsa lütfen söyle.” “Hiçbir şey yok. Müsaadenizle, Ketamaru'ya yemeğini vereceğim.” Unaşı selamını verip güvertenin altına geçti.

Ansızın, Yakinahiko anlatılması zor bir korkuya kapıldı. Gökyüzüne, parıldayan yıldızlara baktı. Gemi sessizce dalgaların üzerinde ilerliyordu. Ters giden hiçbir şey yoktu.

“Yakinahiko-sama, lezzetli sake ni bizimle paylaştığın için teşekkürler.” Dümenci yanı başında belirmişti.

“Rica ederim. Teşekkür etmesi gereken benim. Aniden talep ettiğimiz halde gemini bize açtın.”

“Sözünü bile etmeye değmez!” diye selamladı dümenci. “Senin gibi bir asilzadeyi aramızda görmek bizim için bir onurdur. Kısa bir zaman önce bizden hikâyelerimizle seni eğlendirmemizi rica ettin. İşin özü, bu bana bir şey hatırlattı. Müsaaden olursa, anlatmak isterim.”

Dümenci hikâyeyi anlatmaya hazırlanırken tahta sake kupasını bir kenara koydu. Diğer gemiciler, dinlemeye can atarak çevresinde toplandılar. “Altı ay kadar önceydi. Bir eşekarısım gemiye aldım” diye başlamıştı Unaşı geri döndüğünde.

“Bir eşekarısı mı dedin” diye sordu Unaşı.

“Evet, doğru. Büyük ve sarıydı, siyah çizgileri vardı. Su variline konduğunu gören denizciler telaşlanmış ve onu öldürmeye çalışmışlardı. Arı dalgaların üzerine doğru kanatlandı. Ama sonra geri döndü, bunu gören denizciler hep birlikte yine onu öldürmeye uğraştılar. Durumdan haberdar olunca anlamak için geldim. Sanki arı gemiyi terk etmek istemiyordu. Sanki gitmesi gereken bir yer vardı. Ben de bir sınav yaptım. “Kimseyi sokmamaya söz verirsen, bizimle açılabilirsin. Kabul ediyorsan daire şeklinde uç” dedim ona. Kendinden emin, daire şeklinde uçtu. Gördüğüm en tuhaf şeydi.

Hepimizi şaşkına çevirdi! Biz de bizimle kalmasına izin verdik ve ona koruyucu meleşimizmiş gibi davrandık.”

“Arıya ne oldu?”

“Yani, bizim yolumuza çıkmamak için elinden geleni yaptı ve gemide kaldı. Genellikle aşığıdaydı ve oradaki böceklerle beslendi. Arada sırada su varilinin etrafında dolandı ve çevreye sıçrayan suları içti.”

“Seyahat için ücret ödedi mi?” diye atıldı biri ve herkes güldü.

“O seyahatleyken Amaromi’de durmadık, direkt olarak Nahariha Adası’na gittik. Nahariha’ya varır varmaz, arı gemiyi terk etti ve minnetini sunarcasına çevremizde birkaç daire çizerek uçtu.”

“Çok acayip” diye mırıldandı Yakinahiko.

Dümenci kafasıyla onayladı. “Hepsi bu değil. Umihebi Adası’nda bir adamın eşekarısı tarafından sokulduğu için öldüğünü duydum, yaşlı adamın size bahsettiği ada, şu yüce Kâhin’in olduğu ada. Ve bu tam da arı gemimizi terk ettikten sonra oldu bu.”

“Eminim ki bu yalnızca bir tesadüf.” Yakinahiko çok da emin görünmüyordu.

Dümenci kafasını salladı. “Bu bir tesadüf değildi, Yaki-nahiko-sama, çünkü o adada asla eşekarısı olmaz. Tıpkı ya-km zamanda sizin de duyduğunuz gibi. Bazı adalarda zehirli yılanlar vardır bazılarındaysa hiç görülmez. Her bir adanın kendine has bir karakteri vardır. Ve Umihebi Adası’nda eşekarısı olmaz. Yani olası tek açıklama benim gemimle seyahat eden arının o adada rastlanılan arı olması.”

“Arının gemine bindiğinde gitmek istediği yerin Umihebi Adası olduğunu mu iddia ediyorsun?”

Dümenci başını yana yatırıp içini çekti. “Bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim arının gemime Yamato’dan binmiş olduğu.” “Bir eşekarısının günde yaklaşık yirmi beş fersah uçabildiği söylenir” dedi daha

önce Umihebi Adası'ndan söz eden yaşlı denizci. “Bu neredeyse yüz yirmi kilometre demek! Yani, sanırım Nahariha'dan Umihebi'ye uçarak da gidebilirdi.” Yakinahiko bir arının uçuşunu gözünün önünde canlandırmaya çalışarak dalgalara çevirdi bakışlarını.

Sonunda ay batıdan batmaya başlamış ve içki partisi sona ermişti. Ardı ardına devirdiği sakeler sayesinde, Yakinahiko keyifliydi. Unaşi onun elinden tuttu, sendeleyerek ilerlemesine yardım edip yatağının hazır olduğu güvertenin altındaki ambara götürdü. Akabinde Unaşi, Ketamaru'nun kafesini siyah bir giysiyle örttü.

‘Yakinahiko-sama, elindeki yara acıyor mu’ diye endişeyle efendisine sordu Unaşi.

Yakinahiko yaranın üzerindeki beyaz sargıya baktı. Kanama durmuştu. Yarına kalmaz yara izi kaybolurdu. Ölümsüz olduğundan, Yakinahiko ara sıra kanardı ama yaraları çabucak iyileşir, hiçbir iz bırakmazdı.

“Çok daha iyi” Yakinahiko, Unaşi'nin daha fazla konuyu değmesini engellemek üzere elini arkasına götürdü. “Bundan ziyade, Unaşi, Amaromi'yi düşünmemiz gerekiyor. Rüzgârın durumuna bakacak olursak yarın orada oluruz.”

“Doğru.”

Unaşi çok konuşkan sayılmaz, diye geçirdi aklından Ya-kinahiko. Denizcilerle konuştuğu sırada, biraz morali bozuk görüldüğünü hatırladı. “Unaşi, benden sakladığın bir derdin mi var?”

Unaşi inatçı bir şekilde kafasını salladı. “Hayır. Yakinahi-ko-sama, hayal görüyor olmalısın.”

Yakinahiko, Unaşi'nin hilal şeklindeki gözlerine dikkatlice baktı. Unaşi'yi, o daha on iki yaşında bir çocukken hizmetlisi olarak seçmişti. Bu yedi yıl önceydi ve şimdi Unaşi o kadar uzamıştı ki neredeyse efendisiyle aynı boydaydı. Omuzları geniş, kolları ve bacakları kaslıydı. Sesi de kalınlaşmıştı. Her açıdan neredeyse tam bir yetişkin olmuştu. Acaba, bu

geçen yedi yıl zarfında, Yakinahiko'nun hiç değişmediğini fark etmiş miydi?

Yakinahiko, Unaşi şüphelenmeye başlamadan önce, ondan ayrılması gerektiği günün hızla yaklaştığının farkındaydı. İçini keder kapladı. Karılarından, çocuklarından, hizmetlilerinden ve kuşlarından çok daha uzun bir hayat sürmüştü; hepsi ondan önce ölmüşlerdi ve onların yerini almak üzere yenileri dünyaya gelmişti. Yaşamaya devam eden tek kişi oydu. Yine ve yine çocukları olmuştu, ama hepsi nafileydi. Aniden vücut algısına kapılarak, mum ışığı altındaki parmaklarına dikti gözlerini.

“Bir sorun mu var?”

“Unaşi, yaşlı görünüyor muyum?”

“Hiç de değil, Yakinahiko-sama. Seninle tanıştığım günkü kadar gençsin. Hiç değişmedin. Görüşün keskin, göğsün geniş ve güçlü, ayrıca cesaretini kaybetmek şöyle dursun, daha da cesursun. Sen herkesten daha çok adamsın. Olağanüstü bir adam.”

Unaşi içinden gelenleri söylemişti, sonrasında tuhaf bir şekilde gözlerini başka yöne çevirdi. Hassas ruhu onun cazibesinin bir parçasıydı.

Bir sonraki gün, meşelerin görkemli yeşil gölgesi altında yuvalanmış Amaromi görüldüğünde, hava açık ve güzeldi. Artık yolculuğunun sonuna varmış olan gemi, limana girmeden önce medceziri beklemişti. Engin sahilden sığığa kadar uzanan mendirek beyaz kireçtaşı kayalarından yapılmıştı. Mavi gökyüzü ve su öylesine berraktı ki denizin dibindeki beyaz kumları görebilirdiniz, yeşil gölgelikli adayı, beyaz mendireği. Gemiye karşılamak için Masago da aşağıya gelmiş olmalıydı. Yakinahiko onu görmek umuduyla sahile bakındı. Onun yerine, kısa beyaz kıyafetli bir adam gördü, bacakları açıkta, yüzünde karmaşık bir ifade.

Neden birdenbire Yakinahiko'nun aklına seyahatin ortasında gördükleri küçük saz tekne gelmişti? Korkunç bir önseziye kapılmıştı. Geminin demir atacağı yere varmasını beklemeden, dümenci ve denizciler küpeşteden onu izlerken, güverteden mendireğe atladı. Beyazlı adamın onunla konuşmak

için öne çıktığını gördüklerinde hepsi kaskatı kesildi. Kısa beyaz kıyafet, yas giysisiydi.

“Hoşgeldin, Yakinahiko-sama.”

Mendirekte onu bekleyen adam, Masago’nun babası, Amaromi Adası’nın şefiydi. Yakinahiko yaklaşır yaklaşmaz ve adamın yüzünün acıdan allak bullak olduğunu görür görmez, felaket haberinin kaçınılmaz olduğunu anlamıştı. “Ne oldu?”

“Bu haberin sende yaratacağı şaşkınlık için üzgünüm, ama Masago yedi gün önce öldü.”

Yakinahiko, duyduğunu algılamaktan âciz, dondu kaldı.

Unaşi feryat etti. “Bu doğru olamaz!”

Şef verecek cevap bulamıyordu.

“Doğum zor mu oldu?” diye sordu Yakinahiko. “Bu yüzden mi?”

Şef usulca başını iki yana salladı. “Hayır, çocuğu sağ salim dünyaya getirdi. Hasta bile görünmüyordu. Bir gün yanaklarında soğuk bir su damlası hissettiğini söyledi ve aniden öldü.”

“Soğuk su mu?”

Bu çok tuhaftı, Yakinahiko şaşmış kalmıştı.

“Masago bebeği üç hafta önce dünyaya getirdi. Kolay bir doğum oldu ve sonrasında çabucak toparlandı. Senin yakında döneceğini biliyor, dönüşünü dört gözle bekliyordu, Yaki-nahiko-sama. Sonra, sadece yedi gün önce, bebeği emzirirken, çok şiddetli bir ağrısı olduğunu söyledi. Olduğu yere yığıldı, “Bir su damlası... öyle soğuk ki” deyip öldü. Her şey bir anda oldu, rüyadaymışım gibi geldi bana. Tüm kasaba şokta. Acımız büyük.”

“Onun kadar gücü kuvveti yerinde genç bir kadının böyle-sine aniden ölmesi sözle anlatılamayacak kadar acı. Ne fani bir dünya bizimkisi.” Yakinahiko kederle dolmuştu.

Yanaklarından aşığı yaşlar süzülen Unaşı, “Yakinahiko-sama, n’olur bana bunların nedenini söyle” diye mırıldandı.

“Ne demek istiyorsun, Unaşı?”

Unaşı ne demek istediğini açıklamaktan çekiniyormuş gibi dudağını ısırđı. Yakinahiko düşündüklerini söylemesi için onu zorladı, ama sonrasında sözü tekrar şef aldı.

“Yakinahiko-sama, bebeğı görmek ister misin?”

Yakinahiko kırık beyaz midye kabuklarından yapılma bir patikadan ilerleyen şefin ardından yürüdü. Tepedeki sütunlu evde, beyaz yas kıyafetleriyle, Masago’nun annesi, bebek kollarında bekliyordu. “Masago’dan yadigâr.” Konuşurken ağlayan Masago’nun annesi, bebeğı Yakinahiko’ya uzattı.

Kaç bin çocuğun babasıydı? Daha doğrusu, kaç milyon? Yakinahiko, minicik bebeğı kollarında tutarken kendine bunu soruyordu. Ama bebeğın yüzüne bakarken bile kalbinde herhangi bir duygu hissetmedi. En azından bu bebek annesinin ölüm nedeni değildi... Hiç değilse bu şansa sahipti.

“Ona bir isim vermiş miydi?”

“Masago ona mercanı anımsatması için Sango adını verdi.”

Sango-hime, mercan prensesi. Artık beyaz mercan kemikleri hep Masago’nun ölümünü hatırlatacağından, uğurlu bir isim değildi. Yakinahiko kollarında uyuyan bebeğı dikkatlice baktı. Bu çocuğa ihtiyacım yok, diye düşündü. Masago’ya tekrar kavuşmayı tercih ederdi. Birdenbire, gözlerinden yaşlar boşaldı.

Şef bunu görünce, Yakinahiko’nun elini tuttu. “Masago’yu görmek ister misin?”

“Onu görmek mi?”

“Tabii ki o öldü, bedeni soğuk, ama onu görmeye gidersen bu onu öteki dünyada mutlu edecektir.”

Yakinahiko içinden bir sesin ona gitmemesini söylediğini duydu. Ama neredeyse bir yıldır ayrıydılar ve tüm bu zaman boyunca onu büyük bir aşkla sevmişti. Yüzünü bir kere daha görme arzusu, gitmemesini söyleyen sestten güçlüydü.

şefin rehberliğinde, Yakinahiko adanın kuzey ucundaki mezarlık alanına gitti. Amaromi’de ller denize bakan yamaçlarda oyulan mağaralara yerleştiriliyordu. Unaşi, sol kolunda, eldivenine tünemiş Ketamaru’yla, efendisini birkaç adım geriden takip ediyordu.

“Adamızın geleneklerine göre, cesetler etleri yok olana dek tüm elementlerle temas halinde açıkta tutulur. Yıllar sonra, denizden su alır ve kemikleri yıkarız. Bu olduğunda,

ruh sonunda cennete gitmeye hak kazanır ve o zaman denizin öbür tarafındaki tanrıların topraklarına doğru yola çıktıkları söylenir.”

şef güçlükle kayalıkları geçerek zorlu pemphis alılıklarının arasından ilerledikten sonra, ardından gelen Unaşi ve Yakinahiko’yla siyah kayalıklardan yukarı tırmanmaya başladı. Yolun ortasından itibaren, dalgalarla oyulmuş büyük dikdörtgen mağaralar başlıyordu. şef başıyla diğer ikisine mağaralardan birini işaret ettiğinde, güçlü bir koku duydu. Masago’nun vücudu çürümeye başlamıştı. Yakinahiko tereddüt etti. Bu tereddüdün farkında olmadığı apaçık ortada olan şef, ona mağarayı göstermeye devam etti. Yakinahiko onun kocasıydı, tabii ki onu görmek isteyecekti.

“Masago burada.”

Mağaranın girişine yakın bir yerde yeni bir tabut duruyordu. şef cesetlerin tüm elementlere maruz bırakıldığını söylemişti, dolayısıyla tabutun kapağı yoktu. Adam, Yakinahiko’yu tabutun yanında durmaya ve bakmaya zorladı. Yakinahiko, kötü kokudan altüst olmuş bir halde, sol eliyle burnunu kapadı ve gönülsüzce tabutun içine baktı.

içerideki vücudun Masago’nunki olduğu şüphe götürmez bir gerçekti. Güzel alınınn üzerine, kötü ruhları uzak tutması için midye kabuklarından yapılma kare bir tlsım koymuşlardı. Gözleri kapalıydı. Yüzündeki etler

ökmeye başlamıştı ve daha önceki haline benzemiyordu. Göğsünün üstünde birleşmiş elleri üzerindeki deri siyaha dönüşmüş, çürümeye başlamıştı.

“Masago” diye seslendi Yakinahiko. Ama tabuttaki cesedin, bir zamanlar yanına yaklaşmaya bile kıyamadığı güzellikteki Masago’su olduğunu düşünmek imkânsızdı. Önünde yatan şeyi kucaklama fikri bile öyle korkunçtu ki, titremesine neden oldu. Korkuyordu ve korku beraberinde uzak bir geçmişin anılarını getirmişti.

Bir zamanlar erkek tanrı İzanaki’ydi ve karısı İzanami ölmüşü. Onu tekrar görmek için duyduğu özlem öyle dayanılmazdı ki onun peşinden Ölüler Diyarı’na gitmişti, izanami onu uyarmıştı: “Bana bakma”. Ama İzanaki sonunda gizlice ona bakmış ve çürüyen bir cesede dönüşüğünü görmüşü. Bir zamanlar karısı olsa da tamamıyla başka bir şeydi artık.

Ve işte oradaydı. Tabutta uzanmış yatan vücut bir zamanlar güzel bir kadındı, karısıydı, ama artık değil. Şimdi kötü kokan, çürüyen bir cesetti. Neden, diye düşündü Yakinahiko, neden onca ölü görmüş olmasına rağmen hâlâ karşılaştığında iğreniyordu?

Ketamaru’nun kanat çırpışını duyabiliyordu. Gözü kara Unaşı, onu sakinleştirmek için atıldı, düşmesinden korkuyordu. Yakinahiko karısının balçığa dönen bedenine bir kere daha baktı. Şef, tepesinde dikilip durduğu sürece dönüp kaçamazdı. Sonrasında, karısına verdiği yeşim taşı kolyenin yere düştüğünü gördü. Yakinahiko onu aldı ve şefe, “Bir zamanlar bu boynunda asılıydı, ama görünüşe göre ipi kopmuş.”

“Onu buraya taşırken olmuş olmalı.”

Yakinahiko, daha çok birinin onu kopardığını düşündü, kötü işaret. “Bunu, bir hatıra olarak, Masago’nun küçük Sango’suna verelim.”

Öldüğünüzde, hiçbir şey kalmaz geriye, dolayısıyla böyle şeyler hayattakilerle kalmalıdır, ölülerle değil. Takının ipini koparmayı düşündü ama ona hediye ettiğinde Masago’nun yüzünün nasıl aydınlandığı aklına gelince içi kederle dolmuştu.

“Bunu söylediğini duymak Masago’yu ne kadar da mutlu ederdi.”

“Ve karşılığında bunu Masago’ya vereceğim. Hayatımdan daha çok değer verdiğim bir şey bu.”

Yakinahiko midye kabuğundan yapılmış, kolundaki takıyı çıkardı ve Masago’nun göğsüne koydu. Bu kolluk, o kolluk gibi seyahatinde ona eşlik edebilmesi dileğiyle, onun için yaptığı kolluktu. Ona bunu geri vermek Yakinahiko’nun, Masago’nun cesedinden kurtularak özgür kalmasını simgeliyordu.

Onu bırakmaya isteksiz görünen şef kızma bakadursun, Yakinahiko mağarayı terk etmiş ve kayalıktan aşağı inmeye başlamıştı. Şef muhtemelen bu telaşını yasına vermişti. Ama korkusundandı. Ölüm kirleten bir şeydi. Bu denli kirliliği bir şey görmüş olan Yakinahiko’nun kendini arındırması gerekiyordu. İzanami’yi Ölüler Diyarı’nda görmeye gittiğinde, gördüğü şey karşısında korkudan ödü kopmuştu ve mağaranın girişini görmek için karanlığın içinden koşarak uzaklaşmıştı. O zaman takip edilmişti. Geriye dönüp baktığında bir grup savaşçı ve şeytana benzeyen kadınlar görmüştü. Ama onu kovalayan muhtemelen sadece kendi korkusuydu.

“Yakinahiko-sama, acın dayanılmaz olmalı.”

Şef onun peşinden gitmiş ve Yakinahiko’nun bembeyaz yüzünü gördüğünde büyük bir anlayışla konuşmaya başlamıştı. Yakinahiko onu başıyla onayladı. Tek düşünebildiği kendini arındırmaktı. “Yakınlarda serin bir pınar var mı?” diye sordu.

“Ölüleri gömdüğümüz mağaranın orada bir tane bulacaksın. Suyu hep serindir.”

Şefin tarifiyle, Yakinahiko pınara ulaştı. Beyaz sargıyı çıkardı ve iki elini de yıkadı. Gözlerini duruladı, beyaz giysilerini çıkardı ve çınlıplak, Unaşi’ye üzerine su atmasını emretti.

“Ama maşrapam yok.”

“Sen de ellerini kullan.”

Unaşı Ketamaru’yu eğik bir banyan dalma bıraktı ve ellerini pınarın suyuna daldırarak avuçlarına doldurduğu suyu Yakinahiko’nun sıkı teninin her bir santimine değecek şekilde atmaya başladı. Yakinahiko gözlerini kapadı ve hatırladı. Himuka’da Avakiga-hara Ovası’ndaki nehrin sularında yıkanmıştı. Kendine geldiğinde gözyaşlarına boğulmuş olduğunu fark etti.

“Ne oldu?” diye endişeyle sordu Unaşı. Ne yapacağını bilemez bir halde efendisinin çevresinde dönüp duruyordu.

Yakinahiko dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya devam etti. Küçük saz tekneyi hatırladı. Karısı, İzanami’yle ilk birleşmelerinden doğan bebeğin kemikleri yoktu; onu saz bir tekneye koymuş ve denize bırakmışlardı. Şimdi insanlar tanrıların yaptıklarını yapıyordu. O zaman, neden diye düşündü Yakinahiko, kendisi de artık bir insana dönüşmüşken, ritüe-li gördüğünde kötüye alamet olduğunu düşünmüştü? Yanlış olan neydi? Bunu ona kim yapmıştı?

Güneş batıdan batıyordu. Unaşı hâlâ, diz çökmüş, onun yanında duruyordu. İkisi de gözyaşları içindeydi. Şef ortalıkta yoktu.

“Şef nerede?”

“Acına duyduğu saygıdan uzaklaştı.”

Yakinahiko giyinirken, “En iyisi olmuş” diye mırıldandı. Unaşı’nın sol eline şaşkınlıkta baktığını fark etti. Ke-tamaru’nun gagaladığı yerde bir pençe izi olmalıydı ama yara hiçbir iz bırakmadan iyileşmişti. Yakinahiko aceleyle sağ elini örttü, ama Unaşı ayaklarının üzerine çökmüştü.

‘Yakinahiko-sama, sen nasıl bir adamsın?’

“Bu dünyadan olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Hâlâ yere bakan Unaşı, “Bilmiyorum. Tek bildiğim hayatımda senin bir adamla hiç karşılaşmadığımı. Beni büyülü-yorsun. Kesinlikle, insan algısını aşan bir insansın - bir şeysin ” dedi.

“Benden korkuyor musun? Ben bir canavar mıyım?”

Unaşı birkaç dakika boyunca cevap vermedi. Sonra, “Hayır. Senden korkmuyorum. Yalnızca...”

“Ne?”

“Benim gibi bir insan olmadığını düşününce, bu beni üzüyor. Ve senin gibi olağanüstü biri muhtemelen insan olamaz.”

“Unaşı, Masago’nun cesedini gördüğünde ne hissettin?”

Unaşı, başını kaldırmadan cevapladı, “Masago-hime kadar güzel birinin, bir hayvandan farksız, çürüyüp gittiğini düşünmek çok üzücü. Ama ben öldüğümde de aynısı olacak. Ve işler böyle, biz insanlar kaderimizden kaçamayız. Ama bu, hayatta olmayı çok daha paha biçilemez yapıyor.”

Yani işte böyleydi. İnsanlar için ölüm kaçınılmazdı. Yaki-nahiko daha önce bunu böyle düşünmemişti. Peki ya Izana-mi? O bir tanrıydı. Onun için ölüm ne demekti? Çok uzun zamandır onu hiç düşünmemişti.

Medcezirle suların çekildiğini hissedebiliyordu. Denizin kokusu artık daha keskindi. Kayalıktaki mağaranın içinde bile, deniz rüzgârının güçlü esintisi hissediliyordu. Belki de rüzgâr Masago’nun çürüme kokusunu uzaklara götürürdü. Yakinahiko’nun ruh hali iyileşmeye başladı. Unaşı’ye, “Seni endişelendiren ne? Bana birçok kez bir şey soracak gibi oldun ama sonra sustun. Sor lütfen” dedi.

Unaşı genç, bronz yüzünü kaldırdı ve sonunda Yakinahiko’nun gözlerinin içine baktı. “Tamam öyleyse. Birçok karın oldu. Gittiğimiz her yerde en güzel kadınları seçtiğine ve onları karın olarak aldığına şahit oldum. Sanki bir görevdeymişçesine onları arayıp bulmanı izledim. Sonunda, kadınlarla evlenmenin senin görevin, işin olduğunu fark ettim. Ama son zamanlarda rahatsız edici bir gidişatın farkına vardım.”

“Nedir o?”

Yakinahiko, Unaşı’nin ne kadar korkmuş görüldüğünün farkına vardı. Çocuk onun hiç yaşlanmadığını mı anlamıştı? Ya da yaralarının hemen iyileştiğini? Devamlı olarak vücudu değişen bir insan için bir ölümsüzle

karşılaşmak sinir bozucu olmalıydı. Yakinahiko açıklamak için hazırlanıyordu, ama Unaşi'nin cevabı onu hazırlıksız yakaladı.

“Çocuğunu doğuran kadınların çoğu ansızın ölüyor. Sen aynı yere ikinci kez gitmediğinden bunun farkında değilsin. Ama birçok söylenti çalındı kulağıma. Ava'dan Kura-sama ve Mozuno'dan Karihasama ve daha pek çokları. Hepsinin, senin çocuğunu doğurur doğurmaz öldüklerini duydum. Neden?”

Yakinahiko şaşkındı, hemen cevap veremedi. Verdiğinde ise, tüm söyleyebildiği, “Bunu ilk defa duyuyorum. Kuro ve Kariha, ikisi de öldü mü?” oldu.

“Evet. Çok acıydı, öyle ani öldüler ki. Bu yüzden Masago-hime'nin iyi olup olmadığı endişesiyle deliye dönüyordum.”

“Öyle mi? Masago'ya karşı özel bir şeyler hissettiğini düşündüğümünden endişelendiğini sanmıştım. Çok sevilesi bir kadındı.”

“Öyleydi.” Unaşi başıyla onayladı. “Endişeleniyordum ama Masago'nun benzer bir kadere boyun eğeceğine inanmıyordum. Sonuçta, Yamato'dan çok uzakta yaşıyordu. Ama onun için bile, ölüm buraya geldi. Senin peşindeydi, Yakinahiko-sa-ma. Ve bunun anlatılamayacak kadar korkutucu olduğunu düşünüyordum.”

“Neyin, Unaşi?”

Akşam güneşi neredeyse batmıştı. Denizin üzerinden batıya doğru ince bir hat, kızılkök yemişi renginde parılıyordu. Yakinahiko, gecenin perdesi inmeden kasabaya doğru yola koyulmanın en iyisi olacağını düşünüyor, ama bir türlü harekete geçemiyordu.

Unaşi duraksadı, sonra, ‘Yakinahiko-sama, öfkелendirdiğin biri mi var?’ diye sordu.

“Olabilir.” Yakinahiko beyaz büyük bir kayanın üstüne oturup içini çekti. Ayrılmadan önce İzanami'yle birbirlerine söylediklerini düşünüyordu.

“Sevgili İzanakim, yaptığın çok ayıp. Beni buraya tıktın ve şimdi de ayrılmak istediğini söylüyorsun. Öyleyse, bugünden itibaren, senin yaşayanlar dünyandan her gün bin kişinin canını alacağım.”

Buna karşılık olarak, İzanaki, “Sevgili İzanamim, dediğini yapabilirsin, ama ben de bin beş yüz doğum evi kuracağım ve her gün bin beş yüz hayatın dünyaya gelişini izleyeceğim.”

İzanaki sonunda İzanami’den kurtulduğunda, vücudunu arındırmış ve sonra aralarında göz alıcı Güneş Tanrıçası Amaterasu’nun da olduğu birçok tanrı dünyaya getirmişti. Sonrasında, insan kılığına girerek, Yakinahiko adını almış ve Yamato’da gezinerek birçok eş almıştı. Eğer İzanami eş olarak aldıklarının ölümüne neden olduysa, o zaman galip gelen ölümdü. Hayatına son vereceği başka bir eş istemiyordu.

Yakinahiko üzüntüden kendini kaybetmişti.

“Unaşi, yazgım kaçınılmaz ve bunu kabul etmekten başka bir seçeneğim yok. Kadın bulmak, onları hamile bırakmak ve sonra ölmelerini izlemek benim kaderim. Kadını ne kadar çok seversem, öldüğünde duyduğum acı o kadar büyük olacak, yani âşık olmamalıyım. Ama öyle olsa bile, senin de dediğin gibi, onları hamile bırakmak benim görevim.”

“Nedenini sorabilir miyim? Senin hizmetine girdiğim günden bu yana büyüdüm, yani sen benim babam gibisin. Hayır, benim için bir tanrı gibisin. Seninle daha on iki yaşındayken tanıştım ve o günden bu güne hep yanında olmayı isteyecek kadar büyülendim mükemmelliğinle. Acını ve üzüntünü anlamak, seninle her şeyi paylaşmak istiyorum. Doğruyu kabulleneceğim, ne denli zalim, hiçbir faninin anlamayacağı denli gizemli bile olsa.”

Unaşi korkunun etkisiyle konuşurken titriyordu. O an cennetler gök gürültüsüyle çalkalandı ve yağmur yağmaya başladı. Yağmurun, etlerini kemiklerinden ayırarak

Masago’nun tabutunun içine de dolduğu kesindi. Islanıyor olsa da, Yakinahiko mağaraya bakıyordu. Artık tüm görebildiği kayalığın yanında oyulmuş karanlık bir girişti.

“Lütfen, anlat bana” diye haykırdı Unaşi, gök gürültüsünden sesini duyurabilmek için.

“Pekâlâ. Anlatacağım. Ama korkmamalısın.”

“Söz veriyorum.” Unaşi dişlerini gıcırdattı.

Sağanağın ardından, her şey tazelenmişti ve gökyüzü, ovalanmışçasına, açık ve berraktı. Parıldayan sarı bir ay gece göğünde yerini almıştı. Yakinahiko Unaşi’ye tanrı Izana-ki olduğunu ve karısı, Izanami’yle arasında geçen tartışmayı anlattı. Şimdi bir kayanın üzerinde oturuyor ve aya bakıyordu, tükenmiş hissediyordu kendini. Unaşi, kıpırdamadan kumun üzerinde uzanıyordu. Yakinahiko, onun Izanami’nin veda sözlerini duyunca şoka girdiğini düşündü.

Sonunda Unaşi, gözyaşlarıyla dolu yüzünü kaldırdı, “Ya-kinahiko-sama, Izanami-sama karın olan kadınların canını mı alıyor?”

“Bilmiyorum.”

“Ama eğer öyleyse, onu durduramazsın.”

“Doğru.”

Yakinahiko omuzlarının üstünden kayalıktaki mağaraya baktı. Masago’nun beyaz tabutunun ucunu, ay ışığında zar zor görüyordu. Sevdiği kadın şimdi o mağaranın içinde çürüyordu. Yalnızlık onu öyle büyük bir üzüntünün içine bırakmıştı ki sanki tüm vücudu lime lime ediliyordu. Hayat arkadaşınız öldüğünde, onunla birlikte geçirdiğiniz tüm zaman da ölür. Giden için yalnızlık kalır, ama geride kalana düşen yalnızlık daha büyüktür. O bir tanrıyken Izanami öldüğünde hissettiklerine ne olmuştu? Yakinahiko uzun zamandır ken-

dişi ölümsüz olduğundan ölümlere karşı kayıtsızdı ve ölümün pisliği onu çok korkutuyordu. Ama şimdi, tekrar baktığında, belki de tam tersinin doğru olduğunu düşünmeye başlamıştı Ne olursa olsun, sonu gelmeyen bir hayatı yaşamak, bir kadını asla tam anlamıyla sevemeyeceği ya da Unaşi’yle yaşayamayacağı anlamına geliyordu.

“Ne Izanami ne de ben asla veda cümlelerimizden kurtulamayacağız.”
Yakinahiko ayağa kalktı. Islak kıyafetlerini yere attı; yeryüzünden sonsuza dek kaybolmayı umarak kayaların üzerinde, cırılçıplak koşmaya başladı. Eğri büğrü kayalıkları geçti ve sarp kayalığın tepesine ulaşınca, yirmi otuz fersah aşağıdaki su atladı. Ama başını bir kayaya çarpmayı başaramadı ve okyanusun dibinden bir avuç kum almayı zar zor becerdi. Vücudu su yüzüne çıktığında ağzı tuzlu suyla dolmuştu. Hareket etmeye çalışmadı ama vücudu suyun üzerinde duruyordu. Ölemiyordu. Bu imkânsızdı.

“Yakinahiko-sama! Yakinahiko-sama!” Unaşi, adını seslenerek kayalıktan aşağı iniyordu. “Ne yapıyorsun?”

Yakinahiko el sallayıp ona doğru yüzmeye başladı. Okyanustan çıkarken, “Önemli bir şey yok” diye cevapladı. Kayalıkları tırmanırken bedeninden soğuk su damlaları süzülüyordu.

Unaşi, nefessiz bir halde, ona koştu. “Birdenbire suya atladın ve ödümü kopardın.”

“Gördün mü, Unaşi? Ne yaparsam yapayım, ölemiyorum. Kısa bir zaman önce uçurumdan düştüm ve kafam yarıldı. Ama ertesi sabah normale dönmüştüm. Savaşlarda yaralandım, bir okla göğsümden vuruldum. O zaman kısa bir süreliğine öldüm. Sonraki gün vücudumdaki delikler kapanmıştı ve hayata geri dönmüştüm.”

“Öyleyse, Yakinahiko-sama, yaşlandığımda, hatta öldüğümde, hâlâ şu anki gibi mi olacaksın?”

“Evet. Bu seni korkutuyor mu?”

Unaşi başını salladı. “Hayır. Bence bu çok kötü. İnsanlar sonsuza dek yaşamak istediklerini söyler ama ölümsüz biri çok yalnız olmalı. Ben buna dayanamazdım.”

Unaşi’nin idrak gücü çok gelişmişti. Yakinahiko’nun ona olan sevgisi arttı. Genç hizmetkârına böyle bir ıstırap vermeyi hiç istemezdi.

‘Yakinahiko-sama, ne yapmayı düşünüyorsun? Senin için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım, senin için canımı bile veririm. Lütfen, ne yapmam gerektiğini söyle bana.’

“Ölmek istiyorum. Ölmezsem İzanami’nin kini asla geçmeyecek. Eşlerim sonsuza dek ölmeye devam edecek. Lütfen, beni öldürür müsün?” diye sordu Yakinahiko.

Unaşi ağlamaya başladı. “Anlıyorum. Senden ayrılmaya dayanamam ama gerçekten istediğin buysa, denerim. Bana hayatına nasıl son vermem gerektiğini söylemelisin. Ne yapmam gerektiğini biliyorsan, lütfen söyle ve ben de yapayım.” Yakinahiko Unaşi’ye sol elini gösterdi. “Elime bak. Dün Ketamaru pençeleriyle derin bir kesik açtı ve bugün yaradan eser yok. Beni hançerleyebilir, hatta parçalara ayırabilirsin ve yarın yine birleşirim.”

“Ama hayatına son vermek istediğini söyledin.” Ay, açık, keskin bir ışıkla Unaşi’nin gözlerinde parıldadı.

“Bu doğru” diye cevapladı Yakinahiko ve çocuğun başını kollarıyla sardı. “Ama bu mümkün değil.”

‘Yakinahiko-sama, daha önce hiç, birini öldürdün mü?’ Yakinahiko başını salladı. “Hayvanları durmaksızın avlıyorum -sayamayacağım kadar çok- ama hiç insan öldürmedim. İzanaki’yken dişi eşimle çiftleştim ve bu ada karasını yarattım. Başka tanrılar yarattım. Çocuklar doğurttum. Ölümle hiçbir işim olmadı. O öldüğünde ve Ölüler Diyarı’na gittiğinde İzanami’den ayrılmış olmam için bir neden daha.” “Neden beni öldürüp bunun durumu değiştirip değiştirmeyeceğine bakmıyorsun?”

Yakinahiko şoke oldu. “Seni neden öldüreyim?”

“Çünkü bir şey yapılmalı.” Unaşi’nin cevabı ikna edici değildi. “Bence denemekte fayda var.”

“Ama senin ölümünün hiçbir faydası olmaz, Unaşi.”

“Bana söylediklerinden, İzanami’nin ölümden ve İzanaki’nin hayattan sorumlu olduğunu anlıyorum. Roller apaçık belli. Eğer yapman gerekenin

tamamen tersini yaparsan, bir şeylerin değişebileceğini düşünmüyor musun?

Neden sen beni, ben de seni öldürmüyoruz? Birlikte ölelim ve ne olacağını görelim. Ölüm, eğer ikimiz de başarabilirsek, mutlu bir son olacaktır.”

O daha konuşmasını bitirmeden, Yakinahiko onun teklifinin düşüncesiyle bile titremeye başlamıştı. Unaşi’nin ölme, ama kendinin tekrar canlanma ihtimali yüksekti.

“Hazırım. Canımı seve seve senin uğruna veririm. Ve Ma-sago-hime de ölümünün seninle olan ilişkisinden kaynaklandığını bilseydi, bundan memnun olacağına eminim. Sevgi bu-dur. Sen de, Masago-hime’yi tüm kalbin ve vücudunla sevdin. Bana dün böyle söylemiştin.”

Unaşi Yakinahiko’yu öylesine bir yetişkin olgunluğuyla ikna etmeye çabalamıştı ki onun henüz on dokuzunda olduğuna inanmak güçtü. Hayran olduğu adamı öldürüp karşılığında o adam tarafından öldürülürse, kesinlikle huzur içinde ölecekti. Yakinahiko kalçasında taşıdığı kılıcı kınından çıkardı. Unaşi de kendi kılıcını çıkarırken titriyordu. Banyan ağacının gölgesinde bekleyen Ketamaru, birşey olacağını hissetti ve kulakları yırtan bir çığlık attı.

“Yakinahiko-sama, benim için yaptığın her şey için teşekkürler.” Unaşi son sözlerini söylerken, ayın önünden karanlık bir bulut geçiyordu.

“Başarırsak, Ölümler Diyarı’nda tekrar buluşacağız.” Yakinahiko da son sözlerini ettikten sonra Unaşi’ye işareti verdi, “Saldır!”

Unaşi’nin boğazına kılıcını sapladı. Aynı anda, keskin çeliğin kendi boğazına saplanışını hissetti. Boğazı, daha acısını hissetmeden, kanla dolmuştu.

Yakinahiko gözlerini karanlığa açtı. Ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordu. Denizin sesini ve yukarıda uğuldayan dalgaları duyabiliyordu. Ağzındaki kumu tükürüp ayağa kalktı. Kafası acıyordu ve hislerine tekrar kavuşmakta zorlanıyordu. Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Yanı başında, yerde, beyazlara bürünmüş bir adam boğazı kesik bir halde yatıyordu. Vücudu çok güzeldi ve tepesinde iki yandan toplanmış saçları mücevherlerle süslenmişti. Yarasından akan kan, çevresini siyaha boyayarak kuma süzüldü.

“Unaşi, sen öldün, öyle değil mi?”

Cinayet anlaşmalarının anısı bir şimşek gibi belirdi zihninde. Yakinahiko, Unaşi'nin yanma geçip onu kollarına aldı. Hayatta kalanın yalnız kendisi olduğunu anladığında çaresizliğe kapıldı. Akabinde şoka girmiş halde ayağa kalktı. Önünde yatan adam Unaşi değildi. Kendisi Yakinahiko'ydu. Sonunda, Yakinahiko'nun vücudu cansızdı ve kanla kaplıydı... Ama o kimdi? Yakinahiko boğazına dokundu. Yara yoktu. Ellerine baktı. Genç bir adamın elleriydi, eklemleri hâlâ pürüzsüz ve belirsiz. Unaşi olması mümkün müydü? Eğer Unaşi'yse, sol kolunda iki beni olmalıydı. Birbirlerine saldırdıklarında, kendi vücudu son bulurken Unaşi'ninki yaşamaya devam mı etmişti? Unaşi'nin ruhu ölmüş olmalıydı ki onunki Unaşi'nin vücuduna yerleşmiş olsun. Unaşi'yi öldürmüş olduğu gerçeğiyle allak bullak, Yakinahiko gözyaşlarına boğuldu.

“Yarın ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok.”

Yakinahiko'nun vücudu, geçmişte hep olduğu gibi, hayata dönecek miydi? Ya da artık Unaşi'nin vücudu mu ölümsüz olacaktı? Yakinahiko bunu test etmeye karar verdi. Daha önce yere düşürdüğü kılıcı aldı ve ucuyla Unaşi'nin avcunu kesti. Sessizce izledi. Yaranın sabaha geçip geçmeyeceğini merak ediyordu. O arada, kan durmadan akıyordu.

Gün ağardı. Bir ara, kanı hâlâ akarken, uyuyakalmış olmalıydı, Ketamaru'nun kulak yırtan çığlığıyla uyandı. Yaki-nahiko'nun, yakın zamana kadar onun olan, vücudunun üzerinden geçti. Hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ ölüydü. Diğer taraftan, Unaşi'nin yarası hâlâ kanıyordu.

Yakinahiko hislerini anlatabilecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. On dokuzunda bir adamın genç vücuduna sahipti. Ölümlü bir adamın. En azından ölümlüydü! Sebatlı uşağını kaybetmiş ama karşılığında gerçek bir insana dönüşmüştü. Unaşi'nin genç ruhunu yok etmesi bir çocuğun genç

vücutuna kavuşmasını sağlamıştı. Ama bir insanı öldürmenin cezası olarak tanrı rütbesini yitirmişti. O zamana dek, sonuçta, Doğum Tanrısı'ydı.

“Şu andan itibaren Unaşi olarak yaşayacağım.”

Nihai kararını vermişti, Unaşi'nin gençliğinin mükemmeliyetini, derisinin esnekliğini, kaslarının elastikiyetini tüm varoluşunda hissetti. “Pekâlâ, öyleyse. Efendin öldü. Nereye istersen gidebilirsin.” Unaşi, Ketamaru'yu tutan ipi çözdü ve onu saldı. Ketamaru tiz bir çığlık atıp Yakinahiko'nun cesedinin üzerinde dönmeye başladı. Sonra kanatlanıp gitti, ama aniden kancaya benzeyen pençelerinin arasında büyük bir yılanla yeniden belirdi. Unaşi'yi hedef alarak yılanı bıraktı. Amaromi'de bir sürü zehirli yılan vardı. Görünüşe göre, Unaşi'nin sahibini öldürdüğünü zanneden Ketamaru intikam peşindeydi. Unaşi kılıcıyla yılanı ikiye böldü ve “Ketamaru! Yakinahiko öldü. Git ve diğer kuşlara söyle” diye bağırdı.

Atmaca havada daireler çizip acı acı bağırdı. Unaşi'nin av-cundaki yara sızladı. Yaraya baktığında, yılanın ölmeden önce onu ısırıldığını fark etti, küçük zehirli dişlerinden biri yaraya

denk gelmişti. Dişi çıkardı, ama zehir kanma girmişti. Sol kolu şişmeye başladı ve kızardı. Artık ağır geliyordu. Öyle ağır ki beklenmedik bir şekilde dizlerinin üzerine yığılmış buldu kendini. Atmaca, tatmin olmuş bir halde uzaklaştı. Unaşi bu ironiye acı acı güldü. Kuş, efendisini katleden adamdan intikam almak istemiş, ama intikamını, şimdi Unaşi kılığındaki Yakinahiko'dan başkasından almış değildi.

“Unaşi-sama! İyi misin?”

Sesleniş kaygı doluydu. Unaşi ve Yakinahiko sabah geri dönmeyince, ada şefi ve yardımcı onlara aramaya çıkmıştı. Şef Yakinahiko'nun vücudunu görünce dondu kaldı.

‘Yakinahiko nasıl öldü?’

“Acıdan altüst olmuştu ve kendini öldürmeye kararlıydı. Onu durdurmaya çalıştım, ama bu konuda çok kararlıydı ve durdurulması imkânsızdı.”

Unaşı'nın ateşi çok yükseldi ve bilincini kaybetti. İki haftadan uzun bir süre bitkisel hayatta kaldı. O hasta yatarken, kasabada Yakinahiko'nun cenazesi yapıldı. Cesedi Masago-hime'ninkinin yanına konuldu ve ikisi mutlu bir çift gibi yan yana yattı. Yıllar geçip vücutları çözününce, şüphesiz ki ruhları, tanrıların topraklarında yaşamak üzere denizlerin üzerinden birlikte süzülecekti.

İki ay sonra, Unaşı gücünü toparladığında ve seyahat edecek hale geldiğinde, Yakinahiko ve Masago'nun mezarını ziyarete gitti. Yakinahiko'nun bedenini -aslında kendi bedeniydi-gördüğünde, başına gelenlerin olağandışılığıyla sarsıldı.

“Burada önümde yatan, bu iğrenç kokuyu yayan, sen de kimsin? İzanaki misin? Ya da Yakinahiko'nun dış kabuğu? Ya da belki de önümde Unaşı'nın kalbi duruyor. Ama hayır, bu kalp benim kendi vücudumda. Ve bu da insan vücudunun ne büyük bir yanılsama olduğunu ortaya koyuyor. Geriye kalan tek şey kalp.”

Kötü ruhları uzaklaştırması için, tıpkı Masago'nun cesedine olduğu gibi, bir zamanlar Yakinahiko'ya ait olan vücudun geniş alnına midye kabukları konmuştu. Göz çukurları çökmüştü ve şimdi parlak güneş ışınlarıyla doluydular.

“Ama öldüğümde benim de başına aynısının geleceğine eminim. Biz insanlar kaderimizden kaçamayız. Ama işte bu yüzden hayatta olmak daha da değerli.”

Masago'nun cesedini gördüğünde gerçek Unaşı bu sözleri mırıldanmıştı. Tüm varoluşu boyunca ilk kez, yeni Unaşı insan bedeninin gelip geçiciliğiyle yüzleşiyordu; bu bedenin kırılganlığı umutsuzluk içinde bağıra çığıra ağlamasına neden oldu. Ne kadar da zayıf ve ahmakça davranmıştı, bu çürüyen bedenleri, uzun zaman önce İzanami'ninkini ve şimdi de Ma-

sago'nunkini, görmeye tenezzül bile etmeyen kendisi olmuştu.

“içinde bir zamanlar Yakinahiko'nun yaşadığı beden karşımda duruyor. Unaşı'nın ruhuyla bir yolculuğa çıkıyorum ve seni bir daha görüp

göremeyeceğimden emin değilim, eski dostum. Rüzgârla dağılmak, toprağa karışmak senin için en iyisi.”

Unaşi Yakinahiko’nun uzun kılıcını, yayını, oklarını tabuta koydu ve mezardan dışarı çıktı. Amaromi Adası’ndan ayrılmaya hazırdı.

Unaşi, seyahat için eşyalarını toplamakla meşgulken “Una-şi-sama, nereye gidiyorsun?” diye sordu, hâlâ beyaz yas giysileri içindeki ada şefi. Amaromi Adası’nda, yas, kemikleri yıkama vakti gelene dek sürüyordu. İki yıl boyunca yas tutanlar beyaz seremoni kıyafetlerini giymeye devam edecekti.

Beyaz cübbesi içinde yakışıklı görünen Unaşi, şefin güneşten bronzlaşmış yüzüne baktı. “Artık Yakinahiko-sama öldüğüne göre, Yamato’ya dönmek için bir neden göremiyorum. Daha da güneye gitmeye ve görülmemiş adaları görmeye hiç olmadığım kadar kararlıyım. Şansım yaver giderse, tanıdığım dümenci şimdi limanda olmalı, ondan beni bir denizci olarak yanına almasını isteyeceğim.”

Ada şefi şoke olmuştu. “Unaşi-sama, senin böyle bir göreve -bir denizci olmaya- soyunmana hiç gerek yok! Sen Yakinahiko’nun sadık hizmetkârıydın. Bizimle Amaromi’de kalman senin için daha iyi olmaz mı? Burada olduğun müddetçe böyle güç bir iş yapman gerekmez. Adada bir sürü genç kadınıımız var. Sana hoş bir eş bulurum ve burada bizimle bir yuva kurarsın.”

Akabinde Masago’nun annesi, gözlerinde yaşlarla konuştu, “Özrüne rağmen bir denizcinin işlerini yapmak! Bu senin için çok zor olur!”

Unaşi sol kolunu kaybetmişti. Yılanın ısırıldığı koluydu bu ve sol kolun kalbe yakın olduğuna inanıldığından, ada şefi Unaşi’nin hayatını kurtarmak için kolunu kesmişti. Adadaki herkes yalnızca efendisi -kendi canına kıymış-Yakinahiko’yı kaybetmekle kalmayıp elini de kaybeden genç adam için acıma duygusuyla dolup taşıyordu.

Ama sol elinin olup olmaması Unaşi’nin umurunda değildi. Aslında, kayıp uzvu ona artık bir ölümlü olduğunu hatırlatıyordu. En azından, Unaşi kılığına girmiş olan Yakinahiko, yaralanma ya da hastalık sonrası sağlıklı

haline dönmek-tense günbegün yaşlanan bir insanın vücuduna sahip olmayı tecrübe ediyordu. Yakinahiko, bu vücut doğal hayatının sonuna gelinceye dek, Unaşi'nin vücudunda yaşamaya devam etmeye karar vermişti. Bundan da öte, birdenbire Unaşi'ye dönüşmüş biri olarak, on dokuzunda bir erkeğin bedeninde hayatın tadını çıkarmak için can atıyordu.

Kabuklu deniz hayvanı teknesinin dümencisi, Yakina-hiko'nun genç hizmetkârını tabii ki hatırlamıştı. Unaşi bir denizci olarak işe alınmayı istediğinde, hemen kabul etti. Dişlerini kullanarak demirleme düğümünü açabiliyor, yelkeni kal-dırabiliyor ve tek koluyla kürek çekebiliyordu. Sonuç olarak, bir denizci olarak öyle iyi bir iş çıkardı ki kısa zamanda bir dümenci olmaya hak kazandı.

Unaşi'yi taşıyan gemi sonunda Umihebi Adası'nın limanına ulaştığında, Yakinahiko'nun ölümü üzerinden bir yıldan uzun bir zaman geçmişti. Adanın beyaz kayalıkları dolunayın ışığı altında parıltıyor ve sol tarafta beyaz bir sahil uzanıyordu. Limana ayak basmadan önce sabahı beklemeye karar vermiş olan gemiciler güvertede yayılmışlardı.

Unaşi'yse, güvertenin altında acıyla boğuşmaktaydı. Zaman zaman, kesilmiş elinin yeri öyle keskin bir ağrıya neden

oluyordu ki ağrıdan alm ter içinde kalıyordu. Bir gün çok ağrı çekiyor, ertesi günse ağrı geçmiş oluyordu. Yaşlı denizcinin -onlara Umihebi Adası'ndaki rahibeden bahseden yaşlı denizcinin- sözlerini hatırladı, “Kalbin ağrıyla hatırladığı müddetçe bir yara asla iyileşmez.” Unaşi Yakinahiko'yken, çektiği tüm acılar kısa sürerdi. Şimdi, bu hayalet ağrının işkencesi altındayken, insan bedeninin gizemiyle büyülenmişti. Tamam, gizemli olan beden değil, diye düşündü bir zamanlar sol elinin durduğu tahta parçasına bakarken, gizemli olan akıldı.

Güverteden bir çığlık yükseldi. Unaşi merdivenleri alelacele çıktı ve diğer denizcileri denizde bir noktayı işaret ederken buldu. “Biri kayalıklardan

aşığı atladı!”

“Yaklaştır bizi!” diye seslendi dümeni.

Rüzgâr olmadığından, denizciler kürek çekmeye başladı, gemi yavaşça ilerliyordu. Unaşi küpeşeden sarkıp dolunay ışığında parıl parıl, deniz yüzeyini gözden geçirdi. Hiçbir şey göremedi. Su durgundu ve ay ışığı yağ gibi üzerinde yayılmıştı. Tam önlerindeki engebeli kireçtaşı kayalıklarına yaklaştılar. Aşağıdaki denizden bakıldığında, kayalık devasaydı. Biri yukarıdan düşerse, düşen ne kadar iyi bir yüzücü olursa olsun, hayatta kalması muhtemel değildi.

Ay ışığının aydınlığına güvenen denizciler suyu taradı. Gemideki işleri ne kadar tehlikeli olursa olsun, her zaman diğerlerinin hayatını korumaya hevesliydi. Eğer bir denizci suya düşerse, diğer denizciler onu kurtarmak için kendi hayatlarını riske atarlardı.

“Çok tuhaf. Yüzeye hiçbir şey çıkmadı” dedi, yaşlı bir denizci başını sallayarak. “Battıktan sonra bir insan eninde sonunda yüzeye çıkar.”

“O halde ne olmuş olabilir?” diye sordu Unaşi.

“Ayağına taş bağlıdır, belki de?” dedi yaşlı denizci.

Eğer biri intihar etme niyetiyle atladıysa, denizcilere yapacak fazla bir şey kalmıyordu. Gemiye bir umutsuzluk kapladı.

“Burası fakir bir ada ve bazen nüfusu azalttıklarını duymuştum.” Yaşlı gemici beyaz kaşlarını ovaladı.

“Bir şey yüzüyor!” Denizcilerden biri ana yelkenin direğinin tepesindeki gözlem yerine tırmandı. Sudaki bir nesneyi işaret ediyordu. Biraz ötede, denizcilerin gözüne havayla şişmiş bir beyaz giysi ilişti. Biri, yüzü yukarıda suyun üzerinde süzülüyordu.

“Bir kadın” diye mırıldandı denizciler.

Sudakinin bir kadın olduğunu öğrenince, Unaşi’nin içi kötü bir hisle doldu. “Bunun bir kadın olduğunu nereden anladılar?”

“Erkekler yüzükoyun, kadınlar yüzleri yukarıda sürüklenir” diye cevapladı bir denizci, denizde geçirilen yılların verdiği bilgi birikimiyle.

“Bir kadın böylesi bir yükseklikten atlayabilir mi?” Denizciler, ne olmuş olabileceğinin merakıyla hareketlenmişlerdi. Merakları hem kadına acıdıkları için, hem de bu denli cesaretli bir kadının nasıl biri olduğuna ve neye benzediğine duydukları ilgiden kaynaklanıyordu.

Yaşlı denizci ve Unaşi küpeşteden bir kayık indirip içine bindiler. Yaşlı denizci cesedin yanma gelinceye kadar kürek çekti ve Unaşi kancalı uzun bir çubukla cesedi çekti. Şimdi onun, beline kadar uzanan saçlarıyla ne kadar güzel olduğunu görebiliyordu. Hatları narindi, beyaz teninde pek bir iz yoktu. Dudakları aralıktı, bu da sanki gülümsüyor gibi görünmesine neden oluyordu. Ayakları bileklerinden halatlarla bağlanmıştı, ama halat kopmuştu. Belki de atladığında bir taşa bağlıydı ama düşmenin etkisiyle halat kopmuştu.

“Ama bu Kamiku!” diye bağırdı yaşlı denizci.

Şaşkına dönmüş bir halde, Unaşi kadının yüzüne tekrar baktı. Adını hatırladı, Tanrıların Çocuğu. Yaşlı adam daha önce onun tüm adalardaki en güzel kadın olduğunu söylemiş-

ti, Masago’dan bile güzel. Ve artık onu gördüğüne göre kabul etmesi gerekiyordu. Vücudu da olağanüstü güzellikteydi. Ama yine de ölmüştü.

“Yüce Kâhin’in kendi hayatına son vermiş olması için korkunç bir şey olmuş olmalı, zavallı kadın.”

Kamiku’nun yüzüne bakarken yaşlı denizcinin sesi dehşet doluydu. Unaşi’nin hayalet ağrısı yok olmuştu, ama orada başka bir tehlikenin, Amaromi Adası’ndakinden çok daha farklı bir tehlikenin onu beklediğini seziyordu. Adanın siyah hattına doğru kuşkuyla baktı.

Gemiye dönünce Kamiku’nun cesedini yedek yelkenle örtüler ve gün doğumunu beklerlerken güverteye yatırdılar. Herkes cesede derin bir saygıyla bakıyor, Unaşi ve yaşlı gemici, sakinliklerini korumaktan âciz, onun yanından ayrıl-mıyorlardı. Tüm adaların en güzelleri olarak bilinen

iki kadının da aynı yıl içinde ölmesi ne esrarengiz bir durumdu. Ka-miku da İzanami'nin intikamının kurbanı mıydı? Ve eğer öyleyse, bu iki kadının ortak noktası neydi? Ve Unaşi neden bu adaya gitmesi gerektiğini hissetmişti?

“Diğerleri onun adanın yüce Kâhini olduğunu söylüyorlar” dedi cesedin önünde saygıyla eğilen dümenci yaşlı gemiciye.

“Öyleydi.” Yaşlı gemici başıyla onayladı. “Bir süre önce Yakinahiko'ya tüm adaların en güzel kadınının -Yüce Kâhin Kamiku - bu adada yaşadığını söylemiştim.”

‘Yakinahiko'ya gemimize gelen eşekarısını da anlatmamış mıydın? Hatırlıyor musun Unaşi?’

Unaşi, “Evet. Eşekarısının sizinle Yamato'dan Nahariha'ya kadar seyahat etmesine izin vermiştiniz” diye cevapladı.

“Aynı günlerde Umihebi Adası'ndan birinin bir eşekarısı tarafından sokularak öldüğünü de duymuştuk. Sonradan öğrendim ki ölen adam buradaki kadının kocasıymış.”

Güvertede toplanan gemiciler birbirlerine baktılar. Bu tesadüf, kötü şansa delaletti.

Kendi kendine konuşur gibi, “Önce Masago-sama, sonra Yakinahiko-sama, ve şimdi de Kamiku-sama. Sake ve hikâyeler eşliğinde kutlama yaptığımız geceden sonra hepsi öldü. Ve hepsi insanların ne dediğini anlayabilen bir eşekarı-sını gemimize aldığımız için. Yanılıyor muyum? Ya da bunu çok mu ciddiye alıyorum?” diye sordu dümenci kelleşen kafasını ovuştururken.

“İçimde tuhaf bir his var. Adaya yaklaşmamalıyız” dedi orta yaşlı bir denizci kaslı kollarını göğsünün üstünde birleştirirken.

“Peki ya Kamiku-sama? Cesedini öylece denize bırakamayız” diye itiraz etti dümenci.

“Dümenci, ruhu hâlâ burada. Seni duyacak.”

Batıl inançlı denizciler, öldükten sonra bile ruhların bir süre orada kaldığına inanıyorlardı. Karanlık sulara ve güvertenin ucuna bakarken hepsi tedirgindi. Biri, “Bir kadını gemiye almak uğursuzluk getirir” diye homurdandı.

“Dümenci, yarın ilk iş cesedi kıyıya bırakalım ve sonra da yelken açalım.”

“En doğrusu bu. Bu adada ters bir şeyler var.”

Boğulma herkesin kıyıya çıkma isteğini azaltmıştı. Denizciler, yedek yelkene sıkıca sardıkları Kamiku’nun cesedini geminin başına taşıdılar. Görüntüden kaçmak için, sırtları başa dönük, geminin ucunda topluştılar. Cesedin yanında yalnızca Unaşi ve yaşlı denizci oturuyordu.

“Kamiku-samanın kocası arı tarafından öldürüldükten sonra pes ettiğini sanıyorum.” Yaşlı denizcinin sesi konuşurken iç çekmesiyle boğulmuştu. Kocasını onun ölümüne dayanamayacak kadar çok sevmiş olabilir miydi? Unaşi, gerçek Unaşi’nin söylediklerini. “Canımı senin için seve seve veririm. Ve Masago-hime ölümünün şenle olan ilişkisinden kaynaklandığını bilseydi, bundan mutluluk duyacağına eminim. İşte aşk budur. Ve sen, sen de dün Masago-hime’yi tüm kal-

bin ve bedenle sevdiğini söylemiştin bana.” Unaşi hayallere daldı.

Yaşlı denizci gözlerini kıstı. “Her neyse, Yakinahiko bize sake ikram ettiğinde güzel bir gece geçirmiştik. Böyle mutlu anlar nadirdir.”

Yalnızca bir kere yaşıyorsan, o zaman mutlu anlar özellikle değerlidir. Ölü rahibe de keder gibi neşe dolu anlar da yaşamıştır. Unaşi onun vücudunu saran yelkenden yalnızca beyaz parmak uçlarını görebiliyordu. Elleri, bir şeyi tutuyormuş gibi kapalıydı.

Ertesi sabah dümenci, Unaşi’yi yanına çağırdı. Denizciler rıhtıma yanaşmamaya karar verdiğinden, gemi küçük bir kayığın kıyıya gidip dönmesini açıkta bekleyecekti. Kamiku’yu kıyıya Unaşi ve yaşlı denizcinin götürmesine karar verilmişti. Gemi mürettebatı, öngörülemeyen bir şekilde, adadan biri yedek yelkenlerini çalacak olursa zor durumda kalacaktı, dolayısıyla Kamiku’yu kayalıktan atlattığı zaman üzerinde olan yırtık

kıyafetlerine sarılmış bir halde kayığa koydular. Denizcilerden biri, bir önceki gece konuşulanların etkisiyle, ceset kayığa bırakılırken gemiden sarktı ve küpeşteyi arındırmak için alana pek değerli tuzlarından avuç avuç serpiştirdi.

Umihebi Adası'ndaki liman doğal bir koy oluşturunuyordu, dolayısıyla bir iskele yoktu. Fırtına çıktığında orayı kolayca sel basacak gibi gözükiüyordu. Orada demir atmış tek bir tekne vardı - küçük balıklar ve deniz yosunu toplamak üzere ağaç kütüğünden yapılmış bir tekne. Görünürde başka tekne olmadığından, erkeklerin denizde avlanıyor olma ihtimali yüksekti. Gündüzsefası ve ebegümeçleri beyaz kumsal boyunca bol bol çiçek açmıştı. Ama kıyıda ellerinde sepetlerle midye kabuğu ve yosun arayan kadın ve çocuklar yırtık pırtık kıyafetler içindeydi.

“Ada fakir.” Yaşlı denizci kayıkta ayağa kalktı ve önündeki karayı gözledi. “Ev yapabilmek için tahta bulmak zor olsa gerek. Meşe yetiştiriyor olabilirler ama burada fazla toprak yok. Ormanlar olmadan büyük gemiler ya da evler inşa edemezler.”

“Ama güzel, öyle değil mi?” Unaşı önünde uzanan manzaradan, cennete bakıyormuşçasına keyif alıyordu. Yaşlı denizci, Kamiku'nun cesedine bir göz attı. Adamlar onun saçlarını düzeltmişlerdi ve elleri birbirine kavuşturulmuştu.

“Öyle. Ve takımadaların en doğusunda yer aldıkları için kutsal olduğunu söylerler. Sabah güneş doğduğunda, adanın tam ortasından geçiyor gibi görünür, onlar da bunun tanrıların cennetten indikleri yer olduğunu söylerler. Ama şimdi güneşi yöneten rahibe öldüğüne göre, ada halkının ne yapacağına dair bir fikrim yok.”

Adadaki kadın ve çocuklar, yaşlı denizci ve Unaşı'yi taşıyan kayığı fark ettiler. Cesedi de görmüş gibilerdi çünkü feryat edip bağışmaya başlamışlardı. Genç anneler çocuklarının ellerinden tuttıkları gibi sahilden kaçıyorlardı. Bir grup orta yaşlı kadın cesaretlerini topladı ve kayığa doğru ilerledi.

“Dün gece bu kadının kayalıklardan atladığını gördük” dedi Unaşı.

Kadınlar, yüzleri endişe dolu, ona doğru yöneldiler. “Ka-miku-sama bu!”

Sahilde yine feryatlar koptu. Unaşi ve yaşlı denizci, Kamiku’nun cesedini kayıktan indirip büyük bir ağacın gölgesine bıraktılar. Deniz suyuyla ıslanmış beyaz kıyafetleri artık kuruydu ve etek ucu okyanusun esintisiyle sallanıyordu. Yüzü öyle huzur doluydu ki ağacın altında uykuya dalmış gibi gözüktüyordu.

“Anne!”

Çocuklar kumların üzerinde, delicesine, sendeleye sen-deleye koşuyorlardı. Bunlar Kamiku’nun çocukları olmalıydı. Genç bir kadın, iki kolunun altında ikiz bebekler, altı yedi yaşlarında bir kız ve en az on yaşında bir erkek. Adadaki di-

ğer insanlardan daha güzeldiler -Kamiku’nun soyundan geldikleri düşünülürse şaşılacak bir şey değildi bu- ama diğerleri gibi, onların da üst başları fakirliklerini ortaya koyuyordu.

“Rahibe’nin kızı mısın?”

Yaşlı denizci bunu sorunca, ikizleri kucaklamış olan kadın başıyla onayladı.

“Kocan nerede?”

“Dün erkek kardeşimle birlikte denize açıldı. Olanlara inanamayacak. Ne oldu?”

“Sana sadece gördüklerimizi anlatabilirim. Dün gece koya demir atmıştık ve birinin kayalıklardan atladığını gördük. Onu kurtarmaya çalıştık ama kayalık çok yüksekti, su da çok derin; oraya zamanında varamadık. Cesedi denizden çıkardığımızda onun bu adanın yüce rahibesinin cesedi olduğunu gördük. Onu kurtaramadığımız için çok üzgünüm.”

Unaşi konuşmaya başlayınca sahilde toplananlar gözlerini ona dikti. Sol kolunun olmadığını fark eder etmez, başka yöne bakmaya başladılar. Bölgedeki çoğu adada, eli olmayan bir adam alay konusu olurdu. Umihebi

Adası'ndaki insanlar fakir olabilirlerdi, ama saygılı ve gururluydular. Adaları kutsaldı. Unaşı bunu hissetti ve bundan etkilendi.

“Çabanız için teşekkürler.” Kamiku'nun kızı dinginlikle konuşmuştu. Küçük kız kardeşi ağlamaya başladı, o da yanağını okşadı, sonra da, yüzü kederle dolu, annesinin cansız bedeninin yanma çöktü. Kucağında taşıdığı ikizler hâlâ bebektir. Onlara gösterdiği özen ve annesinin yası onu oldukça yorgun düşürmüştü.

Kamiku'nun ölüm haberi yayıldı; çok geçmeden, ada şefi gibi görünen yaşlı bir adam ve hizmetlileri sahile geldi.

“Artık yola koyulalım, Unaşı” dedi yaşlı denizci gitmeye hazırlanarak. Beladan uzak durmak istediği apaçık ortadaydı, ama etrafındaki kadınlar yalvarmaya başladı.

“Biraz daha kalın. Erkekler dün gitti ve dönmeleri za-

man alacak. Tabutu erkekler taşımalı. Geleneğimiz böyle. Kamiku'nun cenazesini erkek olmadan kaldıramayız.”

Kamiku erkeklerin olmayacağını göz önünde bulundurmuş ve vücudunun taşın ağırlığıyla dibe batacağını ummuş olmalıydı. Ölümünden sonra ne olacağı konusunda bir endişesi olsaydı, neden kendini öldürmüştü ki? Şimdi Unaşı daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

“Unaşı, gemiye geri dönmeliyiz” diye atıldı yaşlı denizci. Ama Unaşı kıpırdamadı. “Tabutu taşımak için yardıma ihtiyaçları varsa ben kalırım.”

“Dümenciye bir gün beklemesini söylerim. Yarın bu zamanlarda seni almaya geliriz.”

Yaşlı denizci kayığa dönüp gemiye doğru kürek çekmeye başladı.

Umihebi Adası'nın şefi neredeyse seksen yaşındaydı. Ona yardım eden, hepsi neredeyse aynı yaşlarda, birkaç adamı vardı. Bir erkek balık avına çıkmak için yaşlandığında, adanın yönetiminde görev alırdı.

“Yani olan şu. Kamiku da öldü.” Ada şefinin gözleri bulanıktı; ama Kamiku’nun yüzüne dikkatle bakarken onu iyice görebildiği belliydi. “Kızlarının ikizleri olduğuna göre vârisleriyle ilgili kaygılanmamıza gerek yok.”

Kamiku’nun cesedinin başında duran yaşlı adamlar tartışmaya başladı. Çocukları yanında, boşluğa bakıyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu Unaşı en büyük kıza.

Kız ilgisizce başıyla onayladı. Görünüşe göre annesinin intihar ettiğini öğrendiğinden beri, ne konuşabiliyor ne de ağlayabiliyordu.

“Diğerlerinin bir arı tarafından sokularak öldürölen adamın baban olduğunu söylediklerini duydum. Doğru mu bu?”

“Evet” diye fısıldadı. “Bu yaklaşık bir buçuk yıl önceydi.

Annemin olan bitenle ilgili farklı bir algısı vardı, çünkü sonrasında tuhaf davranmaya başladı.”

“Farklı bir algı mı?”

“Babamın ölümünün ardından, bir rahibe olarak görevlerini yerine getirmeyi bıraktı ve yalnızca sahilde dolanmaya başladı. Ada şefinin ona yapılacak işleri olduğuunu hatırlatması gerekti. Babamın ölümü annem için kabullenmesi çok zor bir şeydi. İkisi öyle yakındı ki. Ve sonra, üç ay kadar önce bu ikizleri dünyaya getirdi. Adamızda Yin ve Yang, karanlık ve aydınlık, vârislerini kader belirler, yani ben ikizleri dünyaya getirince Yin ve Yang rolleri için vârislerimiz oldu. Annem yerini alacak birinin olmasına çok sevindi. Belki de bu yüzden canına kıydı; çünkü artık bunun için kaygılanması gerekmiyordu.”

“Eşekarılarına bu adada pek rastlanmaz değil mi?”

Kadın başıyla onayladı. “Arı babamı gözlerinin arasından soktu ve sonra o öldü. Daha önce adada hiç öyle bir şey görmemiştim. Adaya gelmiş, öylesine babamı sokmuş olmalıydı. Sokulduktan sonra babamın yüzü şişti

ve yarım gün kadar daha yaşadı. En sonunda nefes almak onun için öyle zorlaştı ki öldü. Büyük bir acı çekiyordu. Annem perişandı. Ve şimdi o da öldü. Ailem lanetli mi acaba?” Yanaklarından aşağı yaşlar süzölmeye başladı.

“Öyle olmadığına eminim.”

Unaşı genç kadını teselli etmeye çalıştı, ama o, yüzünde acı, ağlamaya devam etti. “Eğer ailemin lanetli olduğuna karar verilirse, topluluktan sürgün edilimiz. Kız kardeşi Yayoi dünyaya gelinceye dek babamın ailesi sürgündeydi.”

Kamiku’nun kızı, ailesinin sürgün edilmesine sebep olabilecek dedikodulardan çok korkuyordu. Böylesine küçük bir adada sürgün edilen her aileyi hayatta kalmak için çok zor zamanlar bekliyordu.

“Seni üzmemek istemedim.” Unaşı gizliden gizliye Kami-

ku’nun büyük kızını inceledi. Kamiku Yang’dı -ışık ve güneşin temeli- ve dolayısıyla, Yin olacak kızı, onun tam tersiydi. Son derece yalın ve ciddiye. Kız kardeşi de aynıydı. Rahibelik sırası kan bağıyla sabitti ve tek bir bakışta aynı kandan olduklarını tahmin edebilirdiniz.

Bir grup kadın ellerinde bir tabutla geri döndü. Kami-ku’nun bedenini tutarak tabutun içine yerleştirmeye çalıştılar, ama daima yeşil kalan şimadan tabut, özensizce yapılmıştı ve Kamiku’ya bir beden küçüktü. Kamiku’nun bacaklarını bükerek içeri sığdırmayı başardılar. Ufak tefek biri olan ada şefi, tabutu kendi için yaptırdığını söyledi. Kamiku’nun yeni yontulmuş bir tabutunun olmaması ne kadar acıydı.

Adanın dört bir yanındaki insanlar gözyaşları içindeydi. Belki de erkeklerin tümü uzakta olduğundan, Kamiku’nun en büyük kızı, ortanca kızı ve hatta suskun ortanca oğlu Unaşı’nin yanma yaklaştı ve o en büyük ahileriymiş gibi onun arkasında durdular.

Yaşlılığın eşiğinde, üzerine alelacele beyaz yas elbiselerini geçirmiş bir kadın, nefes nefese onlara koştu. Boynunda bir dizi inci vardı ve beyaz bir

midye taşıyordu. Bir dua etmeye başladı; diğerlerini de ayağa kalkıp ona eşlik etmeye yöneltti.

Değneğine tutunmuş ada şefi alayın en başındaydı. Kamiku'nun tabutu onun arkasında. Unaşi'nin, bir yabancının, erkeklerin en genci ve güçlüsü olduğu apaçık ortadaydı. Tabutun ön kısmını o taşıyordu. Diğer erkekler, balıkçılar açıldığında geride kalanlardı. Orta yaşlı bir adamın kırık bacağı iyileşme sürecindeydi. Bunun dışında şefe eşlik eden üç yaşlı adam vardı ve hepsi de seksenlerindeydi. Kamiku'nun, henüz onuna basmamış oğlu, Unaşi'nin yanında duruyor ve tabutu taşımasına yardım etmeye çalışıyordu.

Kamiku'nun görevini üstlenmiş olan yaşlı kadın tabutun

yanma doğru yanaşıp muhtemelen cenaze ağıtı olan şarkıyı söylemeye başladı. Yüce rahibe rolüne alışık değildi ve rahatsızdı. Kendine güvensizliği çevresindekilerin güvenini kazanmasına pek yardımcı olmuyordu. Cenaze alayı yavaşça adım adım ilerliyordu. Yasa boğulmuş adalılar, her biri yerin dibinden çıkmışçasına çökmüş kulübelerin önünden tek tek geçiyorlardı. Geride bıraktıkları her kulübenin ardından, içinde yaşayanlar çıkıyor ve alayın sonuna katılıyorlardı. Una-şi, düşünmeden kulübelerden birinin içine doğru göz attı ve adalıların sefaleti karşısında dehşete kapıldı. Yeterince görmüştü. Gözlerini yere indirdi, yüzünün rengi soldu.

Bugün, tam da bugün

Tanrıların bahçesinde saklanıyorlar;

Tanrıların bahçesinde zevk alıyorlar;

Tanrıların bahçesinde oyalanıyorlar;

Cennetlerden biri iniyor,

Denizlerden biri yükseliyor.

Çünkü bugün, tam da bugün,

Dua ediyorlar.

Unaşı Kamiku'nun küçük oğluna tekrar baktı. Boyu zar zor Unaşı'nın göğsüne geliyordu ve tabutu taşımanın zorluğundan dişlerini sıkıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Unaşı.

İnandırıcı olmayan bir şekilde başıyla onayladı çocuk.

“Bu benim annemin yeri” diye fısıldadı sefil bir halde.

“Anlıyorum. Bu kadın da bir rahibe mi?”

“Annemin vekili. İkinci rahibenin Umigame ailesinden, yani babamın ailesinden gelmesi gerekiyor, ama babamın kız kardeşi Yayoi halihazırda karanlıklar rahibesi ve başka biri de yok. Diğer hane Namako ailesi. Bu kadın o aileden. Ama dua söylemede pek de iyi değil ve dans edemiyor.”

Rahibe öksürüp kekeleyerek duayı sürdürdü. Onun sinir

bozucu derecede detone sesini dinlerken adalılar, ağır tabutu taşımaya devam edip yavaşça batıya yöneldiler.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Unaşı.

Çocuğun cevap vermeye nefesi zar zor yetiyordu ama becerdi, “Amiido'ya. Mezar alanına. Mağaralar orada.” Takımadalardaki adalıların çoğu ölülerini mağaraya bırakıyordu.

Koşullar Unaşı'yi bir ölü taşıyıcı göreviyle baş başa bırakmıştı, ama onu gerçekte buraya sürükleyen ne olduğunu merak ediyordu. Bir sebebi olmalıydı ve bunun ne olduğunu bulana kadar da buradan ayrılmayacaktı.

Ah yüce Kâhin,

Geçmiş saklı olsa da;

Ah kutsal rahibe,

İkisi de saklı.

Bir iki kilometre kadar yürüdükten sonra, adanın muhtemelen en batı ucunda yer alan bir burna geldiler. Çocuk artık öyle yorgundu ki konuşmakta zorlanıyordu. Yolun ortasında başka bir yaşlı adam alaya katılmış ve onun yükünü alarak tabutun taşınmasına yardım etmişti. Çocuk, küçük kız kardeşinin elinden tutmuş, Unaşi'ye iyice yanaşmıştı.

“İşte orası Amiido.”

Unaşi, pandan ve banyan ağaçlarının kalın dallarının bir yanında karanlık bir giriş gördü. Ağaçlar, içinden yolun devam ettiği doğal bir giriş oluşturuyordu. Girişin olduğu yol öyle dardı ki tabut zar zor sığıyor ve cenaze alayına katılan-lar tek sıra halinde ilerlemek durumunda kalıyordu. Sonunda yol geniş, dairesel ve çimli bir alana açıldı. Unaşi dairenin ortasında kireçtaşı kayasından geniş bir mağara gördü, içinde tabut sıraları duruyordu. Mağaranın yanında çatısı pandan dallarından yapılmış, küçük, köhne bir kulübe vardı. Belki de mezarlık alanının bekçisi burada yaşıyordu.

Yakından baktığında, kulübenin gölgeliğinde durmuş, ağ-

layan genç bir kadın gördü. Uzun boyluydu ve onu daha önce görmemiş olmasına rağmen, bir şekilde tanıdık görünüyordu. Kaşlarının hoş bir kavisi vardı ve erdem dolu gözleri gençliğin canlılığıyla parlıyordu. Unaşi ona yalnızca kaçamak bir bakış attı, ama yüzünü görür görmez donup kalmıştı. Kız ise, Unaşi'yi fark etmemişti ve yırtık pırtık kıyafetinin kollarıyla gözyaşlarını sildi.

“Oradaki kadın kim?” diye sordu, gönlünü çoktan kaptırmış olan Unaşi yanında duran çocuğa.

“Yayoi, Karanlıklar Rahibesi.”

Işık Rahibesi ve Karanlık Rahibesi. Öyleyse, o Kami-ku'nun kocasının, arı tarafından sokulan adamın kız kardeşiydi. O anda kendisinin - Yakinahiko'nun- on dokuz yaşındaki Unaşi olarak hayata gelmesinin yalnızca bu kadını bulmak için olduğunu anladı. Onun için Umihebi Adası'na yönlendirilmişti. Yenilmiş bir aşkla doldu kalbi; bu öyle güçlü bir histi ki nefes almakta zorlanıyordu. Ve içini dolduran neşe öyle derindi ki,

bir cenazenin ortasında olduğunu umursamaksızın zıplamak ve çığlık atmak istiyordu. Bu tam olarak hayatta olmak demek, diye düşündü sol elindeki tahta parçasına bakarken.

Ada şefi tabutun yerleştirilmesi için gerekli emirleri verdi, sonrasında Unaşi ve yaşlılar tabutu mağaranın içine taşıdılar. En yeni tabutlar girişe yakındı. Daha derinlerde olanlar çürümüşü ve beyaz kemikler uçlarından sarkıyordu. Unaşi, Kamiku'nun kocasının cesedinin yenilerden birinin içinde olduğunu düşündü. Tabutu yerine koyduktan ve mağaradan çıktıktan sonra, Unaşi kendisine doğru yürümekte olan Yayoi'yle göz göze geldi. “Şimdi kadın ne de hoş.” Bu eski cümle dudaklarından süzölmüşü. Bunlar İzanaki'nin bir zamanlar İzanami'ye söylediğı sözlerdi. “Ah, bu iyi bir kadın olmalı?”

Yayoi, Unaşi'nin kim olduğunu bilmiyordu ve doğal olarak, ona şüphe dolu bir bakış attı. Tepkisi beklenmedik değil-

di. Tamamen başka bir dünyadan biriyle karşılaşmışı. Ama Yayoi'nin onu görmesinin şaşkınlığını takip eden bu genç ve yakışıklı adama duyduğı çekim Unaşi'nin dikkatinden kaçmadı. “Hadi birlikte bambaşka, uzak bir diyara kaçalım!” diye bağırdı kalbinde Unaşi Yayoi'ye. “Bu adayı terk edelim.” Ya-yoi sorgulayan bir ifadeyle ona bakıyordu. “Söylediğimi duydun mu?” diye bağırdı tekrar Unaşi, sessizce. Yayoi hâlâ ona bakıyordu, içinde yanan aşkın sinyalini almış olmalı, diye düşündü. Bu ilk karşılaşmaları olsa bile, ikisinin de bu karşılaşma için yaşadıklarını anlamış olmalıydı. Tam da bu an için.

“Yayoi” diye seslendi ada şefi; Yayoi ona doğru ilerledi. “O kadar ani oldu ki başka bir tabut hazırlamaya fırsat bulamadık. Şimdi üzerinde çalışmaya başlayacağız, yani senden yarın sabaha kadar bunu içmeni istiyorum.”

Yayoi şefin uzattığı çömlek kabı aldı. İçinde sıvı bir şey var gibiydi. Unaşi, toplu bir hüçün iç çekişi hissederek çevresine bakındı. Cenaze alayına eşlik eden adalılar sessizce ağlıyordu. Çocuğı dönüp “Bu ne?” diye sordu.

Çocuk öyle bir ağlamaya başladı ki zar zor konuşuyordu. Kamiku'nun en büyük kızının gözlerinden de yaşlar akıyordu ve kafasını kaldıracak halde

değildi. Acıları birdenbire öyle yoğunlaşmıştı ki, Unaşi onları yeni bir trajedinin beklediğini tahmin edebiliyordu.

Şef, Yayoi'ye çömlek kabı verir vermez, cenaze alayının katılımcıları, Amiido'daki işleri bitmiş gibi dönüş yoluna koyuldu. Çimlik alandan, Yayoi'ye veda etmeden ayrıldılar. Unaşi onlara yetişmek için hızlandı. Ama onun için Yayoi'yi bu ürkütücü yerde bırakmış olma düşüncesine tahammül etmek çok zordu. Şimdilik beklemeye ve akşam olur olmaz geri dönmeye karar verdi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu bezgin bir halde güç bela ilerleyen çocuğa. Herkes kendi yoluna gidiyor ve evine dönüyordu.

“Tüm adalılar evimize gelecek, şimdi de evlerine yemek hazırlamaya gidiyorlar.”

“Peki ya Yayoi?”

Çocuk durdu. “Genelde, karanlıklar rahibesinin yas bitinceye dek kimseyi görmesine izin verilmez. O ölülerin arasında yaşar.”

“Ama bu sefer farklı.”

Çocuk kekeledi, “Ben de bilmiyorum.”

Unaşi Amiido'ya dönmek ve Yayoi'yle konuşmak istedi. Ama zamanlama doğru görünmüyordu. Onun yerine Kamiku'nun ailesiyle, vefat eden annelerinin evine doğru yürüdü. Adayı geçtiler, adanın en doğusundaki, dua salonu ve yaşam alanının bulunduğu burna doğru yol aldılar. Burna ulaştıklarında, Unaşi uçurumun ucundan aşağıdaki denize baktı. Gemisinin hâlâ açık denizde demir atmış halde durduğundan emin olmak istemişti. Aklına Kamiku'nun tam da bu noktadan ölümüne atladığı geçti.

Güneş batınca adalılar mütevazı cenaze ziyafetlerine başladı. Midye balığı ve yosun yemeklerini çıkardılar. Sakenin yanına, ateşte ısıtılmış kuru balık ikram ettiler. Sake fermente pirinçten yapılmıştı. Unaşi bir yudum aldı. Boğazı o kadar kurumuştı ki sake çok lezzetli geldi.

“Size minnettarız, efendim” diye söze başladı şef. “Sayenizde, Kamiku-sama evine dönebildi ve şimdi bir sonraki nesille devam edebiliyoruz.” Yardım ettiği diğer yaşlı kadın ve erkekler de ona teşekkürlerini iletiler.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Unaşi.

Şef puslu gözlerle ona baktı ve “Kamiku-sama öldüğünde, karanlıklar rahibesi de ölür. Kamiku-sama kendi canına kıydı çünkü gelenek onu zorluyordu. Bedeni bulunmamış olsaydı, ölüp ölmediğini bilemeyecek ve harekete geçemeyecektik. Ama cesedi sudan çıkarıp evine getirdiğin için, yeni bir rahibe atayabiliriz. Şurada gördüğün ikiz kızlar on altı yaşma

geldiklerinde onun yerini alacaklar. O zamana dek, geçici rahibeyle idare edeceğiz. Kamiku-sama son derece hayat doluydu ve onun yerine geçen onun kadar olamayacak. Bu da genel ruh halinde bir değişiklik yaratacak” dedi.

“Ama neden Yayoi’nin ölmesi gerekiyor?” diye sordu Unaşi.

“Adamızda gün geceyle eştir ve Yang da Yin’le. Bu yüzden.”

Unaşi, Kamiku’nun, adayı bir cenazeden kurtarmak için değil de Yayoi’yi ölümden kurtarmak için canına kıydığını anlamıştı. Cesedini bularak ve adaya geri getirerek, buna karşı gelmişlerdi. Unaşi bunun Yayoi’nin o anda ölüyor olabileceği anlamına geldiğini anlar anlamaz, öyle bir huzursuzlukla oturduğu yerden kalktı ki dengesini kaybedip düştü.

Bir süre bilinçsiz bir halde odanın bir ucunda yattı. Kendine geldiğinde, sağ elini uzattı ve orada başka kimsenin olmadığından emin olmak üzere çevresindeki havayı yokladı. Hâlâ ölüyü tuttukları odada olduğunu anlayınca rahatladı. Ayağa kalkmayı becerdi. Ama kalktığında başı dönmeye başladı. Adaya yabancı biri olarak, onların sakesine alışık değildi ve onun üzerinde neredeyse narkotik bir etki yaratmıştı. Yaşlı şamanın farklı adaların farklı zehirlere sahip olduğunu söylediğini hatırlayıp ayıldığı için mutlu oldu. Bu hislerle, Unaşi kapıyı buldu ve odadan çıktı. Çeşmeye yöneldi, ağzını çalkaladı ve su içti.

Ay batıdan yükseliyordu. Şafak vakti yakındı. Unaşı, sendeleyen bacaklarla, yola düştü. Acele etmek istiyordu, vücudu onunla işbirliği yapmadığından telaşa kapılmıştı. Yakinahiko'yken, herkesin midye kabuklarından kolluklar taktığı kasabadaki şaman ona, "O adalarda bizim Yamato'da sahip olmadığımız zehirler var" demişti.

Şimdi şamanın sözlerinin Yayoi'den ve kaderinden bahsettiğini anlıyordu.

Yol neredeyse bir saate yakın sürdü ama sonunda onu Amiido'ya götüren patıkaya ulaştı. Fısıltıyla konuşan insanlar duyuyordu. Bir grup yaşlı adalı girişte durmuş fısıldaşıyor, önlerindeki ağacın girişine bakıyordu. Gece bekçileri! Sı-

rayla girişi kolluyorlar, Yayoi'nin kaçmaya çalışmadığından emin olmak istiyorlardı. Bu ne korkutucu bir adaydı. Yakalanırsa, zehri onun üzerinde kullanmakta hiç tereddüt etmezlerdi. Ama şimdi vazgeçemezdi. Batı sahiline doğru yol almaya başladı. Kayalığa tırmanacak, Amiido'ya öbür taraftan giriş yapacaktı. Doğuya doğru azar azar parlayan gökyüzü tırmanmasına yardımcı oluyordu. Tüm düşündüğü, Yayoi'nin çoktan ölmüş olabileceğiydi.

Kayalığı tırmanır tırmanmaz, mezarlık mağaranın tam altına gelinceye dek döndü. Yanındaki küçük kulübeyi görebiliyordu; içeride bir ışık yanıyor gibiydi. Hâlâ zaman vardı. Toprak bendin altından aceleyle ilerledi, kulübeye yanaştı ve usulca, "Yayoi!" diye seslendi.

Kapı biraz aralandı, Yayoi dışarı çıktı. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Unaşı rahatlayarak bir oh çekti ve onun eline uzandı. Ama Yayoi korku içinde sordu. "Kimsin sen?"

"Çabuk! Kaybedecek vaktimiz yok. Kaçmalıyız."

"Ama nasıl?" Yayoi'nin, neredeyse bir feryat gibi çıkan ve Amiido'nun girişini oluşturan ağaçları kesecek kadar keskin sesi umutsuzdu. Orada bekleyen yaşlılar bunun ölüm anının göstergesi olduğunu düşünebilirlerdi. Ama Unaşı onun sesinde sert bir öfke sezdi. Yaşamak istiyordu. Başka bir diyara kaçmak, kendini aşka bırakmak istiyordu. Hepsinden çok, sesi, hayatını yarıda kesmek zorunda bırakılmanın öfkesini taşıyordu. Belki de, o

gün erken saatlerde onu gördüğünde, beslediği hisleri ona geçirmeyi başarmıştı.

Yayoi, Unaşi'nin sağ elini sıktı. Kendi elleri biraz titriyordu. “Çok geç. Bu ada küçük ve hiçbir kaçış yok. Yaşlılar girişte nöbet tutuyor. Ve hepsinden öte, Uyarı taşma gidene dek tüm patika dikenli çalılarla dolu. Daha önce kimse Uyarı'yı geçemedi. Kuzey burnuna gidilebileceğini duymuştum, ama bir gemi olmadan, adadan kaçamazsın. Yani, anlayacağın, kaçmak imkânsız.”

“Uyarı taşını geçtikten sonra ne var dedin?”

Yayoi huzursuzca gökyüzüne baktı ve sonra da kuzeyi gösterdi. “Dikenli pandan ağaçlarının oradan geçen bir tünel olduğunu duymuştum. Ama yalnızca Yüce Rahibe bu yolu kullanabilir. Başka kimse oraya gitmemeli; dolayısıyla orasını hiç görmedim. Ama pandanları takip ederek ilerlersen kuzey burnuna ulaşılacağını duymuştum.”

“Kuzey burnu mu? O zaman senin beni orada beklemeni istiyorum. İskeleye gidip orada gördüğüm kayığı çalmam lazım. Sonra da kuzeye doğru yola koyulurum.”

“Bunu tek başıma yapıp yapamayacağımı bilmiyorum.” “Burada kalırsan zehri içmek ve ölmek zorundasın. Kamiku'nun yanındaki tabutta bulacaksın kendini - ne kadar genç olsan da. Gel, hayatı seç. Beni seç.”

Unaşi, Yayoi'yi kollarına alıp ona sıkı sıkı sarıldı. Bu hareketin kendiliğindenliği içgüdüsel olarak vücudunun katılaşmasına neden oldu. Unaşi, sağ eliyle Yayoi'nin çenesini tutu ve dudaklarını onun dudaklarına götürdü. İçine hayat üfledi. Bir zamanlar tanrıydı. Ama hayat döngüsü belirli ve sınırlı bir insan, ona çok değerli bir şey armağan etmişti. Unaşi gözlerini kapadı. Yayoi'nin hayatına tutunacaktı.

Yayoi, onun sol elinin olmadığını fark etti. “Sana ne oldu?” diye sordu.

‘Yılan ısırığı.’

Gözlerini Unaşı'ye dikti, sol kolundan tuttu ve elinden geriye kalan kısmı kibarca yanağına doğru değdirdi. "Sol elin olmama izin ver" dedi.

Artık bu kadını bulabilmesi için buraya yönlendirildiği açıktı. Unaşı huzur doldu. Yayoi'yi sırtından sıkıca ileri doğru itti. "Acele et. Gün ağarmadan bu adadan gitmemiz gerek. Yakında insanlar ortalıkta dolaşmaya başlayacak."

Yayoi hızla kuzeye doğru koşmaya başladı. Amiido dikenlerine ulaşır Uyarı'yı geçtiğinde, ilerleyebileceği tek bir yol

vardı önünde. Bu tek kaçış yoluydu. Tedirginlikle Unaşı'ye baktı. Ona el sallıyordu. Ve sonra kayığı bulmaya gitti.

Acele etmesi gerekiyordu. Bir kere daha kayalğı tırmanıp sahile indi. Bu sefer başka bir noktadan inmişti. Ağaçlar ardına saklanarak güneydoğuya, rıhtıma doğru ilerledi. Gün yeterince ağarır ağarmaz, adadaki kadınlar midye balığı ve yosun toplamak için kumları eşeleyeceklerdi. Onlar sahile ulaşmadan kayığı çalmalıydı. Seyahat ettiği gemi hâlâ açık denizde demir atmış, duruyordu. Ama bu çok sürmeyecekti. Yayoi'yi kuzey burnundan almalı ve beraberinde gemiye getirmeliydi.

Sahile insanlar gelmişti bile: Kamiku'nun bedenini tabuta koyan orta yaşlı kadınlar. Daha da beteri, kayığı sahile çekmişler, çevresinde durmuş konuşuyorlardı.

"Merhaba" diye seslendi Unaşı.

Bir anda belirttiği için kadınlar şaşkınlıkla ona baktı.

"Bana kayığı ödünç verebilir misiniz?"

Kadınlar hayır anlamında başlarını salladı. "Şef bize bununla bir tabut yapmamızı söyledi. Gece boyunca kuruması için burada tuttuk."

"Kimin tabutu?"

Kadınlar başlarını önlerine eğip hiçbir şey söylemediler. Şüphesiz ki Yayoi'nin intiharı bahsedilmemesi gereken bir konuydu. Onun, yapayalnız,

sessizce ölmesini bekliyorlardı.

“Eğer bir tabut yapmanız gerekiyorsa, bir ağaç kesmeniz daha doğru olur. Eğer bu kayığı parçalarsanız adada size tek bir tekne kalmaz. O zaman ne yaparsınız?”

Unaşı gözlerini kadınlara dikmişti. Allak bullak olmuşlar, birbirlerine bakıyorlardı.

“Bir konuyla ilgili gemici arkadaşlarımla görüşmem gerekiyor. Bana botu çok kısa bir süreliğine ödünç veremez misiniz? Söz veriyorum geri getireceğim. Lütfen, yardımcı olur musunuz? Sizin için hediyelerle geri geleceğim.”

“Yani, bize biraz tohum getirebilersen...” dedi bir kadın çekinerek.

Bir diğeri ona katıldı, “Ben kıyafet isterim. Ne olduğu önemli değil... burada hiçbir şeyimiz yok.”

“Peki ya sen?”

Unaşı son kalan kadına sorduğunda, kadın kararsız görünüyordu, sonrasında döküldü, “Kullandığın şu küçük sandalı isterim.”

“O zaman tabut için bekleşeniz iyi edersiniz.”

Kadınlara Unaşı’nın denize açılmasına yardım etti. Sonunda yola koyulmuştu. Açıkta demir atmış olan trol teknesine yandan bir göz attı ve tek koluyla kuzey burnuna doğru kürek çekmeye başladı. Akıntı sertti ve yavaş ilerliyordu, ama hedefine gün doğarken ulaştı. Yayoi gelmemiştir. Yakalanıp yakalanmadığını merak edip tedirginlikle onun yolunu gözledi.

Kuzey burnu kayalıktı ve demir atmak için uygun bir yer yoktu. Kayalara çok yanaşırsa, dalgalar kayağı ikiye ayırırdı. Demirlemek için sahil hattını tararken, güneş gökyüzünde yükselmeye başladı. Yayoi hâlâ gelmemiştir. Doğan günle ada şefi ve diğerleri kendini öldürdüğünden emin olmak üzere Amiido’ya gidecekti. Kaçtığını anladıklarında, adada kargaşa çıkacaktı. Yayoi çoktan yakalanmış mıydı yoksa? Eğer yakalanmadıysa, o zaman

nerede kalmıştı? Ve gelişi biraz daha zaman alırsa, gemiden biri onu aramak için kıyıya gelecek ve yalanı açığa çıkacaktı.

Tam o sırada Yayoi pandan aalıkları arasından belirdi. Unaşi'yi gördüğünde bariz bir şekilde rahatlamıştı; kaşlarından süzülen teri sildi. Bacakları yara bere içindeydi ve kanıyordu, ama Unaşi'ye, gözleri parıl parıl, neşe içinde koştu. Unaşi sağ elini ona yolu göstermek için salladı, ama Yayoi kendi yolunu bulmaya hevesli, çoktan suya atlamıştı. Ona doğru yüzdü ve kayığın ucunu yakaladı. Unaşi onu içeri çektiğinde, kayık sertçe sallandı. Yayoi, iliklerine kadar sıırsıklam, diğer küreği aldı ve çekmeye koyuldu.

“Islak kıyafetlerinin içinde donuyor olmalısın.”

“Adadan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyorum sadece.” “Ellerindeki tek tekne bu. Artık bizi yakalayamazlar.” Yayoi bir oh çekip arkasına dönerek kuzey burnuna baktı. Denizden bakılınca, kayalıklar dikti ve de yamaçları boyunca beyaz zambaklar ieklenmişti. “Tuhaf. Bu adaya daha önce hiç denizden bakmamıştım. Bu kadar ilgi çekici bir şekli olduğunu hiç bilmiyordum ya da bu kadar küçük olduğunu!” Unaşi'nin yüzüne baktı. “Kimsin sen?”

“Adım Unaşi.”

“Nerelisin?”

“Yamato.”

“Nasıl bir yer orası?”

“Güzel, ama burada olmayan zehirlerle dolu.”

Unaşi'nin cevabını duyar duymaz, Yayoi yüzünü sabah güneşine çevirdi. Güneş şimdi daha yüksekteydi ve onun güzel yüzünü mandalina turuncusuna boyuyordu. Unaşi büyülenmişti.

“Her yerde zehir var. Bundan emin olabilirsin. Gün olduğu müddetçe, gece de olacak. Ve Yang olduğu müddetçe de Yin. Her ünün bir arkası var ve

siyah olmadan beyaz olmuyor. Bu dünyadaki her şey zıddıyla, eşiyle var. Neden diye sorabilirsin, eğer sadece teki olsaydı, asla doğum olmazdı. Başlangıçta ikiydiler, bu ikisi birbirine tutuldular ve bir araya geldiler ve bizler de böylece anlam kazandık. Ya da böyle olduğu söyleniyor.”

“Bunu birinden mi öğrendin?”

“Kamiku-sama’dan. Son zamanlarda hayata olan ilgisini yitirmişti ama bana bir sürü şey öğretti. Bu şekilde hayatına son vermiş olması beni çok üzüyor.”

Aklına hatıralar geldikçe Yayoi’nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Kamiku-sama neden kendi canına kıydı?”

“Muhtemelen öylesine büyük bir yalanın içinde yaşamaya devam edemediği için.” Yayoi’nin yüzü gölgelendi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kamiku-sama’nın kocasının adı Mahito’ydu. Ve onun benim abim olduğunu söylemişti. Ama eşekarısı onu soktuğunda ölmeden hemen önce Kamiku-sama’ya birçok şey itiraf etti. Ona benim Kamiku-sama’nın küçük kız kardeşinden olma kızı olduğumu söyledi. Bu durumda ben Kamiku-sama’nın yeğeni oluyordum, ki bu durumda Yang’dım. Ama Mahito ada şefine kız kardeşi olduğumu söylemişti ki bu da beni yedek rahibelik ailesinin kızı yapıyordu. Dolayısıyla bir sonraki karanlıklar rahibesi oldum. Herkes bunun, çok eski zamanlardan beri belirlenmiş kaderim olduğunu düşündü. Ama Kamiku-sama’dan gerçekleri öğrenince, buna daha fazla dayanamadım. Beni kurtardığın için sana öylesine minnettarım ki.” Yayoi süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Unaşi onun ıslak ellerini avucuna aldı. “Peki annene ne oldu?” “Anemin adı Namima’ydı. Kamiku-sama’nın küçük kız kardeşiydi, bu da Yin olduğu ve karanlıklar rahibesi olması gerektiği anlamı taşıyordu. Ama bana hamile kaldı ve babamla birlikte adadan kaçtı. Şu an bizim bindiğimize çok benzeyen bir kayıkla kaçtıklarını duydum. Annem beni kayıkta doğurdu. Ve sonra da öldü.”

“Seni doğururken mi öldü?”

“Hayır. Babam bunu doğru düzgün anlatmadı hiç. Ama Kamiku-sama annemi babamın öldürdüğünden şüphelendi hep. Babam Kamiku-sama’yla birlikte olmak istedi ve ailesinin lanetten kurtulmasını diliyordu dolayısıyla adaya beni beraberinde getirdi. Eğer Namima’yı öldürdüyse, Kamiku-sama’nın onu asla bağışlayabileceğim sanmıyorum.”

“Yine bir ihanet hikâyesi.” Unaşi kendi kendine konuşmuştu, ama Yayoi anlam veremez bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Sen de mi ihanete uğradın?”

Unaşi gemiye doğru bakıp cevap vermedi. Yayoi’yle evlenirse, İzanami’nin tepkisi ne olurdu? Düşüncelere daldı. Unaşi’nin İzanaki olduğunu bir anlarsa, Yayoi’yi öldürürdü. Bu kaçınılmazdı.

Peki ya kendi Yomotsuhira’ya, Yomi bayırına inse ve İzanami’yle yüzleşirse? Belki yeniden uzlaşabilirlerdi. Ama artık bir insan olarak, böyle bir yiğitliğe kalkışma cesaretini nasıl bulacaktı? İnsan olmadan önce aşkın tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Ve bir tanrı olmadan olağanüstü güçlere sahip olması mümkün değildi. Yayoi’yi nasıl koruyacaktı?

Unaşi, Yayoi’nin yüzünü dikkatlice inceleyerek, kendini kürek çekmeye verdi. Bir plan yapması gerekiyordu.

Şimdi erkek ne de hoş

Yeraltı sarayının koridorlarında, aklım Yayoi’de, aylak aylak yürüdüm. Korkusundan kurtulmasını ve şüphesiz ona ağır bir yük olan lekelenmenin kokuşmuşluğundan arınmasını diliyordum. Ama ne yapabilirdim ki? Ölüydüm. Sabırsızlığım, kurtulmamın imkânsız olduğu kederim beni çevreleyen karanlığı daha da koyulaştırıyordu sadece. O arıya asla

dönüşmemeliydim. Yayoi'nin berbat kaderinden habersiz olsaydım, şimdi kendimi çok daha iyi hissederdim.

Uzun sütunların birinin gölgesinde saklanırken gördüm Mahito'yu. Tabii ki, tam olarak Mahito değildi, bir zamanlar olduğu adama çok benzeyen boş bir ruhun buğulu dış hat-tıydı gördüğüm. Görüntüsü beni üzdü. Beni öldürdüğünü hatırlamadığı ya da söylediği tüm yalanları unuttuğu için değil, ama onu bu halde görmek ölümün boşluğunun daha da farkında olmama neden oluyordu. Ve çekmek zorunda kaldığım dayanılmaz acıyı da dün gibi hatırlamama neden oluyordu. Birlikte dünyaya getirdiğimiz kızımız hâlâ o adadaydı, şimdi karanlıklar rahibesi olmuştu. Öylesine dayanılmaz bulduğum bir kaderde benim yerimi aldığını öğrendiğimden beri huzur bulamaz olmuştum. Ve sıkıntım Mahito'nun bunu, ailesini içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için yaptığını öğrendiğimde daha da arttı. Böylece Kamiku'yla, çocukluğundan beni âşık olduğu ve ona âşık olan kadınla evlenebil-

mişti. Düşüncelerim nefrete dönüşünceye dek dönüp durdu.

Nefretime ölümüm sebep olmuştu. O zamana dek nefretin ölümlere ne büyük bir enerji verdiğinden habersizdim. Ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, kaderimden kurtulamı-yordum. Neden her şey böyle olmuştu? Mahito'yı suçlamaktan başka bir şey yapamıyordum. İzanami'yi her zaman biraz olsun anlamaya çalışmışım ama başlangıçta nefretinin derinliğini onaylamıyordum. Mahito'nun ihanetinin boyutlarını öğrenir öğrenmez, İzanami'nin duygularının gerçek manasını iliklerime kadar anlayabildiğimi hissettim. Ve tam olarak da bu yüzden Ölüler Diyarı'nda olmalıyım.

Diğer günler gibi, bugün de, Mahito aynı donuk ifadeyle karanlığa dikmişti gözlerini. Hâlâ başına gelenlere, neden kendini Ölüler Diyarı'nda bulduğuna, ya da ne tür bir varlığa dönüştüğüne bir anlam veremediği aşikârdı. Dolanıp duran bir ruhtu, sonsuza dek dinmek bilmez bir keder varlığı olarak kalmaya mahkûmdu. Zavallı acınası Mahito! Bir şekilde, bana benzediğini düşündüm. Umihebi Adası'ndan onunla beraber kaçtığımda beni bu kaderin beklediğinden bihaber olduğum doğrudur.

“Merhaba, Mahito.”

Ona selam verince, Mahito bana bakmadan kibarca eğildi. Tanıdık bir yüz bulma umuduyla bitmek bilmeyen karanlıkta aranıp duran, uzunca bir süre bakışını herhangi bir şeyde sabitlemeye korkan bir çocuğa benziyordu. Ona yaklaştığımda, kaşlarının arasındaki küçük yara izini gördüm. Yara izini işaret ederek, cevabını biliyor olsam da sordum, “Oraya ne oldu?”

Mahito elini alnına götürüp parmağıyla ize dokundu. Allak bullak olduğu tüm yüzünden belliydi. “Bilmiyorum.”

“Küçük bir ısıruk gibi duruyor. Acımış olmalı.”

Mahito, yara izini saklamaya çalışırcasına, alnını eliyle kapattı. “Hatırlamıyorum.”

“Seni bir eşekarısı sokmadı mı” diye ısrar ettim. Yaşayanların dünyasında ne olduğunu hatırlamak istemiyor gibiydi. Ve bu hatıranın benimkinin tam tersi olduğunu fark etmek beni rahatsız ediyordu. Bir arıya dönüştüğümünden ve Umihe-bi Adası’na gittiğimden beri, kötü biri olmuştum.

“Hatırlamıyorum.” Mahito yüzünü başka yöne çevirdi, büyük bir acı içinde olduğunu ortadaydı. Öldüğünün hâlâ farkında değildi; hafızasını kaybetmişti ve çekingen birine dönüşmüştü.

Ve senin gözlerinin önünde can veren ben korkunç acılar çektim. Senden ve kızımızdan ayrı düştüğüm için hep yas tuttum. Sizin için nasıl da endişelendim! Hiçbir şey hissetmiyor olmak benim için ne kadar da iyi olurdu. Ama bu bitmek bilmez karanlıkta mutlak bir çaresizlik içinde ağlamaya mahkûm edilmişim. Benim çektiklerimi senin de çekmeni istiyorum.

Nefretimin tüm gücüyle Mahito’ya saldırmak istiyor, kendimi zor tutuyordum. “Neden hatırlamıyorsun? Artık işine yaramayacağımı anladığında beni boğarak öldüren sen değil miydin? Ve sonra da kızımızı kardeşin gibi gösterdin. Onu karanlıklar rahibesi olmak zorunda bıraktın, öyle değil mi?”

“Öyle mi?”

“Neden böyle bir şey soruyorsun ki? Kamiku’ya âşıktın ve beni istemedin.”

“Kamiku benim karım, bu kadarının doğru olduğunu biliyorum. Gerisi
içinse, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ben Kamiku’nun küçük kız kardeşıydim. Adım Nami-ma.”

“Bu ismi daha önce duymuştum, ama kim olduğunu çıkaramıyorum.”

“Adadan, karanlıklar rahibesi Namima’yla birlikte kaçtın. Sonra da onu
öldürdün. Ondan olan bebeğini, Yayoi’yi adaya geri götürdün ve herkese
onun kız kardeşin olduğunu söyledin. Sen bir katilsin!”

Bana bakarken Mahito’nun dudakları titriyordu. Gözlerimin,
İzanami’ninkiler gibi boş bakıyor olduğundan emindim. Benimle göz göze
geldiğinde, görmemesi gereken bir şey gör-müşçesine bakışlarını kaçırdı.

“Ben kimseyi öldürmedim. Adaya bir bebekle döndüm. Ama tüm
hatırladığım bundan ibaret.”

“Yalan söylüyorsun! O bizim kızımızdı. Ona Yayoi adını veren bizdik.”

Mahito yalnızca hatırlamak istediklerini hatırlıyordu. Aniden ellerini
yüzüne götürüp yere çöktü. Sütunların altındaki kasvet daha bir karardı ve
ezici bir hal aldı. Salondaki diğer ruhlar, kendini kaybettiğini fark ederek
ona acımayla baktı. Onlar da, orada dururken hissettiğim, insan şeklindeki
kötücül ruhu, öfkeyi hissettiler. Ama kimse acımı anlamadı. O anda
kesinlikle yapayalnız olduğumun farkına vardım - kederli ve öksüz.

“Ölürken ne hissettin?” sorularımla onu zorlamaya devam ettim.

“Canım acıdı.” Ölümün acısını hatırlayınca titremeye başladı. “Yüzüm şişti.
Göremiyordum ve nefes almam zorlaştı, sonunda nefes alamaz hale
gelinceye kadar. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Ama acı sonuna kadar
oradaydı.”

“Layığını bulmuşsun.”

“Çok zalim bir söz bu.” Mahito’nun omuzları düştü.

“Şimdi, burada olmak, sana ne hissettiriyor?”

“Ailem için kaygılanıyorum. Adamız çok fakir. Pirinçle değış tokuş etmek için tutabildiğim kadar çok balık tutmalıyım. Ne yaparlar şimdi?”

Yaptıklarımız nafîle, öyle kötü ki. Mahito’nun, onu ne kadar zorlarsam zorlayayım hiçbir şeyi hatırlayacağı yoktu. Nefretimden nasıl kurtulacaktım? Öylece salman ruhlardan biri olmak istiyordum, amaçsızca süzülen, hiçbir şey hatırlamayan.

“Namima?”

Bana doğru gelen bir şey gördüm, soluk mavi renkle şekil buluyordu. İzanami salona girmişti.

“Buradayım.”

Mahito korku içinde ona baktı. Sütunun gölgesine saklanmaya çalıştı. Et ve kandan oluşuyor olmayınca, bağlanabileceğı bir şey kalmamıştı. Onunla konuşmama bir son verip İzanami’yi bekledim.

“Neler yapıyorsun?”

“Mahito’ya eziyet ediyordum.”

İzanami’nin kaşları her zamanki eğimlerine kavuştu, ama şimdi her zamankinden daha mutsuz gözücüyordu. “Namima, değışmekte geç kaldın. Bu adam sana dair hiçbir şey hatırlamıyor.”

“İzanami-sama, ona acı çekertirmek istiyorum. Unutmaya hakkı olduğunu düşünmüyorum.” Ağlamaya başlamıştım. Yanağımanın gözyaşlarının süzüldüğü yerleri tuhaf bir şekilde ısındı. Bu yeraltı cehenneminde olmaktan nefret ediyordum, içimde tutamayıp söyledim, “Böyle bir yerde nasıl yoluma devam edebilirim?”

Birden İzanami’nin, “Böyle bir yer”e hükmeden tanrıçanın huzurunda olduğumu hatırladım. “Lütfen beni affet!” diye atıldım.

İzanami'nin yüzü bulanıklaşmıştı. Sonunda konuştuğunda, "Seni bulmaya bunun için gelmedim. Seninle konuşmam gereken bir şey var" dedi. Dönüp ölüm sırasının kime geldiğine karar verdiği odasına doğru yürüdü. Mermer koltuğuna oturdu.

"Görünüşe göre İzanaki yakın zamanda ölmüş."

Donup kaldım. Ama sonra, İzanami'ye her zaman eşlik eden sertlik ve kızgınlığın bugün biraz solmuş olduğunu gördüm. Muhakkak ki, İzanaki bir tanrıydı. Tanrılar gerçekten ölür müydü? Doğru, İzanami ölmüştü ve şimdi Ölümler Diyarı'nda yaşıyordu. İzanaki'nin de buraya geleceği anlamına mı geliyordu bu? Kesinlikle hayır. Tanrılar öldüğünde Yüce Cennet Ovası'na yükseldiklerini duymuştum. O halde, izanami, eşsizliğiyle gurur duyan bir tanrıçaydı.

"İzanaki-sama ölünce ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Uzun bir zaman Yakinahiko adında bir insan olarak yaşadı. Ama görünüşe göre genç hizmetlisinin kılıcıyla yere serilmiş ve bu sefer geri dönmemiş. Atmacası her şeyi tüm açıklığıyla görmüş ve hizmetliden intikamını almış. Ama ondan sonra olanlardan haberdar değilim."

"İzanami-sama, İzanaki-sama'nın ölmesi nasıl mümkün olabilir? Hizmetlisinin öyle bir güce sahip bir adam olması mümkün mü?"

"Detayların hiçbirine hâkim değilim."

izanami dirseğini koltuğunun kol dayama yerine yasladı ve elini çenesinin altına koydu. "Belki de İzanaki hayatta olmaktan yorulmuştur. Belki de, ne zaman son bulacağını bilmeksizin çocuk üretmek için bir kadından diğerine koşmaktan bıktığımdandır."

Dalgındı. Her gün kimin öleceğine karar vermeye alıştı. Ama bugün, buna ilgi duyuyor gibi durmuyordu. Çeşmeden akan siyah suyla dolu kâseyi, hiç ellemeden, taş zemine koymuştu.

Ansızın korkunç bir şey fark ettim. Mahito'ya olan nefretimle, birinin ölmesini isterken bulmuştum kendimi. Ölüler Diyarı'na kapatıldığında İzanami'yi teslim alan duygu da bu değil miydi? Nefret korkutucudur. Birinin yükümü hafifletmesini istiyordum; kollarımı vücuduma doladım ve titredim. "İzanami-sama, yalvarırım. Çaresizim. Öylesine bir ruh olmak istiyorum. Karanlıkta kaybolmak ve zamanımı mutlak sessizlikte geçirmek istiyorum. Mahito'nun yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum. Yalnızca her şeyi unutmak istiyorum. Lütfen huzurlu, sessiz bir ruh olmama izin ver. Bu acıyı yeterince çektim."

Kendimi İzanami'nin ayaklarına attım. Hüzünle bana baktı.

"Namima, canını acıtan nedir?"

"Senin de canını acıtan şey, İzanami-sama. Öfke ve keder. Mahito'ya karşı öfke doluyum. Ama kızım ve mahkûm olduğu kader için kahroluyorum. Kendimi bu duygulardan kurtarmak istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve İzanami-sama, senin de bildiğini sanmıyorum. Ben sadece sıradan bir ölü olmak istiyorum. Lütfen, sana yalvarırım, bırak karanlıkta süzüleyim."

"Namima, çektiğim acıyı anlamaya muktedir olduğunu sanıyordum."

"Sanırım benden çok şey bekliyorsun. Ben sadece, kıskançlıkla yoğrulmuş vasat bir kadınıam."

İzanami'yle aramıza buz gibi bir sessizlik çöktü. Söz bana verilmeden konuşmuştum ve cezalandırılmaya hazır olmam gerektiğini biliyordum. Ceza gerçek bir ölümle yüzleşeceğim anlamına geliyorsa, bu benim için ne kadar da iyi olurdu.

"Kamiku adandaki gün rahibesinin adı, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Bu söylemesini beklediğim bir isim değildi. "Benden bir yaş büyük kız kardeşimdi. Neden sordun?"

"Görünüşe göre ölmüş."

Kulaklarıma inanamıyordum. Benim güzel ablam - her zaman öyle asil ve görkemli. Neyle karşı karşıya kalırsa kalsın hep üstün gelirdi. Kamiku olamaz, Yüce Kâhin olamaz! Tüm adanın en önemli kadınıydı o, Mahito'nun ona âşık olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

“Nasıl ölmüş?”

“Öyle görünüyor ki kendini kayalıklardan atmış.”

Soluğum kesildi. “Benim yüzümden olmalı. Ben Mahito'yı öldürünce yaşamaktan umudunu kesmiş olmalı!”

“Kimin suçu olduğunu bulmaya çalışmanın bir faydası yok.” İzanami bu fikir çok yorucuymuş gibi konuşmuştu. “Kimin hatası olduğunu kim bilebilir?”

Öyle olsa bile, endişelenmekten kendimi alamıyordum. Kamiku öldüyse, Yayoi'nin de ölmesi gerekiyordu. Kaderiyle yüzleşen Yayoi şimdi ne hissediyordu acaba? İzanami'ye sordum, ‘Yayoi'ye ne oldu?’

“Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim ruhunun buraya yönelmediği, yani öldüyse, pişmanlık duymadan öldüğünü varsayabiliriz.”

Biraz olsun yatışmıştım. Yine de, yaptıklarımın tüm adayı etkilediğini düşünmekten kendimi alamıyordum - bir taşın suda yarattığı dalgalar misali. Bir eşekarısma dönüşmüş ve Mahito'yu öldürmüştüm. Ve o öldüğünde Kamiku, dünyanın adaletsizliği görmüş, kendi canına kıymıştı. “İzanami-sama, senden bir ricam var.” izanami bana döndü. Konuşmaya başladığımda boş, belirsiz gözlerini üzerimde hissettim.

“Namima” dedi birden, “eğer yine sıradan bir ruh olmayı isteyeceksen, cevabım hayır!”

“Onu istemeyeceğim.”

“Ne o zaman?” Doğruca bana bakıyordu.

Güçlü ve açık bir şekilde konuştum, “Ölecek olan bin kişiyi benim seçmeme izin vermeni istiyorum.” İzanami'nin dudaklarının kenarında bir

gölümseme kıvrımı gördüğümü sandım. “Ama sen insansın...” demeye çalıştığını düşündüm ve söz aldım, “Umarım asistanın olarak görevi devralmama izin verirsın. Çok basit gözüküyor. Sarayın arkasındaki çeşmeden siyah su alıyorum, sonra da haritaya damlatıyorum. Ve bileğimin küçük bir hareketiyle ölüm bin kişiyi ziyaret ediyor.” İzanami’den de başka bir şeyden de korkmuyordum.

Mahito’yu görerek hissettiğim öfkeden daha büyük bir ceza olamazdı.

“Bir tanrı olmayı mı istiyorsun? Öyle mi, Namima? Bir tanrı olacak ve benim işimi mi yapacaksın?”

İzanami daha önce hiç duymadığım kadar kısık bir sesle konuşmuştu. İliklerime kadar ürperdim. Telaşla başımı salladım. “Hayır. Senin hizmetinde bir rahibe olarak görevi yerine getirmeye talibim. Lütfen yalnızca onayını ver ve başlayayım. Çok yorgun olmalısın, İzanami-sama, senin yerine bin kişi seçmeme izin ver. Gerçekten, kimse seni benim anladığım kadar anlayamaz, İzanami-sama. Eminim bu ricamı kırmama gücün vardır.”

Küstahlık etmiş olmalıydım. Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez cüretim karşısında korkudan dondum kaldım.

İzanami sustu.

Şimdi Kamiku öldüğüne göre, Yayoi’nin yolu yakında bu yeraltı diyarına düşmeyecek miydi? Ama Yayoi benim kim olduğumu bilmeyecekti - tıpkı Mahito’nun bilmediği gibi. Boş bir ruh olarak, çektiğim ıstıraba bir son vermeksizin öylece süzülecekti. Tüm hayatım bir hiç uğruna harcanmıştı. Bu düşünceye dayanmak çok zordu.

“Talebime ne diyorsun, İzanami-sama? Ne diyorsun?”

Bir kez daha ayaklarına kapandım.

“Pekâlâ. Buraya gel.”

İzanami ayağa kalkıp dünya haritasına doğru ilerledi. Hizmetçilerden birinin hazır ettiği siyah su kâsesi zeminin ortasında öylece duruyordu.

“Suyu saç. Bin insanın hayatına son ver.” Kâseyi bana uzattı. Her gün binlerce insanın ölümü İzanami’yle İzanaki’nin savaşından doğmuştu. Ölümün lekelemesinden kaçmaya çalışan bir adamdan alınan saf ve basit bir intikamdı. Suyu serpiştirmek için kâseyi aldım, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunu yapmayı başaramadım. Bileğimin bir hareketiyle bin insanın yok olacağı gerçeğiyle başa çıkamadım. Özümde sadece çok ödleğ biriydim.

Aniden kâseyi dudaklarıma götürdüm ve suyu içtim. Bir ruh olduğumdan, doğal olarak, tam anlamıyla içememiştim. Ağzımdan giren su, tüm vücudumu siyaha boyayarak çenemden aşağı süzöldü. Mikura-sama bana, “Çünkü sen saf olmayansın” dediğinde nasıl da ağladığımı hatırladım. Gözyaşla-rımm kirlili çıplak bacaklarımdan aşağı süzölüşünü seyretmiştim. Artık ölüydüm, bir daha ölemezdim, değil mi? O zaman acımdan kurtulmayı nasıl başaracaktım?

“Görünen o ki, Namima, yapamıyorsun.”

Soğuk taş zemine bırakmıştım kendimi, ama İzanami’nin sesini duyunca, kendimi toparlayıp ayağa kalktım. Arkamda duruyordu.

“Üzgünüm.”

“Bir insan hayatının bir tanrı gözünde hiçbir değeri yoktur ve kolaylıkla alınabilir. Ama senin için... sen insansın ve bu tereddüt etmene neden olur. Tanrılar ve insanlar farklıdır. Benim çektiğim acı seninkinden farklı.”

“Öyleyse, İzanami-sama, neden acı çekiyorsun?” diye sordum düşünmeden.

“Çünkü ben dişi bir tanrıyım.” İzanami hizmetçiyi biraz daha su alması için çeşmeye yolladı. Akabinde, suyu, tereddüt etmeksizin, oraya buraya serpiştirdi. İzanaki’nin artık yaşayanlar dünyasında yer almadığı gerçeğini tamamen göz ardı etmişti.

Siyah suyla boyanmış vücuduma baktım ve bir tanrıçanın ne tür acıya dayanması gerektiğini sorguladım. Kendisi bir kadının kalbine sahip olsa bile, yaşayanlardan can almak zorundaydı. Acısının kaynağında ne yatıyordu? Ya da öldüren bir tanrıçayken bile aynı zamanda doğurmakla yükümlü bir kadın olduğundan mıydı? Üstüne düşündükçe daha da bunaldım ve cüretimden daha da pişman oldum. Bir insan olarak benim çektiğim acının İzanami'nin çekmek zorunda olduğu acının yanında hiçbir önemi olmadığını anladım.

Çok kederliydim. Bir ruh tam olarak hastalanamaz, ama tek istediğim, hayatın acısından, Mahito'nun bana yaşattıklarından bihaber, öylesine süzülmekti. Bu olanlardan sonra İzanami'nin huzuruna çıkmadım ve Mahito'yla karşılaşmadım. Zamanımı yeraltı karanlığında boş boş dolanarak, karanlığın içinde eriyip gitmek için dua ederek geçirdim.

Bir gün, alışkanlık haline getirdiğim şekilde, karanlık tünel boyunca yürüyüp dururken, çenemden soğuk bir esintinin geçtiğini hissettim ve arkama bakmak üzere döndüm. Ölüler Diyarı'nda hiç esinti veya hava akımı olmazdı, yani arada bir yoğun bir yorgunluk dalgalansa ve sallansa da, asla kendini belli etmezdi. Nereye gitsem daimi bir ağırlık olurdu. Dolayısıyla, esinti hissetmek beni şaşırtmıştı.

“Namima!” Bu Hieda no Are'nin sesiydi.

“Are-sana! Ne zaman döndün?”

Hieda no Are hızla yürüyordu, nefes nefeseydi. “Kısa bir süre önce. Yamato'ya doğru giderken biri üstüme bastı ve beni öldürdü. Bir karıncanın hayatı gerçekten de kısaymış! Ama ondan daha da kısa olan, tarihte Hieda no Are bir erkek olarak anıldığına göre, bir kadının ünü!”

Eskisinden bile daha konuşkandı ve enerji doluydu.

“Namima, yeraltı sarayında tanımadığım bir adam var. O senin kocan değil mi? Bana Umişacı-hiko ve Yama-sacı-hiko'yu anımsattı. Hatırlıyor musun? Sana Ho-ori'nin şiirinden bahsetmiştim, Prenses Toyo-tama'ya yolladığı şiirden.”

Hieda no Are şiiri yeniden okumaya başlayacak gibiydi ama ben uzaklaşmaya başladım. Kaba bir hareketti, biliyordum, ama Mahito'nun bahsini duymak içimi karartıyordu. Yüzünü şaşkın bir ifade kapladı.

“Durum ciddi gerçekten. Derhal İzanami-sama'ya bildirmeliyiz.”

“Neyi bildirmeliyiz?” Hieda no Are'nin neden bu kadar telaşlı olduğunu anlayamıyordum.

“Yomotsuhira Yokuşu'nu kapatan kaya. Kalabalık bir grup denizci onu kaldırmaya çalışıyor. Her an birinin içeri girmesine yetecek kadar açabilirler ve biri içeri girebilir.”

Bu, Ölüler Diyarı'nı sonsuza dek yaşayanların dünyasından koparmak için İzanaki'nin mağaranın girişine yerleştirdiği dev kaya parçasıydı. Bin erkeğin bile hareket ettiremeyeceği kadar ağır olduğunu duymuştum. Birinin girmesi nasıl mümkün olabilirdi? “İnsanlara yeraltı sarayımızın yalnızca çok büyük bir türbe gibi görüneceği söylenir.”

“Beni dinle. Biri geliyor. İnsanoğlu merakla doludur. Kim olabilir?” Hieda no Are'nin ses tonu yüksek ve heyecan doluydu.

İzanaki Ölüler Diyarı'na inebilen tek kişi olmuştu. Ama İzanaki bir tanrıydı. İnsanlar, doğaları gereği, devasa yeraltı mahzeninden korkuyor ve kayanın olduğu yerde bulunmasına şükrediyorlardı. Buraya daha fazla yaklaşımları için hiçbir sebep yoktu.

Ufacık, zar zor seçilen, uzaklarda gidip gelen bir ışık huzmesi görüyordum. Bana doğru geliyordu. Hayattakiler sonunda buraya mı yönelmişti, asla gelmemeleri gereken bu dünyaya mı? Tabii ki, hayattakilerin İzanami'yle beni görebilmeleri çok zordu. Yayıdığımız ışık bir ateşböceğinkine kadar bile belirgin değildi. Diğer ruhlar bizi saran karanlığa karışmış, görünmez olmuşlardı. Ama bu yeraltı mahzenine gelecek kadar cesur biri varsa, burada karanlığı, ağzına kadar ölülerle dolup taşan karanlığı, neredeyse insanı boğacak kadar yoğun olan karanlığı bulacaktı.

Yine de, onları tedirgin etmesi gereken son şey buydu. Ben daha çok İzanami'nin nasıl bir tepki vereceği ve mabedine girme densizliğine sahip

herhangi bir canlıya göstereceği öfkeden korkuyordum. Mesela, tavanın çökmesine ve içeri girenin sonsuza dek içerde kapalı kalmasına sebep olur muydu? Ve onun hükümdarlığına adım atacak kadar cesur biri var mıydı ki?

Uzaklardan gelen bir erkek sesinin yankısını duyuyordum. “İzanami, buradaysan, cevap verir misin? Ben İzanaki.”

İçeri giren, sonuç olarak bir insan değildi. Ölmüş olduğu söylenen İzanaki, tekrar Yomi’ye dönmüştü, izanami, darbeye hazır bir kamçı gibi gergin, daire çizdi ve geri çekildi.

“İzanami, neredesin?”

“Buradayım.” Sesi titriyordu. Bu son derece doğaldı. Kar-

şılıklı keskin tutkularının tüm gücünü barındıran veda sözleri söyledikleri Yomotsuhira-saka’da bin yıldan uzun zaman önce ayrıldığı adamlarla karşılaşılıyordu.

Yeraltı sarayında, kalın çam meşalesinin sıcak ışığı süzülüyordu. O ana kadar tek aydınlanma solgun, belli belirsiz hayalet ruhların ışığıydı. Meşaleyi tutan adam beklenmedik derecede gençti. Henüz tam anlamıyla dolgunlaşmamış vücudu narindi. Saçları bir zamanların modası gibi iki örgüyle toplanmamış ama deri bir sicimle ensesine tutturulmuştu. Sağ kolu midye kabuklarıyla sarılı, beyaz kimonosu kısaydı. Belinde uzun bir kılıç taşıyordu ve deniz kokuyordu, benim adamdaki balıkçılar gibi.

“İzanami, ben İzanaki.”

“Değişmişsin.” İzanami’nin sesi hâlâ titriyordu. “Benim bildiğim izanaki yaşlı bir adamın sağlam vücuduna sahipti. Öyle olsa bile, ‘Şimdi erkek ne de hoş.’”

Adının izanaki olduğunu söyleyen genç adam belli belirsiz gülümsedi. Birden sol elinin olmadığını fark ettim.

“İzanami, kendini bana göstermeyecek misin?” Sesi ümitsizdi.

“Beni göremiyor musun?” diye sordu İzanami şaşkınlıkla.

“Hayır.”

“Sen gerçekten de İzanaki-sama mısın?”

“Kendimi dünyada sınırlı zamana olan bir insana dönüştürdüm. Birkaç on yıl sonra öleceğim ve sonra belki de, ben de bu ölümün yeraltı dünyasına geleceğim. Tanrılığımın kendi rızamla vazgeçtim.”

“Neden?”

“Çünkü eşlerimden birini daha feda etmeye dayanamadım. Ve bu yüzden buraya geldim; özür dilemek istiyorum.”

izanami'nin soluğu kesildi. İzanaki'nin ona söylediği, duymayı beklediği şey değildi.

Genç bir adamın vücuduna bürünmüş olan İzanaki, sarayın soğuk taş zemininde diz çöktü ve af diledi. “İzanami, ben haksızdım. Sen doğum sırasında hayatını kaybettin ama ben öylesine kendi mutsuzluğuma saplanmışım ki sana anlayış göstermedim. Gerçekten kibirli, yüzeysel, aptal bir yaratıktım. İşte bu yüzden tanrı statümü bir yana bıraktım. Artık bir tanrı değilim, lütfen, sana yalvarırım, karılarımı öldürmekten vazgeç, sadece karılarımı değil, lütfen her gün bin insanın hayatını almaktan vazgeç.”

“Sen doğum kulübeleri kurmaktan vaz mı geçtin?”

“Eğer karım olacak kadınları seçmeye devam edip etmeyeceğimi öğrenmek istiyorsan cevabım hayır. On dokuz yaşında bir erkeğin vücudunda yeniden hayat buldum ve genç bir kadınla evlendim. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum ve bu yüzden buraya beni affetmen için sana yalvarmaya geldim.”

“Onunla nerede tanıştın?” diye fısıldadı İzanami. Belki de İzanaki'nin artık genç bir erkek oluşu sakinleşmesine yardımcı olmuştu.

“Umihebi Adası'nda. Karanlıklar Rahibesi olarak hizmet ediyor. Adı Yayoi.”

Yayoi kurtulmuş muydu? Şimdi İzanaki'yle mi evliydi? Olağanüstü bir neşe doldurdu içimi. Ama aynı anda kaygıyla doldum. Bu İzanami'ye ne hissettirecekti? Kalbimde bir telaş, ona doğru bir bakış attım. İzanami çektiği acının “dişi tanrı” olmasının verdiği erdemden kaynaklandığını söylemişti. Ona karşı daha büyük bir saygı, ama aynı zamanda daha büyük bir acıma hissetmeye başladım.

Ama İzanami'nin sonrasında söyledikleri beni şaşırttı. “Ne tesadüf. O genç kadının annesi burada, Ölüler Diyarı'nda. Benim hizmetimde. O genç kadının hayatına son vermek, benim için bile büyük bir acı olacak.”

Dehşete düşmüş bir halde, Yayoi'nin hayatı için yalvarmaya başladım ama ilk konuşan İzanaki oldu.

“İzanami, bu yüzden buradayım. Lütfen, Yayoi'yi bağışla. Ben artık bir tanrı değilim. Bir gün ben de öleceğim. Lütfen. Merhamet et.”

“Yayoi'nin hayatına karşılık olarak ne vereceksin?”

Sıkıntım artarken konuşmalarını dinledim.

“Artık hayat döngümün bir sınırının olması yeterli değil mi? Lütfen İzanami, seni görmek isterim. Kendini bana göstermeyecek misin?”

“Bana tekrar bir tanrı olarak dönersen gösteririm.” İza-nami'nin sesi buz gibi soğuktu. İzanaki çevresini saran karanlığı dikkatle inceledi. Vücudunun her hareketi gençliğin çevikliğiyle doluydu. Birden, “Meşale çok fazla dayanmaz. Yakında gitmem gerekecek. Işığım bir kere söndü mü çıkış yolumu bulamayacağım, şu anki halimle bu mümkün değil. Tekrar görüşemeyecek miyiz, İzanami? Ben ölünce buraya dönene kadar, görüşemeyecek miyiz? O zaman nasıl görüneceğime dair hiçbir fikrim yok. Seninle şimdi, çok geç olmadan vedalaşmama izin ver.”

İzanami aniden İzanaki'nin yanında belirdi ve nefesini ona üfledi. Çamağacı meşalesinin alevi zar zor yanan bir mum gibi birdenbire söndü. Yayıdığı sıcak, parlak ışık yoktu artık. Ve çevreleyen karanlık şimdi çok daha karanlık gözüktüyordu.

“Ne yaptın sen?”

İzanaki’nin sesindeki paniği duyabiliyordum. Elbisesinin içinden birkaç çakmaktaşı çıkardı ve taşları birbirine vurmaya uğraştı, ama sol eli olmadan bu mümkün değildi. Geçen birkaç dakikanın ardından, yeniden konuştu, “İzanami, sana yalvarıyorum. Meşalemi yakmama yardım et. Göremiyorum.”

“Neden onca yıl önce saçındaki taraktan bir diş alıp çürüyen cesedimi gördüğünde yaptığın gibi yakmıyorsun?” diye çıkıştı İzanami, sözleri nefret doluydu.

“Artık bunu yapamayacağımı biliyorsun. Saçlarım artık tepemde toplu değil ve tarağım yok. Bir yangın çıkaracak gücüm yok.” İzanaki öfkelenmeye başlamıştı.

“Yani, elinden hiçbir şey gelmez. Gerçekten de bir insana dönüşmüşsün” diye iç geçirdi İzanami.

“Evet. Bu yüzden bana yardım etmelisin izanami. Eğer meşalemi yakmazsan, buradan ayrılamam.” İzanaki’nin sesi artık daha güçsüzdü.

Karanlık daha derin bir siyahtı ve bir kılıçla onu kesebileceğiniz kadar ağır bir dokuya sahipti. İzanami’yle karanlıkta bocalayan, sütunlara çarpan ve yerde çaresizce sürünen İzanaki’yi izledik. Bizi kesinlikle göremiyordu. Rahatsızlığınızı izlediğim için üzgündüm ve İzanami’nin bir sonrakini planını merak ediyordum.

“İzanami! İntikamını bu şekilde mi almak istiyorsun?” diye öfkeyle bağırdı İzanaki.

“Bu pek intikam sayılmaz. Ama Ölüler Diyarı hayattaki insanlara göre bir yer değil. Kendini bir insana dönüştürdüğünde, bu tabuyu yıktın, tıpkı daha önce beni ziyarete geldiğinde yaptığın gibi. Tüm hareketlerinde yalnızca kendini düşünüyorsun. Öteki dünyadaki düzeni bozmakla ilgili hiçbir vicdan azabın yok. Artık fanisin ve ben, bir tanrı olan ben, ceza veriyorum. Hepsi bu.”

İzanami'ye göre, onu cezalandırıyordu, kendi intikamını almıyordu. Çaresizlik içinde söz aldım. "İzanami-sama, İza-naki-sama çoktan seçimini yapmış. Belirli bir ömrü olan bir insana dönüşmüş. Aynı zamanda benim kızımın kocası. Sana yalvarıyorum, lütfen. Onu bağışla."

İzanami belli etmeden güldü. "Hâlâ hayatta olmanın ne anlama geldiğini bilmiyor. Ona öğretmek için bundan iyi bir zaman mı var?"

"Ama..."

İzanami tartışmanın daha fazla uzatılmasına kesin bir tavırla engel oldu. "Onun davası için yalvarmaya devam etmek istiyorsan, ona neden sen yardım etmiyorsun, Namima? Sonuçta, bir tanrıçanın görevlerini yerine getirmeye can atıyor muydun? Hayatını bağışla."

"Yapamam."

"Neden?" İzanami'nin tüm vücudu mavi kesilmişti ve ürkütücü bir ifadeyle bana doğru eğilmişti.

Titrek bir sesle cevap verebildim. "Çünkü ben sadece sıradan bir ruhum."

"Ve bir daha asla tanrıların işini yapmaya kalkışmamalısın."

insanlar ve tanrılar farklıdır. Bir tanrının öfkesinin ne kadar korkutucu olabileceğini şimdi anlıyordum. Kendimi İzanami'nin ayaklarının önüne yere attım. Tüm yapabildiğim buydu.

"İzanaki, senin hayatını alacağım ve karşılığında Yayoi'ye dokunmayacağım." İzanami acımasız bir güçle konuşmuştu.

Yayoi'nin artık güvende olduğunu duymak içimi sonsuz bir rahatlama duygusuyla doldurdu, yine de İzanaki için üzülmemeye engel olamıyordum, onunki çok zalim bir kaderdi. Yüzüm yere kapanmış, hiçbir şey söylemeden durdum. İzanami ne merhametsiz bir tanrıçaydı! Öfkesinin şiddetinin, hüznünün derinliğiyle aynı oranda olduğunu hâlâ anlamamıştım sanırım. Bu sırada karanlıktan korkan İzanaki, yeraltı diyarında, feryat figan daha da derinlere gitmişti. İzanami ona yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı.

Onun yerine, sessizce izleyerek peşinden gitti. Diğer ruhlar da Izanaki'ye katılmış ve yumuşak bir hışırtıyla çevresinde toplanmışlardı. Zaman geçti. Izanaki pes edip kaderine boyun eğmesine karanlıkta yere çöktü.

Birkaç gün kadar sonra, yere yığılıp kaldığı çıkmaz bir yolun sonundaki mahzene girdi. Zifiri karanlıkta gözleri faltaşı gibi açıktı ve nefes almakta zorlanıyor gibiydi. Hiçbir şey içmemiş ve yememişti. Yaşama gücünün tükenmesine çok za-

man yoktu. Yerde yatıyordu, yüzükoyun. Ne olursa olsun son saatlerinin acı dolu olmasını istemedim ve arkasına geçip ona sarıldım. Bunu yapar yapmaz, hiç beklenmedik bir şey hissettim, Mahito arkamdaydı, bana destek oluyordu. Teninin baskısını hissedemiyordum. Temasını da paylaşamıyor-dum. Yalnızca bir ruhtuk nihayetinde. Ama uzun zaman önce tekne de hissettiğim mutluluğu hatırlattı bu bana. Minik Yayoi kucağımdaydı ve sırtım Mahito'ya dayalıydı. Ve şimdi burada, Mahito ve ben, bizim Yayoi'mizi seven adamı kucaklıyorduk. Kendi çocuğumuza yapacağımız gibi, usulca kollayarak sarılmıyor muyduk ona? Soğuk bir şeyin yanağımdan süzüldüğünü hissettim. Ağlıyordum.

“Mahito... Tekneyi hatırlamıyor musun? Beni hatırlamıyor musun? Namima ben.”

Bir an bile düşünmeden, ona bakmak için kafamı çevirdim.

“Namima” diye fısıldadı ve hepsi buydu.

“Açıkta küçük bir tekne de buna benzer bir sürü gece geçirdik. Ben yeni doğmuş Yayoi'mizi kucaklıyordum, sen beni.”

“Bir kısmını hatırlıyorum. Kendini iyi hissetmediğini söylemiştin ve sonra da öldün. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Sanki bunlar ben dünyaya gelmeden olmuş gibi. Sanki rüya gördüm.”

“Ama beni sen öldürdün! Neden yaptın bunu?”

“Yanıyorsun” diye fısıldadı Mahito.

Neye inanmam gerektiğine, neyin doğru olduğuna dair bir fikrim yoktu. Ama yine de burada, sırtımda -bir hayaletten daha fazlası olmasam da- Mahito'nun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. İzanami'ye kıyasla, ben içten içe hâlâ insandım.

İzanaki'yi rahat ettirmeye çalışan sadece ben ve Mahito değildik, içinde yatmakta olduğu mahzene, hayattayken-ki formlarını korumuş olan ruhlar ve en başından beri ruh olanlar doluşmuştu. Hepsi İzanaki'ye göz kulak oluyordu.

Izanami odasından çıktı ve mahzene girerek, ölmekte olan İzanaki'nin önünde durmaya başladı.

“İzanaki, görünüşe göre ömrünün sonuna geldin. Seni burada Ölüler Diyarı'nda bekliyor olacağım. Gerçekleşmemiş arzularıyla ölenler, geçişe muktedir olmayanlar bu yeraltı dünyasında bana katılırlar. Yakında sen de burada olacaksın ve sonunda tekrar kavuşmuş olacağız.”

Izanami konuşmaya başlar başlamaz, İzanaki karanlıkta belli belirsiz gülümsemeye başladı. Soluk alıp verışı yavaştı ama “Sevgili Izanamim. Hiçbir pişmanlığım olmadan öleceğim. Yoluma çıkan her şeyi kabullendim ve hayatı dolu dolu yaşadım. Ama yeterince yaşadım. Yıllar boyunca olağanüstü birçok kadın tanıma zevkini yaşadım; onları sevmenin ve onlar tarafından sevilmenin zevkini. Ve Izanami, onların arasında sen de varsın. Şimdi ölümü de tecrübe etmek beni çok mutlu edecek. Çünkü sonunda senin yaşadıklarını anlama fırsatı bulacağım. Ve merak ediyorum da Izanami, o kadınlardan hiçbiri burada değil mi? Sevdığım kadınlardan? Hiçbirinin onları buraya sürükleyecek gerçekleştirilmemiş arzularla öldüğünü sanmıyorum.”

“Öyle mi? O zaman ben ne oluyorum, İzanaki? Benim yoluma çıkanları kabullenemediğimi mi söylemeye çalışıyorsun? Çünkü ben de, her şeyi, her zorluğu kabullendim ama yine de kendimi burada buldum. Bu kirli varoluşu sürdürmek benim kaderim miydi?”

İzanami'nin sinirlendiği belliydi. Bunu göremeyen İzanaki, onun sesine doğru döndü. “Sen dişi bir tanrısın. Tabii ki kirli değilsin. Kaderini değiştir ve bundan böyle arzularından kurtulamayan ruhları kurtar. Şüphesiz onları

teker teker kurtardığında bundan yeni bir şey doğar... yeni hayat.” “izanaki, safsın.” İzanami acı acı güldü. “Yağcılığı bırak.

Kirlenmiş olmak beni hiç rahatsız etmiyor artık ve kimseyi kurtarmak gibi de bir niyetim yok! Yolu buraya düşenler sonsuza dek burada kalacaklar ve amaçsızca sürüklenmeye mahkûmlar. Onların yorucu sızlanmalarından nasıl bir iyilik doğabilir ki? Lütfen İzanaki, çocukça düşüncelerini yeterince dinledim! Tüm dünyanın kirini kabullenmek benim kaderim, benim seçimimdi. Ve her kim ki bu kirlenmenin derinine inmeye çalışırsa, orada hiç beklenmedik bir şeyle karşılaşacaktır. Ama izanaki, bunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Sevgili İzanamim, sen güçlüsün.” izanaki sessizce güldü. Derin bir oh çekti ve sonra öldü. Vücudu bir süre olduğu yerde kaldı ama sonra, kar gibi yavaşça eriyerek yok oldu. Belki de hiç pişmanlıkları olmayanların gittiği diyara gitmişti. Biz, gerçek gözyaşı dökmekten âciz ruhlar, içten içe ağladık. İzanaki’nin, kaybettiğimiz yiğit tanrının yasını tuttuk. Ama İzanami için de yas tuttuk, çünkü gösterdiği kusursuz iradeye rağmen, İzanaki’yi tüm kalbiyle sevmiştii. Ve şimdi ikisi kesin ve değiştirilemez bir şekilde ayrı düşmüştü.

İzanami uzunca bir süre İzanaki’nin içinde kaybolduğu boşluğa baktı. Ve sonra, nihayet, konuştu.

“Namima, görevlerimizi yerine getirmenin vakti geldi.”

“İzanami-sama, İzanaki-sama artık ölmüş olsa da, hâlâ bin insanın ölümüne karar vermeye niyetli misin?” Devam etmesi için hiçbir sebep göremiyordum.

İzanami’nin cevabı beni şaşırttı. “İzanaki’yi yendim. Yas tutmanın acısıyla yenildi. Ama kaderimi değiştirmek gibi bir niyetim yok. Sonuçta, ben ölüm yayan tanrıçayım. Devam edeceğim.”

İzanami söyleyeceğini söyledikten sonra, harita odasına doğru yöneldi. Ne yapacağını bilemez bir halde, tereddütte kaldım. İzanami döndü. “Namima, öfkene ne oldu?”

“Bilmiyorum. Ya seninki, İzanami-sama?”

“Bu asla yok olacak bir şey değil. Ama yaşayanların neşesini methedenler Ölüler Diyarı’na kapatılmış birinin hissettiklerini asla anlayamazlar. Nefret etmeye, hor görmeye ve sonsuza dek öldürmeye devam edeceğim.”

İzanami’nin vücudu öfkesinin soluk mavi korunu yayıyordu. İzanaki’ye insan olabildiği için çok öfkeliydi ve ben bunu anlar anlamaz, korkudan donup kaldım. İzanami -ölüm yaydığı o uzun senelerden sonra- gerçek bir tanrıçaya dönüşmüştü ve sadece bu değildi, tam anlamıyla bir yok edici olmuştu. Ama şimdi İzanaki öldüğüne göre, hayatın çoğaltılması da ona düşüyordu şüphesiz. O bizi arzulamaya ve kirlenmeye şevk eden tanrıçaydı; geçmişin yükünü taşıyor, geleceğe doğru sonsuza dek devam ediyordu. Bunun farkına varmak içimi ezici bir korkuyla doldurdu.

“İzanami-sama, izin ver sana hizmet edeyim.”

işte bu izanami’nin hikâyesi. Ölüler Diyarı’nın tanrıçası, şimdi ve sonsuza dek. Ve çevresinde huzur bulmaz ruhların bitmek bilmez mızıldanmalarıyla sarılı. Bu da, güzel, net ve toz kadar önemsiz. Ölmeden tam önce İzanaki-sama’nın söylediğinin aksine, burada yeni doğan hiçbir şey yok. Ve İzanami de, hiçbir değişiklik olmaksızın, her gün bin insanın ölümüne karar vermeye devam ediyor.

Ve ben, bir zamanlar karanlıklar rahibesi olan ben, burada İzanami’ye hizmet ederken hayattayken bitirmeye muktedir olamadığım görevimi tamamladığımı düşünüyorum. Çünkü daha önce de söylediğim gibi, İzanami, hiç şüphesiz, kadınların kadını. Onun yaşadığı sorunlar her kadının karşılaşması gereken sorunlar.

Tanrıça’nın önünde saygıyla eğil!

Yeraltı sarayının karanlığında, ona methiyeler düzerim gizlice.

Kaynakça

Dento Bunkazai Kiroku Hozonkai / Zaidan hojin Shimonaka kinen seisaku (Geleneksel Kültürel Özellikleri Koruma Topluluğu Kayıtları / Bir Shimonaka Anma Vakfı Ürünü) Okinaiua Kudakajima no Izaiho (Izaiho: Kudakaji-ma Adası Başlangıç Ayinleri, Okinavva). Tokyo Shinema shinsha.

Hashimoto Osamu. Hashimoto Osamu no Kojiki (Osamu Hashimoto's Kojiki. Kodansha.

Higa Yasuo. Nihonjin no tamashi no genkyō Okinaiua Kudakajima (Japon Ruhunun Doğumyeri: Kudakajima Adası, Okinavva). Shueisha shinsho.

Miura Sukeyuki. Kōgoyaku Kojiki kanzenban (Modern Kojiki Dili, Tüm Basım) Bungei shunjū.

Saigo Nobutsuna. Kojiki chūshaku (Ek açıklamalı Kojiki). Chikuma gakugei bunko.

Saigo Nobutsuna. Kojiki kenkyū (Kojiki Çalışmaları). Mira-isha.

Saigo Nobutsuna. Kojiki no sekai (Kojiki Dünyası). Iwanami shinsho.

Suzuki Miekichi. Shinpan Kojiki monogatari (Kojiki Hikâyeleri: Yeni Basım). Kadokawa Sofia bunko.

Umehara Takeshi. Tennōke no “furusato”: Hyūga o yuku (Bir Hyūga Turu: İmparatorluk Ailesinin Memleketi). Shincho bunko.

Vakugami, Motoo. Okinaiua Kudakajima no Izaiho (İzaiho: Kudakajima Adası Başlangıç Ayinleri, Okinavva). Suna-goya shobo.